JAMES FENIMORE COOPER

Bibliotek 1800

LODSEN

James Fenimore Cooper

Lodsen

En fortælling fra søen

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af James Fenimore Cooper: *Lodsen* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of James Fenimore Cooper: *Lodsen* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

BY NC SA

I

Et flygtigt blik på landkortet vil gøre læseren bekendt med øen Storbritanniens østlige kysts beliggenhed i forhold til fastlandet lige over for. Begge danner de tilsammen grænsen for det lille hav, der i umindelige tider har været kendt for verden som skuepladsen for maritime bedrifter og som det store stræde, gennem hvilket handel og krig har ført det nordlige Europas flåder. Over dette hav havde øboerne i lang tid et herredømme, der langt overgik, hvad selve fornuften kan indrømme en enkelt nation på alle nationers alfarvej, og som hyppigt førte til konflikter, der voldte et tab af blod og penge, som ingenlunde stod i forhold til de fordele, som kunne være forbundet med hævdelsen af en unyttig og abstrakt rettighed. Det er over dette omtvistede oceans vande, at vi skal forsøge at føre vore læsere, idet vi for de begivenheder, vi vil fremstille, vælger en periode, som må have særlig interesse, fordi den falder sammen med Amerikas fødsel, og fordi det også var det tidspunkt, da den sunde fornuft begyndte at sejre over gamle fordomme.

Kort efter, at revolutionen havde indviklet Frankrig, Spanien og Holland i vor kamp, var en gruppe arbejdere samlet på en mark, der lå på Englands nordøstlige kyst, udsat for oceanets vinde. Folkene lettede sig arbejdet og oplivede den mørke decemberdag ved at udveksle deres enfoldige meninger om dagens politiske spørgsmål. At England var indviklet i en krig med nogle af sine kolonier på den anden side Atlanterhavet, havde de længe vidst, men de havde ikke taget sig mere af det, end man i almindelighed tager sig af ligegyldige rygter, som kommer langvejs fra. Men nu, da nationer, som England havde været vant til at slås med, stod væbnede imod det, havde krigslarmen endog forstyrret disse afsides boende landmænds ro. Hovedtalerne ved denne lejlighed var en skotsk kvægdriver, som ventede på markens ejer for at få ham i tale, og en irsk arbejdsmand, som for at søge tjeneste havde fundet vej over Kanalen og lige over til den modsatte kyst.

"Yankeerne kunne gamle England mageligt have magtet uden at behøve Irland til hjælp," sagde den sidste, "når bare disse franskmænd og spaniere ikke havde blandet sig i affæren. Der er ikke synderlig grund til at takke dem, hvis en mand skal holde sig så ædru som en præst ved messen for ikke at blive gjort til soldat, inden han ved et ord af det."

"Tys, min gode mand, I forstår jer kun lidt på at rejse en hær i Irland, om I gør whiskyflasken til en tromme," sagde kvægdriveren og blinkede til de andre. "Nej, i Skotland, der forstår vi at samle folk og følge piben så net, som om vi gik til kirke søndag morgen. Jeg har set navnene på et højlandsk regiment på en lap papir, som en dame kunne dække med sin hånd. De var alle Cameron'er og M'Donald'er, skønt de udgjorde seks hundrede mand. – Men hvad er det! Den fyr må holde lovlig meget af land af en sømand at være, og hvis havbunden ligner overfladen, står han i stor fare for at lide skibbrud."

Denne uventede vending i samtalen drog alles blikke hen imod den genstand, kvægdriveren pegede på. Til stor forbavselse for alle tilstedeværende så man et lille skib sejle langsomt rundt om en landtunge, der dannede den ene af kysterne til den lille bugt, hvor den mark, arbejderne stod på, dannede den anden kyst. Der var ved denne usædvanlige gæsts ydre noget meget besynderligt, som i ikke ringe grad forøgede den forbavselse, som dens tilsynekomst på dette afsides sted vakte. Kun sjældent vovede de mindste skibe eller med lange mellemrum en dumdristig smugler sig ind imellem disse sandbanker og blinde skær. De forvovne sømænd, som nu vovede den farlige sejlads på en så dristig og tilsyneladende planløs måde, sejlede i en lav, sortmalet skonnert, hvis skrog syntes at stå i skrigende misforhold til dens høje, hældende master, som igen førte et par lette stænger, hvis yderste spidser så ud til ikke at være tykkere end de slappe vimpler, som forgæves søgte at folde sig ud for den svage vind.

Den korte dag begyndte allerede at hælde, og skønt brændingens uophørlige rullen mod strandbredden forøgede mørket, var dog det lille pust, der krusede de halvt slumrende bølger, kun fremkaldt af en svag vind, der blæste fra land. Trods denne gunstige omstændighed var der noget truende ved havets udseende; det tudede i hule toner som en vulkan før dens udbrud, hvilket endnu mere forhøjede den forfærdelse og forbavselse, bønderne betragtede det uvante syn af et skib med. Dette havde kun storsejlet og klyveren oppe, men gled hen over bølgerne med en næsten overnaturlig lethed. I tavs forfærdelse vendte beskuerne deres blikke fra skonnerten til hinanden. Endelig tog kvægdriveren ordet og talte med sagte, højtidelig stemme:

"Det er en modig fyr, som styrer hende, og hvis det stykke fartøj har træ i bunden lige som de fartøjer, som sejler mellem London og Leith-bugten, er han i større fare, end nogen fornuftig mand kunne ønske sig at være. Se, nu er han ved den store klippe, som stikker sit hoved frem ved ebbetid; men intet dødeligt menneske kan styre den kurs, han tager, uden at få bunden i vejret på fartøjet."

Den lille skonnert holdt sig imidlertid stadig imellem klipper og sandrevler og gjorde små forandringer i sin kurs, som viste, at den blev styret af en mand, som kendte faren. Da den imidlertid var kommet så langt ind, som klogskab på nogen måde kunne tillade, blev sejlene strøget, tilsyneladende uden hjælp af hænder, og ankeret kastet.

Bønderne begyndte nu mere ugenert at anstille gisninger om den nye gæst. Nogle antog ham for en smugler, andre for et krigsskib, og atter andre påstod, at det slet ikke var noget virkeligt skib. Skotten, som forenede sine landsmænds skarpsindighed med en god del overtro, hældede til den sidste mening og var begyndt med en vis ærefrygt at fremstille sine anskuelser, da han blev afbrudt af irlænderen, som udbrød:

"På min ære, der er to, en stor og en lille. Dødningesejlerne holder nok lige så meget af selskab som andre kristne."

"To," gentog kvægdriveren, "da forestår der en af jer en ulykke. To skibe, som sejler uden nogen hånd til at føre dem på sådan et sted, hvor øjet ikke engang er tilstrækkeligt til at opdage faren med, bringer ulykke over dem, som ser på dem. Hun er forresten ingen årsunge. Se, se, det er en smuk, stor båd." Han standsede et øjeblik, løftede sin pakke op fra jorden, og idet han først kastede et forskende blik på genstanden for sin mistanke, nikkede han betydningsfuldt til de andre og fortsatte, mens han langsomt vandrede ind imod det indre af landet: "Det skulle ikke forbavse mig, om der var soldaterhververe ombord; ja, ja, nu går jeg til byen for at tale nærmere om den ting, for de skibe se mig noget mistænkelige ud; det lille kunne let snuppe en mand, og det store kunne rumme os alle sammen, uden at mærke, at det havde os ombord."

Denne snilde advarsel vakte megen uro i forsamlingen, for der var i hine dage en almindelig frygt udbredt for at blive presset til soldat. Arbejderne samlede deres redskaber sammen og begav sig på hjemvejen; og skønt mangt et nysgerrigt øje betragtede skibenes bevægelser, så vovede dog kun meget få af dem, der ikke var direkte interesserede i de hemmelighedsfulde gæster, at nærme sig de små klipper, som omgav bugten.

Den sidst sejler viste sig efterhånden at være en prægtig fregat, der øjensynlig var i følgeskab med skonnerten, som den lagde sig lige overfor, kastede anker og hejste det engelske flag.

En talrig besætning bemandede båden, som blev hejset ned fra fregatten, og efter at den havde taget en officer og ung mand, som ledsagede ham ombord, blev der med afmålte åreslag roet lige ind imod det inderste af bugten. Da båden passerede tæt forbi skonnerten, satte en let hvalbåd, der blev roet af fire mænd, af fra dennes side og fulgte den første båds kurs med en sådan lethed, at den snarere syntes at danse hen over bølgerne end at gennembryde dem. Da bådene nærmede sig hinanden, standsede folkene efter befaling af deres foresatte åreslagene, og bådene flød med den fart, de havde, mens følgende samtale fandt sted.

"Er den gamle mand gal!" udbrød den unge officer i hvalbåden, da hans folk hørte op med at ro; "tror han, at *Ariel*s bund er lavet af jern, og at en klippe ikke kan slå hul i den; eller tror han, den er bemandet med alligatorer, som ikke kan drukne!"

Et mat smil spillede om læberne på den unge mand, som snarere lå end sad i agterenden af chaluppen, idet han svarede:

"Han kender Deres klogskab for godt, kaptajn Barnstable, til at befrygte, enten at Deres skib forliser, eller at dets besætning skal drukne. Hvor dybt vand ligger De på?"

"Jeg er bange for at lodde," svarede Barnstable. "Jeg har aldrig hjerte til at røre lodlinen, når jeg ser skærene dukke op for at trække vejret, som om de var marsvin."

"De er dog vel flot?" udbrød den anden med en ivrighed, som røbede en høj grad af tilbagetrængt varme.

"Flot!" svarede hans ven; "ja! den lille *Ariel* ville være flot, om den så måtte svæve i luften." Mens han talte, rejste han sig op i båden, løftede på sin læderkasket og strøg de sorte lokker, som omkransede hans solbrændte ansigt, idet han med en sømands stolthed betragtede sit skib. "Men," fortsatte han, "det er ikke nogen let sag, mr. Griffith, at ride på et enkelt anker på et sådant sted som dette og i en sådan nat. Hvorledes lyder ordren, mr. Griffith?"

"Jeg skal ro ind til brændingen og lade et dræg falde; De skal tage mr. Merry over i Deres hvalbåd og forsøge at føre den gennem brændingen ind på strandbredden."

"Strandbredden!" svarede Barnstable; "kalder De en lodret klippe på hundrede fod i højden for en strandbred?"

"Lad os ikke hænge os i ordene," sagde Griffith smilende; "men De må sørge for at komme i land; vi har set signalet fra land og ved, at lodsen, hvem vi så længe har ventet, er rede til at komme ombord."

Barnstable rystede alvorligt på hovedet, mens han mumlede ved sig selv: "Det er en løjerlig sejlads denne; først løber vi ind i en ukendt bugt, som er fuld af klipper og skær, og så henter vi vor lods ombord. Men hvorledes skal jeg kunne kende ham?"

"Merry vil give Dem stikordet og sige Dem, hvor De skal søge ham. Jeg ville selv gerne gå i land, men min ordre forbyder mig det. Men hvis De skulle støde på vanskeligheder, så vis tre åreblade på rad, og jeg skal ro Dem til hjælp. Tre årer stillet på enden og et pistolskud vil fremkalde ilden fra mine geværer, og signalet gentaget fra chaluppen vil fremkalde et kanonskud fra fregatten."

"Tak skal De have, tak," sagde Barnstable sorgløst; "jeg tror nok, jeg selv kan stå mig imod alle de fjender, det er sandsynligt, vi møder på denne kyst. Men den gamle mand er sikkert gal. Jeg ville –"

"De ville adlyde hans ordrer, hvis han var her, og De vil nu være så god at adlyde mine," sagde Griffith i en tone, som blev modsagt af hans venlige blik. "Ro ind og se Dem om efter en lille mand i en draps matros-jakke; Merry vil give Dem stikordet; hvis han besvarer det, bring ham så ud til chaluppen."

De unge mand nikkede nu fortroligt og venligt til hinanden, og efter at den unge knøs, som blev kaldt mr. Merry, var steget fra chaluppen over i hvalbåden, satte Barnstable sig ned og gav sine folk signal med hånden, hvorefter de atter begyndte at ro. Den lille båd skød bort fra den anden og styrede dristigt ind imod klipperne. Efter at have roet noget langs kysten og taget den i øjesyn, styrede de pludselig indefter og lagde til på et sted, hvor man i god behold kunne lande.

Chaluppen fulgte imidlertid på afstand disse bevægelser med en mere langsom fart, og da man så hvalbåden lægge til ved en klippe, blev efter aftale dræget kastet i vandet, og chaluppens folk gjorde deres geværer skydefærdige. Alt syntes at gå for sig efter forud givne strenge ordrer, for den unge mand, som er blevet præsenteret for læserne under navn af mr. Griffith, talte kun sjældent, og da kun i en tone, som viste, at han var vis på at blive adlydt. Da båden var sejlet op for dræget, strakte han sig i hele sin længde på puderne, trak kasketten ned over øjnene og lå hensunket i tanker, der øjensynlig ikke havde det mindste med hans nuværende situation at gøre. Nu og da rejste han sig op og kastede først sit blik ind imod land efter sine kammerater; og når han derefter vendte sine udtryksfulde øjne ud imod havet, antog hans ansigt et bekymret, intelligent udseende, der vidnede om, at hans sømandserfaring var større, end man kunne vente efter hans alder. Hans mandskab sad roligt og vekslede kun betydningsfulde blikke, når båden blev løftet højere af en af de svære dønninger, som med tiltagende hurtighed og størrelse rullede ind fra havet.

2

Da hvalbåden var landet, steg den unge løjtnant, der, fordi han var fører af en skonnert, sædvanlig betitledes kaptajn, op på klipperne, fulgt af kadetten, som var kommet ombord fra chaluppen for at deltage i denne dristige ekspedition.

"Det er jo en sand jakobsstige, vi har at klatre op ad," sagde Barnstable, "og det er slet ikke sikkert, at vi får en god modtagelse, når vi kommer derop, selv om det lykkes os at nå toppen."

"Vi er indenfor fregattens kanoners rækkevidde," svarede kadetten, "og De må erindre, at tre åreblade og et pistolskud, gentaget fra chaluppen, vil bringe dens kanoner til at give ild."

"Ja, tak skal De have, over vore egne hoveder! Vær aldrig så dum at lide på et langt skud. Ved en lejlighed som denne stoler jeg mere på Tom Coffin og hans harpun. Kom, master Coffin, saml dine lemmer sammen og prøv, om du kan stå på fast land."

Den sømand, som blev tiltalt med dette sørgelige navn – for Coffin betyder jo ligkiste –, rejste sig langsomt og syntes at stige højt op i luften, efterhånden som han udfoldede sit legemes utallige bugter. Oprejst målte han næsten seks fod og lige så mange tommer, skønt han i reglen holdt sig lidt krumbøjet, hvilket syntes at være en følge af, at han sædvanlig opholdt sig i for lave rum. Hele hans figur vidnede i øvrigt om kæmpekraft. På hovedet bar han en lille, lav, brun filthat, som gav hans ansigt, hvis skarpt fremstående træk helt var omgivet af en grånende bakkenbart, et særlig højtideligt udtryk. Han greb sin harpun og stødte den fast i klippen, idet han efter sin officers ordre forlod sit sæde i båden.

Så snart kaptajn Barnstable havde modtaget denne forstærkning, foreskrev han de folk, som blev tilbage i båden, nogle få forsigtighedsregler og begyndte derefter på det vanskelige hverv at bestige klipperne. Det var en streng tur, og Barnstables kvartermester måtte af og til række ham en hjælpende hånd. Da de endelig kun var nogle få fod fra toppen, benyttede de sig af en fremspringende klippe til at standse lidt for at holde råd og trække vejret. Begge dele syntes at være nødvendige for deres videre fremmarch.

"Det vil blive et vanskeligt tilbagetog ad denne vej, hvis vi tilfældigvis skulle træffe på fjender," sagde Barnstable. "Hvor skal vi søge efter denne lods, mr. Merry, og hvorpå skal vi kende ham, og hvad sikkerhed har De for, at han ikke vil narre os?"

"Det spørgsmål, De skal rette til ham, står skrevet på denne seddel," svarede kadetten, "vi gav signalet ved klippespidsen på forbjerget derude, men da han må have set vor båd, vil han sikkert følge os hertil. Hvad det angår, at han skulle narre os, da synes han at nyde fuld tillid hos kaptajn Munson, som har holdt skarpt udkig efter ham, lige siden vi fik land i sigte."

"Ja," mumlede løjtnanten, "og jeg skal holde skarpt udkig efter ham, nu da vi er på land. Jeg holder ikke af den forretning at komme land så nær, og jeg har heller ikke megen tro til en forræder. Hvad mener De, master Coffin?"

Den gamle barske sømand, som blev således tiltalt, vendte sit alvorlige ansigt mod sin chef og svarede med passende værdighed:

"Giv mig rigelig vind og gode sejl, hvor der sket ingen lods behøves. Jeg er født ombord på en chebek [Note 1)] og har aldrig kunnet indse, hvad man skulle bruge mere land til end nu og da en lille ø til at samle planter på og tørre fisk. – Jeg er altid vis på at få kvalme ved at se land."

"De er en fornuftig fyr, Tom," sagde løjtnanten halvt i spøg og halvt i alvor. "Men vi må videre. Solen berører nu skyerne over søen, og Gud bevare os for en nat som denne at ligge for anker på sådan et sted."

Barnstable lagde sin hånd på en fremspringende klippespids oven over sig og svingede sig op. Kvartermesteren hjalp kadetten og sig selv op ved siden af ham.

Da de nåede det flade land oven over klipperne, opdagede eventyrerne et dyrket landskab, der som sædvanlig var delt ved gærder og diger. Kun en eneste menneskelig bolig, og det oven i købet en forfalden hytte, fandtes en fjerdingvej [Note 2)] derfra, mens de øvrige boliger var anbragt så langt som muligt fra havets tåge og fugtighed.

"Her synes hverken at være noget bemærkelsesværdigt eller den genstand, vi søger," sagde Barnstable efter at have overskuet det hele. "Jeg er bange for, vor landgang har været forgæves, mr. Merry. Hvad siger De, Lange Tom, kan De se den, vi søger?"

"Jeg ser ingen lods," svarede kvartermesteren.

"Men det ville være en dårlig vind, som slet ingen lykke blæste med sig; der ligger en mundfuld fersk kød serveret der henne under buskene, der ville give en dobbelt ration til hver mand på *Ariel*."

Kadetten lo, mens han viste Barnstable genstanden for kvartermesterens bekymringer, som viste sig at være en fed okse, der lå og tyggede drøv under en hæk i nærheden af dem.

"Der er mangen en sulten fyr ombord hos os," sagde kadetten lystigt, "som med glæde ville støtte Toms forslag, hvis vi havde tid og lejlighed til at slagte dyret."

"Ja, pyt, nu er vi ikke på hvalfangst, hvor alt, hvad vi træffer, er frit bytte," sagde Barnstable og vendte sig hurtigt bort fra dyret, som om han ikke stolede på sig selv. "Men stop, jeg ser nogen nærme sig bag gærdet. Se til Deres våben, mr. Merry, – det første, vi hører, bliver måske et skud."

"Ikke fra den krydser," sagde kadetten; "det er en ung knøs som jeg selv; han ville næppe vove at angribe en så frygtelig styrke, som vi råder over."

"Det har De ret i," sagde Barnstable og slap hanen på sin pistol. "Han kommer forsigtigt frem, som om han var bange. Han er lille og klædt i drap, skønt jeg næppe ville kalde det en matrosjakke – men måske er han dog vor mand. Bliv begge to her, mens jeg går hen og prajer ham!"

Mens Barnstable hurtigt vandrede hen imod hækken, som til dels skjulte den fremmede, standsede denne pludselig og syntes at være i tvivl om, hvorvidt han skulle gå videre eller trække sig tilbage. Inden han endnu havde taget nogen beslutning, var den raske sømand kommet ham nær på nogle få fods afstand.

"Med tilladelse, sir," sagde Barnstable, "hvad vand har vi i denne bugt?"

Den fremmedes lille skikkelse fo'r ved dette spørgsmål sammen med en besynderlig bevægelse, og han sprang uvilkårligt til side som for at skjule sit ansigt, mens han svarede med en stemme, som næppe var hørlig: – "Jeg antager, det er vand fra Nordsøen."

"De må sandelig have tilbragt en ikke ringe tid af Deres korte liv med at studere geografi, siden De kan være så vel underrettet," svarede løjtnanten; "måske Deres snilde endog strækker sig så vidt, at De kan sige mig, hvor længe vi skal være sammen, såfremt jeg gør Dem til fange for at nyde godt af Deres vid?"

På denne foruroligende hentydning gav ynglingen intet svar; men da han vendte sit ansigt bort og skjulte det med begge sine hænder, ville den fornærmede sømand, som mente, at han havde bibragt sin tilhører den fornødne frygt, fortsætte sit forhør. Den fremmedes løjerlige bevægelser foranledigede imidlertid løjtnanten til endnu nogle få øjeblikke at forholde sig tavs, da han til sin store forbavselse opdagede, at hvad han havde antaget for frygt var et forsøg fra ynglingens side på at tilbageholde et heftigt latteranfald.

"Ved alle havets hvaler," udbrød Barnstable, "De er noget lystig i utide, min unge mand. Men jeg vil komme til at gøre nærmere bekendtskab med Deres gode humør, hvis jeg ellers tager Dem til messekammerat og lader Dem grine mig vågen på resten af vort togt."

Da skonnertens chef sluttede denne tiltale, nærmede han sig den fremmede, som om han ville benytte magt imod ham, men den anden fo'r tilbage fra hans udstrakte arm og sagde med en stemme, som tydede på, at skrækken havde overvundet lystigheden: – "Barnstable! kære Barnstable! ville De gøre mig fortræd?"

Sømanden sprang adskillige fod tilbage ved denne uventede tiltale, og idet han gned sine øjne, kastede han kasketten af hovedet og udbrød:

"Hvad hører jeg! og hvad ser jeg! Der ligger *Ariel* – og der fregatten. Kan dette være Katherine Plowden!"

Hans tvivl, hvis der overhovedet var nogen tvivl, blev snart fjernet, for den fremmede sank ned på diget ved siden af sig i en stilling, i hvilken kvindelig blufærdighed dannede en smuk kontrast til hendes dragt, mens hun gav sin latter frit løb. Fra dette øjeblik syntes alle tanker om hans pligt og om lodsen, ja selv om *Ariel* at være bandlyste fra sømandens sind; han sprang hen ved siden af hende og deltog i hendes latter, skønt han næppe vidste hvorfor.

Da den muntre pige til en vis grad var kommet til sig selv igen, vendte hun sig til sin sidemand, som godmodigt havde siddet ved siden af hende, tilfreds med at blive udlét, og sagde:

"Nej, dette er ikke alene dumt, men grusomt mod andre. Jeg skylder Dem en forklaring over min uventede tilsynekomst og måske også over min usædvanlige klædedragt."

"Jeg kan tænke mig til det alt sammen," sagde Barnstable; "De hørte, at vi var på kysten og er flygtet for at indfri de løfter, De gav mig i Amerika. Men jeg spørger ikke mere! Skibspræsten på fregatten – –"

"Må prædike som sædvanlig og til lige så lidt nytte," afbrød den forklædte dame ham; "men ingen ægteskabsformular skal udtales over mig, før jeg har opnået hensigten med dette farlige eksperiment. De er i reglen ikke egoistisk, Barnstable; vil De, at jeg skulle glemme andres lykke?"

"Hvem taler De om?"

"Om min stakkels, fromme kusine. Jeg hørte, at to skibe, som svarede til beskrivelsen af fregatten og *Ariel* var set ved kysten, og jeg besluttede straks at sætte mig i forbindelse med Dem. Jeg har fulgt Deres bevægelser i en uge i denne dragt, men har ikke haft held med mig før nu. I dag opdagede jeg, at De kom nærmere til land end sædvanlig, og heldigvis er min eventyrlige bedrift blevet kronet med held."

"Ja, Gud skal vide, vi er nær nok ved land! Men kender kaptajn Munson Deres ønske om at komme ombord i hans skib?"

"Nej – det er der ingen, som kender, undtagen De. Jeg tænkte, at når Griffith og De lærte vor stilling at kende, ville De føle Dem fristet til at vove lidt for at befri os fra vor trældom. På dette papir har jeg skrevet en sådan beretning, som, håber jeg, vil vække al Deres ridderlighed, og ved hjælp af hvilken De kan styre Deres bevægelser."

"Vore bevægelser!" afbrød Barnstable hende, "De vil selv være vor lods."

"Så bliver der to," svarede en hæs stemme i nærheden af dem.

Den forskrækkede unge dame gav et skrig fra sig og sprang op, men holdt sig dog ved sin elskedes side, idet hun instinktivt søgte beskyttelse hos ham. Barnstable, som genkendte sin kvartermesters stemme, tilkastede ham et vredt blik og spurgte, hvad meningen var med hans afbrydelse.

"Vindstriberne der ude over søen," svarede kvartermesteren, "taler så tydeligt til os, at enhver, der kan se dem og forstår Herrens sprog i skyerne, må kunne tyde deres vink om at mindske sejl. Hører De desuden ikke havet brøle, som om det vidste, at timen var kommet til at vågne op af søvnen?"

"Jo, Tom," svarede officeren og gik hen til skrænten og kastede et sømandsblik ud over det mørke ocean, "det er i sandhed en truende aften; men denne lods må vi have fat på – og – –"

"Er det manden?" afbrød kvartermesteren ham og pegede hen imod en mand, som stod ikke ret langt borte fra dem og iagttog dem, samtidig med at han selv blev skarpt iagttaget af den unge kadet. "Gud give, at han må kende sin dont godt, for et skib kan behøve øjne i bunden for at finde ud af denne vanvittige ankerplads."

"Det må sikkert være manden," udbrød Barnstable, der pludselig blev kaldt tilbage til sin pligt. Han vekslede derefter nogle få ord med den unge dame, som han efterlod skjult bag hækken, og gik hen for at tiltale den fremmede. Da han var nær nok til at blive hørt, spurgte skonnertens chef:

"Hvad vand har vi i denne bugt?"

Den fremmede, som syntes at vente dette spørgsmål, svarede uden ringeste tøven:

"Nok til at føre dem sikkert ud, som tillidsfuldt har begivet sig ind."

"De er den mand, jeg søger," sagde Barnstable, "er De rede til at sejle?"

"Både rede og villig," svarede lodsen, "og vi må skynde os. Jeg ville give hundrede guineas for to timer mere af den sol, som netop har forladt os, eller for halvt så lang tid af dette svindende tusmørke."

"Tror De, vor stilling er så slet?" sagde løjtnanten. "Følg da denne herre til båden; jeg vil slutte mig til jer, når I er kommet ned af klippen. Jeg håber, jeg skal formå endnu en til at gå med os."

"Tiden er meget kostbar," svarede lodsen med et utålmodigt blik fra sine rynkede bryn, "og den, som forsinker os, må selv stå til ansvar for følgerne."

"Og jeg *vil* stå til ansvar for følgerne over for dem, som har ret til at undersøge min opførsel," sagde Barnstable stolt.

Med denne advarsel og dette gensvar skiltes de; den unge officer vendte tilbage til sin elskede, idet han gav sin harme luft i undertrykte eder, og lodsen drog mekanisk sit læderbælte tættere om livet, mens han i mørk tavshed fulgte kadetten og kvartermesteren til båden.

Barnstable genfandt Katherine Plowden med den forfærdeligste angst malet i hvert af sine intelligente ansigtstræk. Da han til trods for sit kolde svar til lodsen følte hele ansvaret ved sin stilling, lagde den unge mand hurtigt sin arm om livet på den forklædte pige, idet han ganske glemte hendes forklædning, og førte hende fremad.

"Kom, Katherine," sagde han, "vi må skynde os."

"Hvad tvingende nødvendighed er der for en så øjeblikkelig afrejse?" spurgte hun og standsede hans bevægelser ved at trække sig bort fra hans side.

"De hørte min kvartermesters ildevarslende ord om vejret, og jeg må tilstå, at jeg deler hans mening. En slem nat venter os, skønt jeg ikke kan fortryde, at vi er kommet ind i bugten, siden det har ført til dette møde."

"Gud forbyde, at nogen af os skulle få grund til at angre det," sagde Katherine, bleg af angst. "Men De har papiret – følg dets anvisninger og kom os til hjælp; De vil finde, at vi er villige fanger, hvis Griffith og De er vore erobrere."

"Hvad mener De, Katherine?" udbrød hendes elsker; "De i det mindste er nu i sikkerhed – det ville være galskab endnu en gang at friste skæbnen. Mit skib kan og skal beskytte Dem, indtil Deres kusine er befriet, og husk på, at jeg da har en fordring på Dem for livstid."

"Og hvor ville De anbringe mig i mellemtiden?" sagde den unge pige og trak sig langsomt tilbage fra ham.

"I *Ariel* – ved Himlen, De skal være dens chef; jeg vil kun af navn bære den titel."

"Tak, Barnstable, tak; men jeg tvivler om min evne til at udfylde en sådan plads," sagde hun leende, skønt den rødme, der igen lagde sig på hendes ungdommelige ansigt, var som den nedgående sommersols stråler, og selv hendes muntre øjne syntes at genstråle af den. "Miskend mig ikke. Hvis jeg har gjort mere, end hvad der er passende for mit køn, da husk, at det var en hellig bevæggrund, som forledte mig til det, og hvis jeg vover mere, end en kvinde sædvanlig gør, må det være – –"

"For at hæve Dem over Deres køns svaghed," udbrød han, "og gøre Dem i stand til at vise Deres ædle tillid til mig."

"For at gøre mig skikket til og bevare mig værdig til en gang at blive Deres hustru."

Da hun havde udtalt disse ord, vendte hun sig og forsvandt med en hurtighed, der gjorde det umuligt for ham at standse hende, bag et gærde i nærheden af dem. Et øjeblik stod Barnstable ubevægelig af overraskelse, og da han sprang frem for at forfølge hende, kunne han kun opsnappe et glimt af hendes lette skikkelse i aftenens mørke, inden den igen forsvandt i et lille buskads noget borte.

Barnstable ville følge efter hende, da luften oplystes af et pludseligt glimt, og et kanonskud rullede gennem klippen og gav genlyd i de fjerne kløfter.

"Ja, brum kun, gamle nar!" mumlede den skuffede unge sømand ved sig selv, mens han modstræbende adlød signalet; "du har lige så meget hastværk med at komme ud af faren, som du havde med at komme ind i den."

Tre hurtigt på hinanden følgende geværskud, som lød nedenunder det sted, hvor han stod, fik ham til at fremskynde sin gang, og mens han ilede ned ad klipperne, så han de velbekendte lygter udstillet på fregatten, som kommanderede: "Alle både tilbage til skibet!"

Klipperne kastede deres mørke skygger vidt ud over havet, og aftenens mørke skjulte den misfornøjelse, som hvilede over Barnstables ellers så åbne ansigt, da han sprang fra klipperne ned i båden og tog plads ved siden af den tavse lods.

"Sæt af!" råbte løjtnanten i en tone, som hans folk vidste, de måtte lyde. "En sømands forbandelser hviler over den dårskab, der udsætter skibsplanker og menneskeliv for en sådan sejlads. Hal ud, mande!"

Efter nogen søgen fandt man chaluppen og Griffith. Denne strakte sig ikke længere på hynderne, men sagde alvorligt og i en mildt bebrejdende tone: "Hvorfor har De spildt så megen tid, når hvert minut truer os med en ny fare? Jeg var i færd med at lystre fregattens signal, men da jeg hørte Deres åreslag, roede jeg tilbage for at tage imod lodsen. Har De haft held med Dem?"

"Han er her, og hvis han finder vej ud gennem grundene, fortjener han med rette at bære sit navn. Det ser ud til at blive en nat, hvor man vil have ondt ved at finde månen med en kikkert. Men når De hører, hvad jeg har set på disse fordømte klipper, vil De være mere villig til at undskylde forsinkelsen, mr. Griffith."

"Jeg håber, De har set den rette mand, for ellers har vi forgæves udsat os for denne fare."

"Ja, jeg har både set en, der var en rigtig mand, og en, der ikke var det," svarede Barnstable bittert. "De skal jo have kadetten med Dem, Griffith, spørg ham, hvad hans unge øjne har set. Over i båden, mr. Merry, og hvis De finder et villigt øre hos mr. Griffith, så fortæl ham ved lejlighed, hvad Deres tåbelige gisninger går ud på."

Kadetten sprang over i chaluppen, og idet han satte sig ved siden af mr. Griffith, hviskede han: "Og det vil ikke tage lang tid, før en lejlighed frembyder sig, er jeg vis på, hvis mr. Griffith tænker og føler på Englands kyst, som han tænkte og følte hjemme."

Et tavst håndtryk var det eneste svar, som løjtnanten gav, inden han sagde farvel til Barnstable, og befalede sine folk at ro ud til fregatten.

Bådene skiltes, og man hørte allerede åreslagene, da lodsen for første gang opløftede sin stemme:

"Holdt!" råbte han; "skod, siger jeg."

Mændene holdt inde med roningen, da de hørte hans befalende røst, og idet han vendte sig imod hvalbåden, fortsatte han:

"Sæt straks sejl til på skonnerten, kaptajn Barnstable, og søg hurtigst muligt rum sø. Hold vel af for det nordre forbjerg, og når De passerer fregatten, sejl da så nær ind til os, at vi kan praje Dem."

"Det er rent kort og en ligefrem sejlads," svarede Barnstable, "men hvem står til ansvar for kaptajn Munson, når jeg letter uden ordre?"

"Vil De blive liggende og gå til bunds i sådan en nat?" sagde lodsen alvorligt. "Om to timer vil denne svære brænding brydes på det sted, hvor Deres skib nu ligger så roligt."

"Det kan vi være enige om, men drukner jeg nu, så drukner jeg efter ordre; sejler jeg derimod en planke ud af skonnerten ved at følge Deres råd, vil der løbe lige så megen oprørsånd som vand igennem hullet. Hvor kan jeg vide, om den gamle ikke vil have en lods til eller to?"

"Så lad Deres anker blive nede og følg det selv til bunden," sagde lodsen ved sig selv; "det er værre at strides med en nar end med en storm; men denne – –"

"Nej, nej, sir – ikke nogen nar," afbrød Griffith ham. "Barnstable fortjener ikke det tilnavn, skønt han ganske vist går noget for vidt i pligtfølelse. Hiv straks ind, mr. Barnstable, og kom så hurtigt som muligt ud af denne bugt."

"Den ordre giver De ikke med halvt så megen fornøjelse, som jeg adlyder den med; ro væk, folk – *Ariel* skal aldrig lægge sine ben på så hårdt et leje, hvis jeg kan hindre det."

Da skonnertens chef udtalte disse ord med en oplivende røst, råbte hans folk hurra, og hvalbåden forsvandt i mørket.

Chaluppens mandskab satte også kraft til og roede rask gennem bølgerne, og efter få minutters forløb lagde de til ved fregatten. Imidlertid bad lodsen i en tone, der fuldstændig havde tabt sin barskhed, mr. Griffith om at nævne ham navnene på alle fregattens officerer. Da den unge officer havde opfyldt dette ønske, bemærkede han til sin ledsager:

"Alle gode og brave mænd, hr. lods, og skønt det foretagende, De nu har for, kan være voveligt for en engelskmand, er der dog ingen af os, som vil forråde Dem. Vi behøver Deres hjælp, og da vi venter troskab af Dem, skal De også finde det samme hos os."

"Og hvor ved De fra, at jeg trænger til den?" spurgte lodsen i en tone, der røbede kold ligegyldighed for dette emne.

"Vel, skønt De taler meget godt engelsk for en indfødt," svarede Griffith, "så har De dog et lille *bur-r-r* i munden, som ville bryde en mands tunge, der var født på den anden side Atlanterhavet!"

"Det er kun af ringe vægt, hvor en mand er født, eller hvorledes han taler," svarede lodsen, "når han blot gør sin pligt bravt og ærligt."

Det var måske til held for enigheden, at det nu har blevet så fuldstændig mørkt, at man ikke kunne se den foragtelige ironi, som lagde sig på den unge sømands smukke ansigt, da han svarede:

"Ganske vist, når han blot ærligt gør sin pligt, som De siger. Men De må kende farvandet godt for at kunne sejle imellem disse skær en nat som denne. Ved De, hvor dybt vi stikker?"

"Det er jo en fregat, og jeg skal søge at holde jer på fire favne. Mindre ville være farligt."

"Vi må vel lodde os frem?" sagde Griffith.

"Vi vil både få brug for øjne og for lod," svarede lodsen, idet han umærkeligt igen begyndte at tale halvt med sig selv. "Jeg har været både ude og inde i mørkere nætter end denne, skønt aldrig med noget skib, der stak dybere end ni fod."

"Så duer De ved Himlen heller ikke til at lodse dette skib imellem klipper og banker," udbrød Griffith. "Lods, Lods, lad os ikke blive en bold for Deres uvidenhed; det er et farligt eksperiment at spille hasard med en fjende."

"Unge mand, De ved ikke, hvad eller hvem De truer," sagde lodsen alvorligt, men med uforstyrret ro; "De glemmer, at De har en overordnet her; men jeg har ingen!"

"Det kommer an på, hvorledes De gør Deres pligt," udbrød Griffith; "for på det – –"

"Stille!" afbrød lodsen ham. "Nu nærmer vi os skibet. Lad os gå ombord i enighed."

De lagde til ved fregatten og gik ombord.

Efter at Griffith kort havde hilst på de yngre officerer, gik han, fulgt af lodsen, hen til det sted, hvor hans gamle chef ventede ham. Den unge mand tog hatten helt af og bukkede mere end almindelig ceremonielt, idet han sagde:

"Vi har udført vort hverv, skønt med større besvær og længere ophold, end vi havde ventet."

"Men De har ikke bragt os lodsen," sagde kaptajnen, "og uden ham har alle vore besværligheder og al den fare, vi har løbet, været forgæves."

"Her er han," sagde Griffith, idet han trådte til side og pegede på den mand, som stod bagved ham.

"Han her!" udbrød kaptajnen; "så har der fundet en sørgelig fejltagelse sted – dette er ikke den mand, jeg ville have fat på, og ingen anden kan udfylde hans plads."

"Jeg ved ikke, hvem De ventede, kaptajn Munson," sagde den fremmede med en svag, rolig stemme; "men hvis De ikke har glemt den dag, da et flag blev hejst, som var højst forskelligt fra den tyranniets vimpel, som nu knejser på Deres stortop, må De også erindre den mand, som hejste det."

"Bring mig lys!" udbrød chefen hurtigt.

Da lygten blev holdt hen foran lodsen, og dens stråler faldt lige på hans ansigt, studsede kaptajn Munson ved at beskue det rolige, klare øje, der mødte hans, og den andens rolige, skønt blege ansigt. Idet han uvilkårligt tog til huen og blottede sine sølvgrå lokker, udbrød oldingen:

"Det er ham, skønt så forandret – –"

"At hans fjender ikke har kendt ham," afbrød lodsen ham hurtigt. Idet han derefter tog kaptajnen ved armen og førte ham til side, fortsatte han, men sagte: "Og heller ikke må hans venner kende ham, før den rette time kommer."

Griffith var blevet tilbage for at besvare sine kammeraters ivrige spørgsmål, og ingen af officererne hørte denne korte samtale, skønt de snart mærkede, at deres chef havde opdaget sin vildfarelse og var blevet overbevist om, at det var den rette mand, som var kommet ombord på fregatten. I mange minutter gik disse to mænd op og ned ad dækket i dyb og alvorlig samtale.

Da Griffith kun havde meget lidt at meddele vendte alle snart deres øjne imod den hemmelighedsfulde fører, som skulle frelse dem ud af en situation, som allerede var omgivet af farer, der hvert øjeblik ikke alene tilsyneladende forøgedes, men i virkeligheden *blev* større.

Det varede imidlertid ikke længe, inden man lettede anker, og skibet begyndte sin farefulde sejlads ud gennem bugten. Hvilke farer, de gennemgik i denne nat, og hvor ofte det syntes, at de var deres visse undergang nær, lader sig næppe beskrive. Vi skal derfor indskrænke os til at bemærke, at når fregatten igen uskadt nåede rum sø, da skyldtes dette selvfølgelig for en del det flinke mandskab selv, men dog først og fremmest lodsen, som i denne nat viste, at han havde både vilje og evne til at røgte det hverv, han havde påtaget sig.

Dette måtte endog mr. Griffith indrømme. Han havde fra begyndelsen af set lidt skævt til den fremmede, som var hentet på fjendens kyst og talte fjendens sprog, og chefen måtte lægge hele sin myndighed ind for at få løjtnanten til at lystre lodsen. Men da faren var overstået, og lodsen havde vist, hvad han duede til, da var mr. Griffith også den første til at yde ham sin anerkendelse. Så snart skibet løb ud i rum sø, og mandskabet efter de overståede farer trak vejret frit, nærmede den unge løjtnant sig lodsen og trykkede hans hånd varmt, idet han sagde:

"De har i denne nat vist Dem at være en trofast lods og en sømand, som man skal søge efter mage til i hele verden."

Den ukendte sømand gengældte varmt hans håndtryk, idet han svarede:

"Jeg er ikke nogen fremmed på havet, og måske kan jeg endnu finde min grav der. Men De har også handlet ædelt, unge mand, og Kongressen – –"

"Hvad med Kongressen?" spurgte Griffith, da han mærkede, at han standsede.

"Vel, Kongressen kan prise sig lykkelig, hvis den har mange sådanne skibe som dette," sagde den fremmede koldt, idet han gik bort hen imod skibets chef.

Griffith stirrede et øjeblik forbavset efter ham; men da pligten kaldte ham andetsteds hen, beskæftigede igen snart andre tanker hans sind.

Skibet blev erklæret for frelst. Vel var stormen endnu hård og i tiltagen, men de havde rum sø for sig, og mens det langsomt gled ud i det store ocean, blev der truffet forholdsregler for at sikre det mod stormens videre følger. Før midnat var alt i orden. *Ariel*s kanon forkyndte snart, at skonnerten også var frelst. Den var gået ud igennem en anden og lettere kanal, hvor vandet imidlertid ikke havde været dybt nok for fregatten. Chefen gav nu befaling til, at den sædvanlige vagt skulle stilles ud, og at resten af besætningen skulle søge den nødvendige hvile.

Kaptajnen trak sig tilbage til sin egen kahyt sammen med den hemmelighedsfulde lods. Griffith gav sine sidste ordrer, overgav kommandoen til den officer, der havde vagt, ønskede ham en god vagt og søgte hvile i sin egen kahyt. En times tid lå den unge løjtnant og grundede over dagens begivenheder. Han tænkte på Barnstables besynderlige bemærkning, og derefter kom han til at tænke på lodsen, der havde tjent dem så tro og så godt. Han erindrede kaptajn Munsons iver efter at få fat på denne fremmede, skønt han måtte udsætte dem for så store farer som dem, de netop var undsluppet fra, og fortabte sig i gisninger over, hvorfor man skulle løbe så stor risiko for at få fat på en lods. Hans mere private følelser fik derefter atter overtaget, og han tænkte på Amerika, sit hjem og sin elskede.

Men bølgernes skvulpen mod skibet og stormens brølen blev efterhånden mindre og mindre tydelige for ham, indtil naturen gav efter for nødvendigheden, og den unge mand glemte selv kærlighedens romantiske billeder i en sømands dybe søvn.

3

Griffith vedblev at sove til langt ud på morgenen, da han blev vækket ved et kanonskud, som blev affyret fra dækket oven over ham. Han sprang ud af køjen, og da hans oppasser i det samme åbnede døren til kahytten, og han så den ombordværende søofficer i nærheden, spurgte han denne, om fregatten var på jagt efter noget, siden den fyrede med kanonerne.

"Det er kun en lille påmindelse til *Ariel*," svarede soldaten. "Det synes nemlig som om alle ombord tager sig en god lur, for vi har nu vist hende signal i ti minutter, og jeg tror, at hun antager os for at være et kulskib, i det mindste at dømme efter det hensyn, hun viser signalet."

"Jeg tror virkelig, at Barnstable ligesom jeg selv har sovet over sig, og hans folk har da benyttet sig af lejligheden," svarede Griffith. "Jeg tror, han ligger bi."

"Ja, som et stykke kork i en mølledam, og jeg tror, De har ret. Giv Barnstable rum sø, hård kuling og små sejl, og han sender sine folk ned, stiller den fyr, som han kalder Lange Tom, ved roret, følger selv ned efter de andre og sover så roligt, som jeg nogensinde har gjort i kirken."

"Ah! Deres gudsfrygt er af en søvnig natur, kaptajn Manual," sagde den unge sømand leende, mens han iførte sig en morgenkavaj, der var dækket med guldstriber. "Søvnen synes at indfinde sig meget naturligt hos jer lediggængere. Men lad mig komme forbi, så skal jeg gå op og få skonnerten hen til os i en fart."

Den indolente søofficer, som havde stået lænet til dørstolpen, der førte ind til kahytten, flyttede sig, og Griffith gik gennem den mørke messe op ad den smalle trappe, som førte til skibets første batteri og derfra ad en anden og bredere trappe op på dækket.

Det blæste endnu hårdt, men vinden var konstant; havets blå bølger hævede sig som bjerge, der var kronet med hvidt skum, som vinden undertiden hævede fra dets beslægtede element for som en tåge at drive det gennem luften fra den ene bølgetop til den anden. Det var en smuk, klar dag. En fjerdingvej borte, ret op i vindøjet, så man *Ariel* adlydende det signal, der havde fremkaldt den samtale, vi har gengivet. Skonnertens lave, sorte skrog kunne kun ses nu og da, når den hævede sig på toppen af en bølge, der var højere end sædvanligt; men de små sejl, den havde til, syntes at berøre vandet på begge sider, mens det lille skib rullede frem mellem bølgerne.

Efter at have set efter *Ariel* kastede Griffith sit blik til vejrs for med sit øvede sømandsøje at undersøge, om alt var i orden deroppe, og derefter vendte han sin opmærksomhed mod dem, som opholdt sig på fregattens dæk. Hans chef stod på sin rolige måde og ventede tålmodigt på, at *Ariel* skulle efterkomme hans ordre, og ved hans side stod den fremmede, som netop havde bidraget så væsentligt til skibets frelse. Griffith benyttede sig af dagslyset til at undersøge denne besynderlige fremtonings udseende lidt nøjere, end han havde kunnet gøre det under den foregående nats mørke og forvirring. Han var lidt under middelhøjde, men hans figur var muskuløs og atletisk og udviste den mest proportionelle mandige skønhed. Melankoli og tankefuldhed syntes snarere at være karakteristiske udtryk for hans ansigt end den determinerede resoluthed, som han havde udvist i farens stund. Men Griffith havde også erfaret, at hans øjne kunne lyne af utålmodighed. Når den nysgerrige yngling nu sammenlignede hans ansigt med de glimt, han den foregående nat havde opsnappet af det ved lygtens skær, var der lige så stor forskel, som der var på det hav, der nu omgav dem, og stille vand. Lodsen slog sine øjne ned på dækket, eller når de vandrede omkring, da var det med urolige og hurtige blikke. Den store sømandsjakke, der omtrent skjulte hele hans øvrige påklædning, var af lige så groft stof, som de simpleste sømænd bærer; dog undgik det ikke den unge løjtnants forskende blik, at han bar den med en anstand, som var sjælden hos folk af hans stand. Griffiths undersøgelser blev her afbrudt af *Ariel*s ankomst, og alles opmærksomhed blev henvendt på den samtale, som nu udspandt sig mellem skibenes to chefer.

Idet den lille skonnert løb agten om fregatten, befalede kaptajn Munson dens chef at forlade sit skib og komme ombord i fregatten. Så snart denne ordre var modtaget, drejede *Ariel* til og lagde sig i læ af fregatten, mens hvalbåden igen blev hejset ned og bemandet med det samme mandskab, som havde roet den i land på de fjerne kyster, der nu svagt skimtedes langt borte i læ som blå skyer ved oceanets rand.

Da Barnstable var trådt ned i sin båd, bragte nogle få åreslag den, dansende hen over bølgerne, på siden af skibet. Officeren og hans folk steg op på fregatten, mens den lille båd blev hivet bag ud og overladt til en mands tilsyn.

De sædvanlige modtagelsesceremonier blev strengt iagttaget af Griffith og de yngre officerer, da Barnstable satte foden på dækket; og skønt enhver hånd var rede til at blive rakt frem til den raske sømand, vovede dog ingen at gå udenfor det officielle, førend der havde fundet en kort samtale sted imellem ham og kaptajnen. Hvalbådens besætning gik imidlertid forskibs og blandede sig mellem fregattens folk, med undtagelse af kvartermesteren, som tog plads i kobryggen, hvor han stod med den største sindsro, fæstede sine øjne i vejret og rystede på hovedet, øjensynlig misfornøjet, mens han studerede den indviklede tovmasse oven over ham. Dette skuespil bragte snart et halvt dusin unge mennesker med mr. Merry i spidsen hen på siden af ham, og de søgte nu at underholde deres gæst på en måde, som bedst svarede til deres eget lystige humør.

Så snart samtalen mellem Barnstable og hans overordnede var til ende, vinkede førstnævnte ad Griffith og styrede med en ugenerthed, som viste, at han ingen fremmed var, lige over mod kahytten til stor forbavselse for de andre officerer, som havde samlet sig for at hilse på ham. Da denne uselskabelige fremgangsmåde ikke stemte overens med mandens naturlige anlæg eller sædvanlige opførsel, lod de andre officerer deres første løjtnant følge ham alene, idet de troede, at tjenestepligten fordrede, at deres sammenkomst skulle være hemmelig. Barnstable var under alle omstændigheder bestemt på, at den skulle være det, for han greb lampen fra messebordet og trådte ind i sin vens kahyt, lukkede døren efter sig og drejede nøglen om. Da begge var inden disse snævre grænser, tog de plads, og skonnertens chef åbnede samtalen således:

"Det var en forfærdelig nat! Over tyve gange troede jeg at se søen bryde over jer, og jeg havde allerede opgivet jer som druknede, eller, hvad der var værre, som skibbrudne, der ville blive ført ombord på disse øboeres fangeskibe, da jeg så jeres lanterner som svar på mit kanonskud. Om I havde halet samvittigheden ud af en morder, ville I ikke kunne have lettet ham mere, end I lettede mig ved at vise mig den smule talg og bomuld, tændt ved flint og stål. Men, Griffith, jeg har en historie af en helt anden slags at fortælle –"

"Om hvorledes De sov, da De kom i rum sø, og hvorledes Deres besætning søgte at overgå sin chef, og hvorledes alt lykkedes så godt, at der var et gråt hoved ombord her, der begyndte at blive utålmodigt," afbrød Griffith ham; "ja, Dick, De får slemme vaner ombord i den skude, De flyder omkring i, og hvor alle folk går så regelmæssig i seng, som beboerne af en hønsesti tager plads på hønsepinden."

"Nej, så slemt er det ikke, Ned, ikke halvt så slemt," svarede den anden leende; "jeg holder lige så streng disciplin, som om vi sejlede under flag. Men naturligvis kan fyrre mand ikke gøre så megen paradetjeneste som tre eller fire hundrede; men med hensyn til at tage sejlene ind eller sætte dem til, da er vi under alle omstændigheder jeres overmand."

"Ja, fordi man hurtigere kan åbne og lukke et lommetørklæde end et bordtæppe. Men jeg anser det for at være usømandsmæssigt at lade et hvilket som helst skib være uden menneskelige øjne, det vil sige *åbne* øjne til at passe på, om hun går øst eller vest, nord eller syd."

"Og hvem har gjort sig skyldig i en sådan dødmands-vagt?"

"Vel, man siger her ombord, at når det blæser stærkt, så sætter De den mand, som De kalder Lange-Tom, ved siden af roret og siger til ham, at han skal styre ud i åben sø; derpå blæser De alle mand til nathuerne, og I forbliver da alle velstuvede i jeres køjer, indtil rorgængerens snorken vækker jer."

"Det er en fordømt bagtalelse," udbrød Barnstable med en harme, som han forgæves søgte at dæmpe. "Hvem sætter slige rygter i gang, mr. Griffith?"

"Jeg har det fra marineofficeren," sagde hans ven, og det skælmeri, der havde ansporet ham til at drille sin kammerat, gik nu over til en mine, der syntes at være ligegyldig for alt; "men jeg selv tror ikke det halve af det – jeg tvivler ikke om, at I alle sammen havde øjnene åbne i nat, hvorledes det så end forholdt sig i morges."

"Å! i morges! Det var ganske vist en uagtsomhed; men jeg studerede en ny signalbog, Griffith, der har tusinde gange mere interesse for mig end hvilket som helst signal, De kan vise mig lige fra toppen til foden af Deres master."

"Hvad for noget! Har De fundet ud af engelskmandens private signaler?"

"Nej, nej," sagde den anden, idet han rakte hånden frem og greb sin ven i armen. "Jeg traf forrige nat på disse høje én, som har vist sig at være, hvad jeg altid har anset hende for at være og elsket hende for – en pige med en hurtig tanke og en dristig ånd."

"Hvem taler De om?"

"Om Katherine –"

Griffith sprang uvilkårligt op fra stolen ved lyden af dette navn, og blodet løb hurtigt gennem hans årer og gjorde hans ansigt snart blegt og snart rødt. Idet han kæmpede for at overvinde en bevægelse, som han syntes at skamme sig over, endog for den ven, han elskede mest, kom den unge mand snart igen så meget til sig selv, at han atter kunne tage plads, mens han spurgte mørkt:

"Var hun alene?"

"Ja; men hun gav mig dette papir og denne uvurderlige bog, som er mere værd end et helt bibliotek af andre bøger."

Griffith kastede et ligegyldigt blik på den skat, som den anden vurderede så højt; men hans hånd greb ivrigt efter det åbne brev, som blev lagt på bordet, for at han skulle læse det. Læserne vil straks kunne forstå, at det var skrevet af en kvinde, og at det var det brev, som Barnstable havde modtaget af sin forlovede på klipperne.

Dets indhold var følgende:

> "I den tro, at Forsynet vil skaffe mig et møde med Dem eller et middel til at sende Dem denne beretning, vil jeg nedskrive en kort beretning om Cecilia Howards og min egen stilling; jeg gør det imidlertid ikke for at forlede Dem og Griffith til nogen forhastet eller forvoven gerning, men for at I begge kan sætte jer roligt hen og rådslå om, hvad der er at gøre for vor frelse.
>
> De må nu kende oberst Howards karakter så godt, at De ved, at han aldrig vil give sit minde til sin nieces giftermål med en oprører. Med min sædvanlige åbenhjertighed (De kender kun alt for godt min åbenhjertighed, Barnstable!) bekendte jeg for ham, efter at det vanvittige forsøg, som Griffith gjorde på at bortføre Cecilia i Carolina, var mislykket, at jeg havde været tåbelig nok til at indlade mig på nogle svage løfter lige over for den

kammerat af ham, som havde ledsaget ham på hans forræderiske besøg på plantagen. Huha! Undertiden synes jeg, at det ville have været bedre for os alle, om Deres skib aldrig var blevet jaget ind på floden, eller om Griffith, da det var der, ikke havde gjort noget forsøg på at forny sit bekendtskab med min kusine. Obersten modtog underretningen således, som en formynder må modtage underretningen om, at hans myndling er i færd med at kaste tredive tusinde dollars og sig selv bort til en forræder mod konge og fædreland. Jeg forsvarede Dem tappert, sagde, at De ingen konge havde, da båndet var løst, at Amerika var Deres fædreland, og at Deres kald var et hæderligt kald; men det hjalp alt sammen ikke. Han kaldte Dem en oprører; det var jeg vant til. Han sagde, De var en forræder; det betyder efter hans ordbog omtrent det samme. Han antydede endog, at De var en kujon; men det vidste jeg var usandt, og jeg tøvede ikke med at fortælle ham det. Han brugte over et halvt hundrede vanærende udtryk, som jeg ikke kan huske, men blandt andre var de smukke tilnavne 'fredsforstyrrer', 'socialist', 'demokrat' og 'jakobiner'. (Jeg håber ikke, han mente, at De var munk!) kort sagt, han forestillede oberst Howard som rasende. Men da hans herredømme ikke således som hans yndlingskonge varer fra generation til generation, og et kort år vil befri mig fra hans magt og gøre mig til herre over mine egne gerninger, det vil sige, hvis man kan tro på Deres smukke søster, så bar jeg det hele meget pænt, da jeg var bestemt på at lide alt, undtagen martyrdom, hellere end at forlade Cecilia. Hun, den kære pige, har langt mere, der kan nedtrykke hende, end jeg har; hun er ikke alene oberst Howards myndling, men hans niece og eneste arving. Jeg er overbevist om, at denne sidste omstændighed ingen indflydelse har hverken på hendes opførsel eller på hendes følelser, men han synes at mene, det giver ham ret til at tyrannisere hende ved alle mulige lejligheder. Trods alt er mr. Howard en gentleman, når man ikke gør ham rasende, og jeg tror, at han helt igennem er en hæderlig mand, og Cecilia holder endog af ham. Men en mand, som er blevet fordrevet fra sit land i en alder af tres år med tabet af næsten halvdelen af sin formue, er selvfølgelig ikke i stand til at kanonisere dem, som har været årsag til det.

Det synes, som om Howard'erne, da de for hundrede år siden boede i dette land, opholdt sig i grevskabet Northumberland. Herhen førte han da os, da de politiske begivenheder og hans frygt for at blive onkel til en oprører, forledte ham til at forlade Amerika, som han siger, for bestandig. Vi har nu været her i tre måneder, og i de to tredjedele af denne tid har vi levet tålelig hyggeligt, men for nylig har aviserne forkyndt fregattens og skonnertens ankomst til Frankrig, og fra dette øjeblik af er der blevet holdt streng vagt over os, som om vi havde påtænkt en fornyelse af Carolinaflugten. Ved sin ankomst hertil lejede obersten en gammel bygning, som dels er beboelseshus, dels abbedi og helt igennem fængsel, fordi det siges at have tilhørt en af hans forfædre. I denne dejlige bolig er der mange bure, som kan yde et sikkert ophold for mere uregerlige fugle, end vi er.

For omtrent fjorten dage siden udbredte der sig i en nabolandsby, som ligger ved kysten, det rygte, at to amerikanske skibe, som efter beskrivelsen fuldstændig svarede til jeres, var blevet set holde sig langs kysten; og da folk her på egnen ikke drømmer om andet end den forfærdelige fyr Paul Jones, blev det sagt, at han var ombord på et af dem. Men jeg tror, at oberst Howard har mistanke om, hvem I virkelig er. Efter hvad jeg erfarer, har han anstillet meget nøje undersøgelser og har siden den tid oprettet en slags garnison her i huset under det påskud, at han ville forsvare det imod den slags marodører, som for nylig har brandskattet lady Selkirk.

Forstå mig nu vel, Barnstable; jeg vil på ingen måde, at De skal udsætte Dem for en landgang, og heller ikke må der blive udgydt blod, hvis De elsker mig; men for at De kan vide, hvad det er for et sted, vi er spærret inde på, og hvem det er omgivet af, vil jeg beskrive såvel vort fængsel som garnisonen.

Hele bygningen er af sten og er ikke til at angribe med ringe midler. Den har smuthuller og krogveje såvel indenfor som udenfor, som jeg ikke tiltror mig evne til at kunne beskrive, men de værelser, vi bebor, er i øverste eller tredje etage af en fløj, som De kan kalde et tårn, hvis De er i et meget romantisk lune, men som i sandhed ikke er andet end en fløj. Jeg ville ønske, jeg kunne flyve med det. Hvis De tilfældigt skulle komme i nærheden af huset, vil De kunne kende vore værelser på tre tilrøgede vejrhaner, som drejer sig om dets spidse tag, samt på, at vinduerne i denne lejlighed af og til er åbne. Lige over for vore vinduer, omtrent i en halv fjerdingvejs afstand, findes der en ensom, forladt ruin, som ligger næsten helt skjult af en skov og ganske vist ikke frembyder store bekvemmeligheder, men hvis hvælvinger eller værelser dog er et godt skjulested. I overensstemmelse med de forklaringer, De en gang gav mig over dette emne, har jeg lavet en del små signaler af forskellig farvet silke og en lille ordbog med alle de sætninger, som jeg kunne tænke mig, vi kunne få brug for ved en samtale. Den har jeg nøje nummereret i overensstemmelse med nøglen og flagene, og jeg sender Dem den samtidig med dette brev. De må selv lave Deres flag, og naturligvis beholder jeg mine samt en kopi af nøglen og bogen. Hvis der nogensinde skulle frembyde sig lejlighed til det, kunne vi i det mindste føre en behagelig samtale sammen, De fra toppen af det gamle tårn på ruinerne og jeg fra mit påklædningsværelses østlige vindue! Men nu til garnisonen! Foruden kommandanten, oberst Howard, der endnu har bevaret hele sin militære barskhed, findes der som hans næstkommanderende hin Cecilias lykkes banemand, Kit Dillon, med hans lange Savanna-ansigt, frække sorte øjne og hud af samme farve. De ved, at denne herre er en fjern slægtning af Howard'erne og ønsker at blive nærmere forbundet med dem. Han er fattig, det er sandt, men på den anden side er han, hvad obersten dagligt bemærker, en god og loyal undersåt og ingen oprører. Da jeg spurgte ham, hvorfor han ikke var under våben i disse urolige tider og stred for den fyrste, han elskede så højt, svarede obersten, at det ikke er hans profession, at han er blevet opdraget til jurist og var bestemt til at beklæde en af de øverste dommerpladser i kolonierne, og at han håbede, at han endnu skulle leve og se ham dømme visse unævnte herrer til velfortjent straf. Dette var ganske vist trøstende at høre; men jeg bar det. Han forlod imidlertid Carolina med os, og her er han, og her bliver han sandsynligvis, medmindre I kunne få fat på ham og foregribe hans dom på ham selv.

Denne herre har obersten længe ønsket at se som Cecilias ægtemand, og efter at den nyhed er blevet udbredt, at I var ved kysten, er belejringen næsten blevet til en storm. Følgen er, at min kusine i begyndelsen selv holdt sig på sit værelse, og nu holder obersten hende der, og hun er nu endelig afskåret fra at forlade den fløj, vi bebor. Foruden disse to fornemme fangevogtere har vi fire tjenere, to hvide og to sorte; og en officer og tyve mand fra en naboby er indkvarteret hos os efter oberstens særlige ønske, indtil kysten bliver fri for sørøvere! Ja, det er det velklingende navn, de giver jer – og når deres egne folk gør landgang og plyndrer og røver og myrder folk og insulterer kvinder, kaldes de helte! Det er en dejlig ting at kunne opfinde navne og skrive ordbøger – og det må være Deres fejl, hvis min bliver til ingen nytte. Jeg kan forsikre Dem, at når jeg tænker over alle de grusomme og fornærmende ting, jeg hører i dette land om mit eget og dets folk, sætter det mig i dårligt humør og bringer mig til at glemme mit køn; men lad ikke mit dårlige humør forlede Dem til at gøre noget overilet, tænk på Deres liv, husk på englændernes fængsler, husk på Deres egen ære, men forglem, forglem dog ikke Deres

Katherine Plowden.

P.S. Jeg havde nær glemt at fortælle Dem, at De i signalbogen vil finde en mere nøjagtig beskrivelse af vort fængsel, hvor det ligger og en grundtegning osv."

Da Griffith havde læst dette brev, gav han det tilbage til den mand, det var adresseret til, og sank tilbage i sin stol i en stilling, der røbede dyb overvejelse.

"Jeg vidste, hun var her, ellers ville jeg have modtaget den kommando, som vore agenter i Paris tilbød mig," sagde han endelig; "og jeg tænkte, at et eller andet lykkeligt tilfælde ville føre hende på vor vej; men dette er i sandhed at bringe hende lige til mig! Denne underretning må benyttes, og det straks. Stakkels pige, hvad må hun ikke lide i sådan en stilling!"

"Hvilken smuk håndskrift hun skriver!" udbrød Barnstable; "den er så tydelig og så smuk som hendes egne fine små fingre. Hvilken journal hun kunne føre, Griffith!"

"Cecilia Howard skulle røre ved en journals grove blade!" udbrød den anden forbavset, men da han mærkede, at Barnstable stirrede på sin egen elskedes brev, smilede han ad deres fælles dårskab og tav. Efter en kort pause udspurgte Griffith sin ven om de nærmere omstændigheder ved hans møde med Katherine Plowden. Barnstable berettede så kort som muligt, hvad der allerede er læserne bekendt.

"Merry er altså," sagde Griffith, "den eneste foruden os selv, der ved noget om dette møde, og han vil være alt for øm om sin kusines ære til at omtale det til nogen."

"Hendes ære behøver intet skjold, mr. Griffith," udbrød hendes elsker; "den er så uplettet som det sejl der oven over Deres hoved, og –"

"Stille, kære Richard, jeg beder Dem om forladelse; mine ord må have sagt mere, end jeg ville lægge i dem; men det er af vigtighed, at vore forholdsregler bliver holdt hemmelige, såvel som at de bliver vel overvejede."

"Vi må befri dem begge," sagde Barnstable, som havde glemt sin vrede i samme øjeblik, han havde givet den luft, "og det førend den gamle får i sinde at forlade kysten. Har De fået hans instruktion at se, eller holder han den hemmelig?"

"Som graven! Dette er første gang, vi har forladt havn, uden at han først har talt med mig om hensigten med togtet, men der er ikke blevet vekslet en stavelse imellem os om det emne, siden vi sejlede fra Brest."

"Ak! Det er følgen af Deres Jersey-undselighed," sagde Barnstable, "vent, til jeg kommer på siden af ham med min østerlandske nysgerrighed, og jeg forpligter mig til at få det ud af ham på en time."

"Jeg er bange for, det bliver som at skære én diamant med en anden," sagde Griffith leende; "De vil finde ham lige så behændig til at smutte udenom, som De vil være til at krydsforhøre ham."

"Under alle omstændigheder giver han mig en lejlighed i dag; De ved formodentlig, at han har sendt bud efter mig for at overvære et officersråd om vigtige sager?"

"Nej, det vidste jeg ikke," svarede Griffith og så stift på den talende. "Hvad mon han vil?"

"Ja, det må De spørge Deres lods om, for mens den gamle talte til mig, vendte han sig hvert øjeblik om og så på den fremmede, som om han ventede på signal om, hvorledes han skulle styre."

"Der hviler en hemmelighedsfuldhed, som jeg ikke kan udgrunde, over denne mand og hans forhold til os," sagde Griffith. "Men jeg hører Manuels stemme kalde på mig; man venter os i kahytten. Husk ikke at forlade skibet, før vi får talt sammen igen."

"Nej, nej, min kære ven; fra den offentlige rådslagning må vi vende tilbage igen til den private."

De unge mænd rejste sig, og Griffith trak den kavaj af, han havde vist sig på dækket med, iførte sig en mere stadselig frakke og tog ligegyldigt sin kårde i hånden, hvorefter de fulgtes ad til fregattens første kahyt, hvor de trådte ind på fuldstændig ceremoniel måde.

4

Den orden, som iagttoges ved skibsrådet, var kort og simpel. Fregattens gamle chef modtog sine officerer med punktlig høflighed, og idet han pegede på de stole, som var anbragt omkring bordet, der var slået fast i midten af kahytten – satte han sig selv uden at sige noget, og hans eksempel blev efterfulgt af alle uden videre ceremonier. Skønt der ikke blev talt om det, fulgte man i øvrigt ved at tage sæde en streng orden, således at enhver kom til at sidde på den plads, der tilkom ham efter hans anciennitet og rang. På højre side af kaptajnen sad Griffith som næstkommanderende og lige over for ham skonnertens chef. Marineofficeren, som også deltog i rådet, indtog den næste plads og således fremdeles ved til enden af bordet, hvor der sad en firskåren, atletisk mand med hårde ansigtstræk, der beklædte stillingen som første styrmand.

Da alle havde taget plads, åbnedes forhandlingerne af den officer, som havde ønsket at spørge sine undergivne til råds, med en forklaring af, hvad det var for et foretagende, han ønskede at høre deres mening om.

"Mine instruktioner, mine herrer," sagde han, "går ud på, at jeg efter at have nået Englands kyst, skal løbe langs landet –"

Griffiths hånd hævede sig ærbødigt for at standse hans tale, og den gamle holdt inde med et blik, der fordrede en forklaring af, hvorfor han blev afbrudt.

"Vi er ikke alene," sagde løjtnanten og så hen imod den del af kahytten, hvor lodsen stod lænet i en skødesløs stilling op ad en kanon.

Den fremmede rørte sig ikke ved denne direkte hentydning, og heller ikke løftede han sine øjne fra et kort, som lå foran ham på dækket, og som han opmærksomt betragtede.

Kaptajnen lod sin stemme synke, mens han svarede med ærbødig forsigtighed:

"Det er kun mr. Gray. Hans tjeneste vil være nødvendig ved denne lejlighed, og vi behøver derfor ikke at holde noget skjult for ham."

De unge mænd vekslede overraskede blikke, men da Griffith ved et tavst buk gav til kende, at han anerkendte sin chef afgørelse, fortsatte den sidstnævnte:

"Jeg havde fået ordre til at spejde efter visse signaler fra de forbjerge, vi fik i sigte, og var forsynet med de bedste kort og sådanne instruktioner, som satte os i stand til at sejle ind i den bugt, som vi var i sidste nat. Vi har nu fået en lods, og det en, som har vist sig at være en dygtig mand, en sådan mand, mine herrer, at ingen officer behøver at tøve med at stole på hans dygtighed og hans kundskaber, hvor stor faren end er."

Den gamle standsede og vendte sine øjne mod sine tilhørere, som om han ville høre deres mening om dette vigtige punkt. Da han imidlertid ikke fik andet svar end hans tilhøreres tavse bøjen af hovederne, genoptog chefen sine forklaringer, idet han refererede sig til et åbent papir, han havde i hånden.

"De ved alle, mine herrer, at det ulykkelige spørgsmål om gengældelse er blevet ivrigt forhandlet imellem de to regeringer – vor egen og fjendens. Af denne grund og af visse politiske grunde har vore agenter i Paris sat sig til opgave at gøre individer af høj rang til fanger hos fjenden, for at man derved kan lægge et bånd på hans fremgangsmåde; samtidig bringer det krigens ulykker fra vore egne kyster hjem til dem, som har forårsaget den. Der tilbyder sig nu en lejlighed til at bringe denne plan i udførelse, og jeg har samlet Dem for at rådføre mig med Dem om midlerne."

I en dyb tavshed påfulgte denne uventede meddelelse om målet for deres togt. Efter en kort pause tilføjede kaptajnen, idet han henvendte sig til styrmanden:

"Hvilken fremgangsmåde vil De tilråde, mr. Boltrope?"

Den djærve sømand, som således blev opfordret til at hugge knuden over ved at give sin mening til kende, lagde den ene af sine korte, knoklede hænder på bordet og begyndte med megen iver at dreje på et blækhus, mens han med den anden hånd førte en pen til munden og tyggede på den med lige så meget velbehag, som om det havde været et blad af den berømte Virginia-plante Note 3). Men da han mærkede, at man ventede på et svar fra ham, så han først til sin højre hånd og derefter til den venstre, hvorpå han sagde følgende med en hæs, tyk stemme, i hvilken havets tåge syntes at have forenet sig med sødunst og kulde for at ødelægge alt, hvad der kunne ligne vellyd:

"Når der foreligger en sådan befaling, må den vel adlydes, kan jeg tænke," sagde han, "for der er en gammel regel, som hedder: 'lyd ordre eller skift ejer', skønt den grundsætning, som lyder således: 'den ene hånd for ejeren, den anden for sig selv', er fuldt så god og har frelst mangen en brav fyr fra et fald, der kunne have bragt balance i proviantskriverens bøger. Ikke forbi det er min mening, at en proviantskrivers bøger ikke er lige så gode som enhver anden mands, men at når en mand er død, må hans regnskab afsluttes, hvis der ellers ikke skal blive en gal mønstring. Nå, når en ting skal gøres, så er det næste spørgsmål, hvorledes den skal gøres. Der er mange mennesker, som ved, at der er for meget sejl på et skib, selv om de ikke ved, hvorledes sejlene skal mindskes. Nå, når det altså virkelig skal gøres, så må vi enten gøre en landgang for at gribe dem, eller vi må vise falske signaler for at lokke dem ombord. Hvad landgangen angår, kaptajn Munson, da kan jeg kun tale for mig selv og sige, at hvis De vil løbe skibets klyverbom ind ad kongen af Englands vinduer, vel, så giver jeg mit samtykke til det, og jeg bryder mig heller ikke om, hvor meget af hans porcelæn der går i stykker ved lejligheden, men hvad det angår at sætte min fod i land på hans sandede strandbred, hvis jeg gør det – jeg taler stadig kun for mig selv og med al respekt for Deres nærværelse – så kan Fanden ta'e mig."

De unge mænd smilede, mens den gamle sømand udtalte sin mening så frimodigt, idet han med sit emne var steget til det punkt, der altid var den visse klimaks i alle hans diskussioner; men hans chef, der kun var en mere civiliseret elev af samme rå skole, syntes fuldstændig at forstå hans argumenter, og uden at forandre en muskel i sit strenge ansigt, spurgte han nu den yngste løjtnant om hans mening. Den unge mand talte fast, men beskedent, skønt resultatet af, hvad han sagde, ikke var meget tydeligere end styrmandens og gik omtrent ud på det samme, med undtagelse af, at han ikke syntes at være nogen modstander af at betro sig til landjorden.

De andres meninger blev udtalt tydeligere og klarere, efterhånden som de steg i rang, indtil turen kom til marineofficeren. Der var lidt professionel selvfølelse udbredt over soldaten, da han gav sin mening tilkende om et emne, der omfattede en hel del mere af hans sædvanlige kald, end der i reglen var ved fregattens operationer.

"Det forekommer mig, sir, at det heldige udfald af denne ekspedition udelukkende afhænger af, hvorledes den bliver ledet." Efter denne pompøse indledning standsede soldaten et øjeblik som for at samle sine tanker til et angreb, der skulle nedslå enhver opposition. "Landgangen skal naturligvis iværksættes på en bekvem strandbred under beskyttelse af fregattens kanoner, og hvis det på nogen måde kunne lade sig gøre, skulle skonnerten ankre op således, at den med sin ild kunne flankere landgangspunktet. Arrangementerne vedrørende marchordenen må for en stor del bero på, hvor stor den afstand er, som skal tilbagelægges, men jeg tror allerede nu at kunne sige, sir, at en fortrop af sømænd, der skulle agere pionerer for marinekolonnen, skal sendes lidt i forvejen, mens bagagen og bagtroppen forbliver ombord på fregatten, indtil fjenden var drevet ind i det indre, på hvilket tidspunkt den uden fare kunne avancere. Så skulle der til begge sider være flanketropper under anførsel af to af de ældste kadetter, og der måtte kunne dannes et let korps af topgasterne til at samvirke med marinesoldaterne. Naturligvis, sir, skal mr. Griffith personligt føre de matroser, som bevæbnes med musketter og pikker, hvilket mandskab jeg formoder, han vil holde i reserve, mens jeg håber, at min militære stilling og erfaring vil gøre mig selvskreven til at føre hovedkorpset."

"Bravo, feltmarskal," råbte Barnstable med en lystighed, der sjældent tog tid eller sted i betragtning; "De skulle aldrig lade Deres knapper skimle af salt vand; men i Washingtons lejr, ja, og i Washingtons telt skulle De i fremtiden svæve i Deres hængekøje. – Tror De virkelig, sir, at vi er i færd med at gøre et indfald i England?"

"Jeg ved, at enhver militær bevægelse skal udføres med præcision, kaptajn Barnstable," svarede marineofficeren. "Jeg er alt for vant til at høre søofficerernes spot, til at jeg skulle tage hensyn til, hvad jeg ved skriver sig fra uvidenhed. Hvis kaptajn Munson vil anvende mig og min kommando til denne ekspedition, håber jeg, han vil gøre den erfaring, at marinesoldater duer til noget mere end til at stå på post og salutere."

Idet han derpå stolt vendte sig fra sin modstander til deres fælles chef, som om han ringeagtede enhver videre diskussion med én, som ifølge sagens natur måtte være ude af stand til at forstå styrken af, hvad han sagde, fortsatte han således:

"Det vil være klogt, kaptajn Munson, at sende en kommando ud at rekognoscere, inden vi begiver os på march, og da det, i tilfælde af at vi bliver slået, vil være nødvendigt, at vi kan forsvare os, udbeder jeg mig tilladelse til at foreslå, at et korps med forskansningsredskaber kommer til at ledsage ekspeditionen. Det ville være til stor nytte, sir, ved at hjælpe med til at opkaste batterier, skønt jeg ikke betvivler, at man i dette land vil finde materialier til det i overflødighed, ligesom man også, hvis det skulle knibe, kunne presse arbejdere til at gøre denne tjeneste – –"

Dette var for meget for Barnstables lattermildhed; han brast ud i en stormende latter, som ingen anså det for passende at afbryde, skønt Griffith, da han drejede hovedet for at skjule et smil, så det fortørnede blik, som lodsen tilkastede den lystige sømand, og undrede sig over dets strenghed og utålmodighed.

Da kaptajn Munson mente, at løjtnantens lystighed var til ende, udbad han sig blidt en forklaring af de grunde, hvorfor han havde moret sig så overordentligt over marineofficerens planer.

"Det er jo et udkast til et helt felttog!" udbrød Barnstable, "og burde med ekspres sendes til Kongressen, inden franskmændene rykker i marken."

"Har De en bedre plan at foreslå, mr. Barnstable?" spurgte den tålmodige chef.

"Bedre! ja, en, som det ingen tid og ulejlighed vil tage at udføre," sagde den anden; "det er et sømandsarbejde, sir, og må udføres med sømandsmidler."

"Undskyld, kaptajn Barnstable," afbrød marineofficeren ham, "hvis der gøres tjeneste i land, fordrer jeg som min ret at blive benyttet."

"De må fordre, hvad De vil, soldat; men hvorledes vil De kunne føre krig med en håndfuld fyre, som ikke kender den ene ende af en båd fra den anden?" svarede den letsindige sømand. "Tror De, at en jolle eller båd kan bringes i land lige så let, som De kan kommandere 'gevær på skulder'? Nej, nej, kaptajn Manual – jeg har al respekt for Deres mod, for det har jeg set prøve på, men Fanden ta'e mig, om – –"

"De glemmer, at vi venter på at høre Deres plan, mr. Barnstable," sagde den gamle.

"Om forladelse, sir; men der behøves ingen plan. Nævn mig stedet og de folk, som De ønsker at få sat på, og jeg skal trods stormen løbe i land. Hr. lods, De vil nok ledsage mig, for De har i Deres hoved et lige så godt kort over bunden af disse vande, som der nogensinde er blevet lavet over tørt land. Jeg skal opsøge en god ankerplads, eller, om vi skulle få fralandsvind, lade skonnerten krydse udenfor, til vi bliver færdige og kan søge rum sø igen. Jeg vil gå i land i min hvalbåd med Lange Tom og bådens besætning, og når vi har fundet et sted, De foreskriver os, skal vi gå op og tage de folk, De har brug for, og bringe dem ombord. Det er alt sammen ren sejlads, men da det er et velbefolket land, vil det være nødvendigt, at vi gør vor landgang i mørke."

"Mr. Griffith, nu venter vi kun på Dem, for at vi kan samle de modstridende anskuelser og vælge det fornuftigste," sagde chefen.

Første løjtnant havde været optaget af sine egne tanker under diskussionen af dette emne og kunne af denne grund have været bedre forberedt til at udtale sin mening med den behørige virkning. Idet han pegede på den mand, som stod bagved ham, lænet til en kanon, begyndte han med at spørge:

"Er det Deres hensigt, at denne mand skal ledsage ekspeditionen?"

"Ja."

"Og af ham venter De at få den nødvendige underretning til at lede Deres bevægelser?"

"Fuldstændig rigtigt."

"Hvis han blot er halvt så dygtig på landjorden, som han er på vandet, svarer jeg for et heldigt udfald," fortsatte løjtnanten, idet han bukkede let for den fremmede, som modtog komplimenten med en let bøjning af hovedet. "Jeg må bede såvel mr. Barnstable som kaptajn Manual om undskyldning og fordrer kommandoen som en ret, der tilkommer min stilling."

"Den tilkommer naturligvis skonnerten," udbrød den utålmodige Barnstable.

"Der kan blive nok for os alle at gøre," sagde Griffith og løftede fingrene mod den anden med et betydningsfuldt blik, som denne øjeblikkelig forstod. "Jeg er ikke fuldstændig enig hverken med den ene eller med den anden af disse herrer. Man siger, at efter at vi har vist os på kysten, bliver mange af de fornemme folks boliger bevogtet af små detachementer soldater fra nabobyerne."

"Hvem siger det?" spurgte lodsen og trådte hen imellem dem så pludseligt, at det forårsagede en almindelig tavshed.

"Det siger jeg, sir," svarede løjtnanten, da den øjeblikkelige overraskelse havde lagt sig.

"Kan De stå inde for det?"

"Ja."

"Nævn et hus eller et individ, der bliver således beskyttet."

Griffith stirrede på den mand, der således forglemte sig midt under en rådslagning som den nærværende, og idet han gav efter for sin medfødte stolthed, tøvede han med at svare. Men da han kom til at tænke på den erklæring, chefen havde afgivet, og på de tjenester, lodsen netop havde ydet dem, sagde han endelig med en lidt forlegen mine:

"Jeg ved, at det er tilfældet med en oberst Howards hus, som kun ligger nogle få mil nord for os."

Den fremmede studsede ved dette navn, og idet han derefter skarpt betragtede den unge mands ansigt, syntes han at studere hans tanker af hans vekslende udtryk. Men hans bevægelse og den pause, der fulgte efter, varede kun kort. En let trækning spillede på hans læber, men enten det var til spot eller til et skjult smil, ville have været vanskeligt at afgøre, så fuldstændig lignede det begge dele, og idet han langsomt vendte tilbage til sin stilling ved kanonen, sagde han:

"Det er mere end rimeligt, at De har ret, sir, og hvis jeg må give kaptajn Munson et råd, skal det være, at han lægger megen vægt på Deres mening."

Griffith vendte sig om for at se, om han kunne finde mere mening ud af den fremmedes ansigt end af hans ord, men han holdt atter hånden for øjnene, som var fæstet på kortet med samme ligegyldige udtryk som før.

"Som jeg sagde, sir, er jeg hverken fuldstændig enig med mr. Barnstable eller med kaptajn Manual," fortsatte løjtnanten efter en kort pause, "kommandoen over denne ekspedition tilkommer mig som den ældste officer, og jeg tillader mig at gøre fordring på den. Jeg anser til visse ikke de forberedelser, som kaptajn Manual tilråder, for nødvendige; og heller ikke ville jeg overtage hvervet med så få forsigtighedsregler, som mr. Barnstable foreslår. Hvis vi skulle have sammentræf med soldater, må vi have soldater til at møde dem med. Men da det er en overrumpling med både, som skal udføres, og regelrette evolutioner må vige pladsen for sømandshurtighed, bør en søofficer føre kommandoen. Er min begæring tilstået, kaptajn Munson?"

Den gamle svarede uden tøven:

"Ja, sir, det var min mening at tilbyde Dem kommandoen, og det glæder mig at se, at De så villigt overtager den."

Griffith havde nød med at skjule den tilfredshed, han hørte sin chefs ord med, og et strålende smil oplivede hans blege træk, da han bemærkede:

"Lad altså ansvaret hvile på mig, sir. Jeg udbeder mig, at kaptajn Manual med tyve mand må blive stillet under min kommando, hvis denne herre ikke har noget imod det."

Marineofficeren takkede og tilkastede Barnstable et triumferende blik.

Griffith fortsatte:

"Jeg vil tage min egen båd med dens prøvede besætning og gå ombord i skonnerten, og når vinden falder af, vil vi løbe ind til land og der lade os lede af omstændighederne."

Skonnertens chef gav marineofficeren hans triumferende smil tilbage og udbrød på sin gemytlige måde:

"Det er en god og en sømand værdig plan, mr. Griffith. Ja, ja, lad skonnerten blive benyttet, og hvis det er nødvendigt, skal De få hende at se for anker i en andepark med bredsiden lige imod dagligstuevinduerne på det bedste hus på øen. Men tyve marinesoldater! De ville gøre pladsen lidt kneben i min lille skude."

"Det ville ikke være klogt at tage en eneste mand mindre end tyve," svarede Griffith. "Der kan måske blive mere for os at gøre, end vi venter."

Barnstable forstod meget godt hans hentydning, men svarede dog:

"Lad det blive søfolk, og jeg skal skaffe plads til tredive mand. Men disse soldater ved aldrig, hvor de skal anbringe deres arme og ben undtagen ved eksercits. En af dem fylder lige så meget som to sømænd."

"Giv mig barkassen, kaptajn Munson!" udbrød den krænkede marineofficer, "og vi skal følge mr. Griffith i en åben båd, hellere end vi vil være kaptajn Barnstable til så meget besvær."

"Nej, nej, Manual," udbrød den anden og strakte med åben hånd sin muskuløse arm over bordet til soldaten. "I ville blive lige så mange Jonas'er i uniform, og jeg tvivler om, at fiskene kan fordøje jeres patrontasker og bajonetskeder. De skal følge med mig og med Deres egne øjne se, om vi holder sådan en kattevagt ombord i *Ariel* som De har gjort Dem lystig over."

Latteren blev nu almindelig på soldatens bekostning, når undtages lodsen og fregattens chef. Den førstnævnte var en tavs og tilsyneladende ligegyldig, men i virkeligheden stærkt interesseret tilhører til samtalen, og der var øjeblikke, hvor han så på de talende, som om han søgte mere i deres karakterer, end der kom frem ved øjeblikkets glade spøg.

Rådet var nu til ende, og efter at de alle havde drukket et glas grog, trak de sig tilbage fra chefens kahyt. Da Griffith var den sidste, som gik, mærkede han, at der blev lagt en hånd let på hans skulder, og da han vendte sig om, så han, at det var lodsen, som holdt ham tilbage.

"Mr. Griffith," sagde han, da de var ganske alene med fregattens chef, "sidste nats begivenheder burde lære os tillid til hinanden, uden den påtager vi os et farligt og frugtesløst ærinde."

"Vover vi da begge lige meget?" svarede ynglingen. "Alle ved, at jeg er den, jeg synes at være – er i mit lands tjeneste – hører til en familie og har et navn, der er en borgen for min loyalitet mod Amerikas sag – og dog vover jeg mig ind på fjendtlig grund, midt imellem fjender, med en svag styrke og under omstændigheder, da forræderi ville blive min komplette ruin. Hvem og hvad er den mand, der i så høj grad nyder Deres tillid, kaptajn Munson? Jeg spørger Dem om det, mindre for min egen skyld end for de brave mænds skyld, som uden frygt følger mig, hvorhen jeg end fører dem."

En mørk skygge af mishag lagde sig over den fremmedes ansigt under den første del af denne tale, og ved dens slutning hensank han i dybe tanker. Chefen svarede imidlertid:

"Der er et skin af billighed over Deres spørgsmål, mr. Griffith – og dog er De ikke den mand, som jeg behøver at fortælle, at jeg har ret til at fordre ubetinget lydighed. Jeg har ikke de forrettigheder, som De har ved Deres fødsel og opdragelse, og dog har Kongressen ikke anset det for passende at overse mine år og mine fortjenester. Jeg kommanderer denne fregat –"

"Sig ikke mere," afbrød lodsen ham. "Hans tvivl er ikke uden grund, og den skal blive beroliget. Jeg kan godt lide den unge mands stolte, uforfærdede øjne, og mens han frygter, at min hånd skal drage galgen over hans hoved, vil jeg vise ham, hvad ædelmodig tillid er. Læs dette, sir, og sig mig, om De mere har mistillid til mig?"

Mens den fremmede talte, stak han hånden i sin frakkelomme og fremdrog et pergament, som var prydet med bånd og et stort segl, hvilket han åbnede og lagde på bordet foran ynglingen. Idet han betydningsfuldt pegede med fingeren på forskellige dele af skrivelsen, strålede hans øje af en usædvanlig ild, og en svag rødme farvede hans blege ansigt, mens han talte.

"Se," sagde han, "en konge selv tager ikke i betænkning at aflægge vidnesbyrd til fordel for mig, og det er ikke et navn, som kan vække frygt hos amerikanere."

Griffith stirrede forbavset på den ulykkelige Ludvig den Fjortendes underskrift, som prydede foden af pergamentet;

men da hans øje fulgte den fremmedes fingre og hvilede på midten af dokumentet, fo'r han tilbage fra bordet, og idet han fæstede sit livlige øje på lodsen, udbrød han, mens hans kinder strålede af ildfuldt mod:

"Før mig! Jeg vil følge Dem til døden."

Et mat smil, som udtrykte glæde og tilfredshed, gled hen over den fremmedes læber, mens han tog den unge mand ved armen og førte ham ind i den anden kahyt, efterladende fregattens chef stående på sin ubevægelige og rolige måde, snarere som en tilskuer ved end som en deltager i denne scene.

5

Skønt genstanden for rådslagningen forblev en hemmelighed imellem dem, hvis mening man havde ønsket at lære at kende, kom dog snart så meget af resultatet ud imellem de underordnede officerer, at hele besætningen derved blev sat i en levende bevægelse. Hurtig som lynet udbredte det rygte sig på fregattens dæk, at der skulle foretages en ekspedition i land i et hemmeligt ærinde, som selve Kongressen havde foreskrevet; og man anstillede gisninger med hensyn til dens styrke og hensigt med al den interesse, som man kan tænke sig måtte findes hos mænd, hvis liv og frihed var afhængige af udfaldet. Kækt og sorgløst mod, blandet med længslen efter noget nyt, var imidlertid den mest fremherskende stemning hos besætningen, som med bifald ville have modtaget underretning om, at skibet var beordret til at slå sig igennem den britiske flåde. Nogle få af de ældre og mere erfarne sømænd gjorde dog en undtagelse fra denne letsindige dristighed, og en eller to, af hvilke kvartermesteren fra hvalbåden var den mest fremtrædende, vovede endog at opkaste tvivl om, hvorvidt sømænd overhovedet duede til landtjeneste.

Kaptajn Manual lod sine folk paradere fra kobryggen til luvart, og efter en kort opildnende tale gjorde han dem bekendt med, at han behøvede tyve frivillige til en farlig tjeneste – i virkeligheden halvdelen af hele hans mandskab. Efter en kort pause trådte hele kompagniet frem og erklærede sig alle som en mand rede til at følge ham til verdens ende. Ved denne smigrende erklæring så marineofficeren sig hoverende om efter

Barnstable; men da han var andetsteds beskæftiget, foretog han en retfærdig deling af folkene, idet han dog sørgede for, at han selv fik de bedste med sig og lod de mindre gode blive tilbage på skibet.

Griffith kom imidlertid op på dækket, gav med et for ham usædvanlig strålende ansigt sine ordrer og lod sig derefter atter af Barnstable føre ned i kahytten.

"Lad vinden blæse sin pibe ud," sagde *Ariel*s chef, da de havde taget plads; "der bliver ingen landgang på østkysten af England, førend vinden har lagt sig. Men denne Kate er som skabt til at være en sømands hustru! Se her, Griffith, hvilke signaler hun har lavet, og det ud af sit eget lille kløgtige hoved!"

"Jeg håber, at Deres gode tanker om hende ikke må blive skuffet, og at De må blive den lykkelige sømand, som skal ægte hende," svarede den anden. "Den unge dame har i sandhed udvist en forbavsende dygtighed ved denne forretning; hvor kan hun have lært metoden og systemet så godt?"

"Hvor! Naturligvis der, hvor hun har lært endnu bedre ting, for eksempel hvorledes man skal sætte pris på en sømand med hjertet på det rette sted. Tror De, tungen var lam i munden på mig al den tid, vi plejede at sidde ved strandbredden i Carolina, og at vi intet havde at tale om?"

"Morede De Deres elskede med afhandlinger om sømandskunst og om signalernes videnskab?" sagde Griffith smilende

"Jeg besvarede hendes spørgsmål, mr. Griffith, som enhver høflig mand ville gøre over for den kvinde, han elskede. Men her er hendes ordbog. Tilstå nu, Griffith, til trods for Deres universitets-dannelse og sentenser, at en dygtig og opvakt kvinde er en meget god hjælperske."

"Jeg har aldrig betvivlet miss Plowdens fortjenester," sagde den anden. "Men dette overgår i sandhed mine dristigste forventninger. Hun har virkelig gjort et meget skarpsindigt valg af sætninger. Nr. 168: uudsletteligt; nr. 169: ophører først med livet; nr. 170: jeg er bange for, De leder mig vild; nr. 171 –"

"Bah!" udbrød Barnstable og snappede bogen fra sin leende ven; "hvilken dårskab at spilde tiden med sligt nonsens. Hvad mener De om denne ekspedition i land?"

"At den kan blive et middel til at frelse damerne, selv om det skulle mislykkes at få fat på de fanger, vi ønsker."

"Men denne lods! Husk på, han har tovet om halsen på os og kan få os til at dingle under et eller andet engelsk skibs rånok, når som helst han behager at åbne sin mund for deres trusler eller bestikkelser."

"Så kunne han da lettere have kastet os på land, da han havde os imellem grundene; den gang ville vi sidst af alt have mistænkt ham for forræderi," svarede Griffith. "Jeg følger ham med tillid og må tro, at vi er mindre udsatte med ham end uden ham."

"Lad ham da føre os til sine statsministres bolig," udbrød Barnstable og stak sin signalbog i lommen; "men her er et kort, som vil vise os vej til den havn, vi ønsker at finde. Lad mig atter en gang få foden på fast land, og De må kalde mig en kujon, om denne lille leende heks atter skal få lov til at kappe sit tov lige for øjnene af mig og løbe op i vinden som en flyvefisk, der forfølges af en delfin. Mr. Griffith, vi må have skibspræsten med os i land."

"Kærlighedens galskab får Dem til at glemme krigerens pligter. Vil De ligge stille og høre på prædikener under en flyvende ekspedition som vor?"

"Nej, nej, vi vil ikke ligge stille for noget, som ikke er uundgåeligt; men ved sådan en jagt er der så mange pauser, hvor man har tid til at trække vejret, og vi kunne så lige så gerne benytte tiden til at lade den fyr klappe os sammen. Han er flink nok til sit kald, og jeg skulle ikke have noget imod, at det blev sidste gang, de to navne, som findes på foden af dette brev, fik lov til at sejle sammen."

"Nej, det går ikke," sagde hans ven og rystede på hovedet, mens han søgte at fremtvinge et smil, som blev undertrykt af hans følelser; "det går ikke, Barnstable; vi må ofre vore egne tilbøjeligheder på fædrelandets alter; denne lods er heller ikke en mand, som vil finde sig i at lade sig lede bort fra sit forsæt."

"Så lad ham følge sit forsæt alene," udbrød Barnstable. "Der er ikke nogen menneskelig magt, mine overordnede bestandig medtagne, som skal afholde mig fra at benytte disse udmærkede signaler og have en hemmelig samtale med min sortøjede Kate. Lad den tossede lods dreje til og holde af, så meget han lyster, mens jeg styrer til den gamle ruin, hvor mit øje kan komme til at skue den romantiske fløj og de tre røgede vejrhaner. Jeg vil ikke forglemme min pligt; nej, jeg vil hjælpe jer at fange englænderne; men når det er gjort, da afsted efter Katherine Plowden og min sande kærlighed!"

"Tys, galning! Messen har lange ører og vore skodder bliver tynde af slid. Jeg må holde Dem og mig selv til pligten. Det er ingen børneleg, vi har for; siden det synes, som vore agenter i

Paris har anset det for at være nødvendigt at benytte en fregat til ekspeditionen."

Barnstables lystighed blev dæmpet lidt ved hans vens alvor; men efter at have siddet hensunket i tanker et øjeblik, sprang han op og skulle til at gå.

"Hvorhen?" spurgte Griffith og holdt sin utålmodige ven tilbage.

"Til den gamle; jeg har et forslag at gøre, som vil fjerne alle vanskeligheder."

"Sig mig det da; jeg hører til hans råd og kan måske skåne Dem for krænkelsen ved et afslag."

"Hvor mange af disse fornemme personer ønsker han at besætte sin kahyt med?"

"Lodsen har nævnt ikke mindre end seks, alle folk af rang og anseelse hos fjenden. To af dem er pairer, to er medlemmer af Underhuset, en er general og den sjette hører ligesom vi selv til sømandsstanden og er kaptajn. De er samlet på et jagtslot ved kysten, og tro mig, planen er slet ikke så dårlig."

"Godt, der er altså to til hver af os. De kan følge lodsen, om De vil; men lad mig med min kvartermester og hvalbådens mandskab styre imod oberst Howards bolig. Jeg vil overrumple hans hus, befri damerne og på tilbagevejen fange de to første lorder, jeg træffer på. Jeg antager, at til vor forretning kan den ene være lige så god som den anden."

Griffith kunne ikke undertrykke et svagt smil, da han svarede:

"Skønt de jo kaldes hinandens ligestillede eller *peers*, tror jeg dog, der er nogen forskel i kvaliteten på lorder. England skulle takke os til for at befri landet for nogle af dem. Men forresten er de ikke som tiggere at finde bag hvert gærde. Nej, nej, de mænd, vi søger, må have noget bedre end deres adel til at anbefale dem til vor gunst. Men lad os lidt nøjere undersøge miss Plowdens plan og hendes kort. Tilfældigt kunne vi måske komme til at udstrække vort strejftog derhen."

Barnstable opgav kun modstræbende sin egen vilde plan for sin vens roligere forslag, og de tilbragte en times tid sammen med at rådslå om, hvorledes deres plan kunne udføres, og om midlerne til at forene tjenestepligten med deres private tilbøjeligheder.

Stormen vedblev at rase hele formiddagen; men hen imod middag viste der sig de sædvanlige tegn til en bedring af vejret. Soldaterne og matroserne havde imidlertid gjort sig færdige og stod opstillede på kobryggen, da kaptajn Munson viste sig på skansen, ledsaget af den fremmede og sin næstkommanderende. Sidstnævnte sagde med sagte røst noget til en kadet, som glad sprang hen over dækket, og straks efter hørtes bådsmandens høje stemme, som kaldte mandskabet til båden.

Først blev marinesoldaterne og mandskabet overført til skonnerten, og derefter blev det meldt til officererne, at chaluppen lå rede til at modtage dem. Lodsen gik afsides og havde en privat samtale af nogle minutters varighed med chefen, der med synlig opmærksomhed hørte på, hvad han sagde. Da deres konference var til ende, blottede den gamle sit grå hoved og rakte hånden med en sømands frimodighed, blandet med en underordnets ærbødighed. Hans hilsen blev høfligt besvaret af den fremmede, og man gik derefter i båden.

Kadetten, som man ombord kaldte mr. Merry, og som havde fået ordre til at holde sig rede, sprang først i båden. Men marinekaptajnen standsede og tilkastede lodsen, hvem det, som den, der var lavere i rang, tilkom at gå i båden før ham, et betydningsfuldt blik. Da han imidlertid ikke syntes at give agt på dette, gav soldaten, efter at have tøvet et øjeblik, sin utålmodighed luft ved at sige:

"Vi venter på Dem, mr. Gray."

Vækket ved lyden af sit navn, så lodsen hurtigt på den talende, men i stedet for at gå først, bukkede han høfligt og pegede med hånden til falderebet. Til alle tilstedeværendes forbavselse bukkede Griffith let og sprang i båden så hurtigt, som om han gik foran en admiral. Hvad enten nu lodsen blev sig sin mangel på høflighed bevidst, eller det hele var ham ligegyldigt, fulgte han øjeblikkelig efter og overlod æresposten til marineofficeren. Denne, som udmærkede sig ved sin strenge overholdelse af den militære etikette, gjorde på et passende tidspunkt løjtnanten en undskyldning, fordi han havde ladet ham gå i båden før sig, men glemte i øvrigt ikke senere at rose sig af, hvorledes han havde knust lodsens hovmod.

Barnstable var i forvejen gået ombord i skonnerten og modtog der sine gæster. Disse beså hele det elegante lille skibs indretning og beundrede dets kanoner, navnlig den, der stod midtskibs, som var af en ny kaliber.

Man satte imidlertid snart sejl til, og den lille *Ariel* flød let hen over havets bølger. Fregatten forsvandt snart fuldstændig af syne, og i stedet så man, at man nærmede sig landet, hvis huse blev mere og mere tydelige. Ingen grunde eller skær syntes at standse skonnertens fart, og vi må nu forlade den, mens den glider ind ad den mørke stribe, som dannede skyggen af de høje klipper, der begrænsede en bugt med et godt indløb, hvor søfolk ofte søgte tilflugt.

6

Den store uregelmæssige bygning, som beboedes af oberst Howard, fortjente vel den beskrivelse, den havde fået gennem Katherine Plowdens pen. Uagtet den uoverensstemmelse, som fandtes imellem de forskellige dele af bygningen, og som var foranlediget ved, at de var opført til forskellige tider, savnedes der dog ikke i det indre den hygge, som i så høj grad er karakteristisk for engelske hjem. Dens mange mørke og vildsomme haller, gallerier og værelser var alle vel forsynede med gode og solide møbler, og hvilken bestemmelse de end oprindeligt havde haft, var de nu fredeligt indrettede til en stille og velordnet familiebolig.

Man hørte også her forskellige vidunderlige sagn om grusomme skilsmisser og ulykkelig kærlighed, der altid som spindelvæv hænger ved gamle huses vægge, og som utvivlsomt i dueligere hænder ville kunne arbejdes op til højst interessante og patetiske scener. Men vore mere beskedne bestræbelser må indskrænke sig til at beskrive mennesket, som Gud har skabt det. Idet vi forlader klippernes mørke skygger, som vi har set den lille *Ariel* styre ind under, og brændingens vrede brusen langs havbredden, vil vi forsøge at føre læseren til St. Ruth Abbeys spisestue, idet vi vælger den samme dags aften til at fremstille en del andre af de personer, hvis handlinger og karakterer det er blevet vor pligt at beskrive.

Værelset var ikke meget stort, og hver del af det oplystes af de samlede stråler fra et halvt dusin lys, der understøttedes af den stærke glans fra kaminen, hvor der brændte en meget livlig stenkulsild. Forgyldningerne på det mørke egepanel kastede stærke lysstriber over det massive mahognibord, som spillede i de kostbare funklende vine, som fyldte glassene. Omridset af dette hyggelige billede dannedes af mørkerøde damaskes gardiner samt store egetræsstole med læderrygge og puder i sæderne, hvorved det hele fik udseende af at være hermetisk tillukket for verden og dens nedtrykkende bekymringer. Rundt om bordet, som endnu stod midt på gulvet, sad der tre herrer, beskæftiget med den rolige nydelse af deres daglige måltid. Dugen var taget af bordet, og flasken passerede langsomt imellem dem, som om de, der nød af dens gode gaver, vel vidste, at der hverken ville mangle tid eller lejlighed til at de i mag kunne nyde af dens goder.

Ved enden af bordet sad der en ældre mand, der udøvede de få høflighedshandlinger, der kunne anses for at være nødvendige pligter for en vært i et selskab, hvor alle syntes at føle sig lige vel tilpas og hjemme. Denne herre var i livets aften, skønt hans ranke holdning, hurtige bevægelser og faste hånd tydeligt røbede, at det var en alderdom, der var fri for de sædvanlige svækkelser. I klædedragt henhørte han til den klasse, hvis medlemmer altid følger de moder, som var de herskende i tidsalderen forud for den, de lever i, enten fordi de er modstandere af pludselige forandringer af enhver slags eller for at bevare erindringen om en periode, som for dem har frembudt scener og følelser, som livets kolde aften ikke kan frembringe magen til. Alderen havde muligvis kastet sin fordærvende frost på hans tynde lokker, men kunst havde på det omhyggeligste skjult dens ødelæggelser. Pudder dækkede nemlig ikke alene de steder, hvor håret virkelig sad, men også der, hvor det ifølge naturens orden *skulle* have vokset. Hans ansigt var stærkt markeret i trækkene, om end ikke i udtrykket, og havde i det hele et udseende af ædel oprigtighed og en stærkt udviklet æresfølelse.

Lige over for værten, som man straks vil kunne tænke sig var oberst Howard, viste sig mr. Christopher Dillons tynde, gule ansigt – denne hendes kusines lykkes banemand, som allerede er omtalt af miss Plowden. Imellem disse to herrer sad der en midaldrende mand med hårde træk, klædt i kong Georges regimentsuniform, hvis ansigt var lige så rødt som hans kjole, og hvis fornemste forretning for øjeblikket syntes at bestå i at gengælde sin værts høflighed.

Nu og da kom en tjener ind eller forlod værelset i tavshed, og når han åbnede døren, hørte man stormen suse og vinden pibe i bygningens kroge og høje skorstene. En mand i bondedragt stod nær ved oberstens stol, og imellem ham og husets herre var der blevet ført en samtale, der endte således: Obersten var den første, der talte, efter at tæppet mellem læseren og scenen er trukket til side.

"Sagde De, at skotten så skibene med sine egne øjne?"

Svaret var simpelthen benægtende.

"Godt," fortsatte obersten, "De kan gå."

Manden gjorde et klodset forsøg på et buk og efter at den gamle soldat havde besvaret det med et venligt nik, forlod han værelset. Værten vendte sig til selskabet og fortsatte det samme emne.

"Hvis de letsindige drenge virkelig har overtalt den tossede gamle nar, som fører fregatten, til at vove sig ind på grundene ved udbruddet af en storm som denne, så må de i sandhed være håbløst fortabte! Således mødes oprør og troløshed bestandig af Forsynets retfærdige harme! Det skulle ikke, mine herrer, overraske mig at høre, at mit fædreland er blevet opslugt af jordskælv eller oversvømmet af havet, så forfærdelige og utilgivelige er dets forsyndelser! Og dog var det en stolt og kæk yngling, som var næstkommanderende på fregatten. Jeg har kendt hans fader godt, og han var en brav gentleman, der ligesom min egen broder, Cecilias fader, foretrak at tjene sin konge på havet hellere end til lands. Hans søn har arvet hans tapperhed, men ikke hans loyalitet. Man kan dog heller ikke ønske, at en sådan yngling skulle drukne."

Denne tale, som meget havde karakteren af en monolog, navnlig henimod slutningen, fordrede ikke noget øjeblikkeligt svar; men efter at soldaten havde holdt sit glas hen til lyset for at beundre dets indholds rosenrøde farve, og derefter nippet så ofte til væsken, at han til sidst kun havde et klart skin tilbage at se på, satte han det tomme glas roligt på bordet, og idet han strakte sin arm frem efter den blussende flaske, sagde han i den ligegyldige tone, som folk taler i, når deres tanker er andetsteds henne:

"Ja, sandt nok, sir, brave folk er der knap tid på, og, som De siger, man kan kun beklage hans skæbne, om end hans død var hæderfuld; jeg er også vis på, at det vil vise sig, at det er et tab for Hans Majestæts flåde."

"Et tab for Hans Majestæts flåde!" gentog værten, "hans død hæderfuld! Nej, kaptajn Borroughcliffe, ingen oprørers død kan være hæderfuld; og hvorledes han kan være et tab for Hans Majestæts flåde, må jeg tilstå, at jeg er aldeles ude af stand til at indse."

Officeren, hvis tanker var i den lykkelige tilstand af forvirring, som gør det vanskeligt at beherske det ene mest fornødne, men som dog på grund af lang øvelse havde en forunderlig magt over dem, i betragtning af hans hjernes uorden, svarede ufortøvet:

"Jeg mener tabet af hans eksempel, sir. Det ville have været så afskrækkende for andre at have set den unge mand blive hængt i stedet for skudt i en batalje."

"Han er druknet, sir."

"Ah, det er det, som kommer nærmest til at blive hængt; den omstændighed var undgået min opmærksomhed."

"Det er på ingen måde sikkert, sir, at det skib og den skonnert, som kvægdriveren så, er de skibe, som De anser dem for at have været," sagde mr. Dillon i en skurrende, slæbende tone. "Jeg er tilbøjelig til at betvivle, at de ville fordriste sig til at vove sig så åbenlyst ind til kysten, og det lige i kølvandet af vore skibe."

"Disse folk er vore landsmænd, Christopher, skønt de er oprørere," udbrød obersten. "De tilhører en dristig og tapper nation. Da jeg havde den ære at tjene Hans Majestæt for omtrent tyve år siden, var jeg så heldig at komme til at stå ansigt til ansigt med min konges fjender i nogle få små affærer, kaptajn Borroughcliffe, som f.eks. belejringen af Quebec og slaget foran dens porte, en lille træfning ved Ticonderoga og general Braddocks bekendte ulykkelige katastrofe – tillige med nogle få andre. Jeg må tilstå, til ære for kolonisterne, at de kæmpede tappert sidstnævnte dag; og den herre, som nu leder oprørerne, erhvervede sig et stolt navn iblandt os for sin opførsel i denne ulykkelige affære. Han var en klog, velopdragen ung mand, og en komplet gentleman. Jeg har aldrig benægtet, at mr. Washington opførte sig i meget som en gentleman."

"Ja," sagde soldaten gabende; "han var blevet opdraget imellem Hans Majestæts tropper, og han kunne næppe være anderledes. Men jeg er helt melankolsk over denne ulykkelige drukningshistorie, oberst Howard. Så har jeg formodentlig ikke mere at bestille her, og jeg skal ikke nægte, at Deres gæstfrihed har gjort mig dette kvarter særdeles behageligt."

"Da er forbindtligheden kun gensidig," svarede værten med en høflig bøjning af hovedet; "men mænd, der som vi har kendt lejrens frie tone, behøver ikke at slå om sig med tomme komplimenter for slige bagatellers skyld. Hvis det var min fætter, Dillon, hvis tanker mere er beskæftigede med juridiske afhandlinger end med messebordets og soldaterlivets lystigheder, kunne han snarere anse sådanne formaliteter for at være lige så nødvendige, som hans skarpe ord er i et dokument. Kom, Borroughcliffe, min kære kammerat, jeg tror, vi har drukket et ærligt glas for hver især af den kongelige familie (Gud velsigne dem alle sammen!) – Lad os nu tømme en pokal til minde om den udødelige Wolfe."

"Et hæderligt forslag, min brave vært, et forslag, som aldrig nogen soldat vil sige nej til," svarede kaptajnen, som ved denne lejlighed rejste sig op. "Gud velsigne dem alle! gentager jeg; og hvis vor nådige dronning fortsætter lige så berømmeligt, som hun har begyndt, vil der blive sådan en familie af prinser, som ingen anden armé i Europa kan brovte af rundt om et messebord."

"Ja, ja, der er dog altid nogen trøst ved den tanke midt under mine landsmænds forfærdelige oprør. Men jeg vil ikke mere plage mig selv med disse ubehagelige erindringer; min konges våben vil snart vaske den afskyelige plet af det ugudelige land."

"Det kan der ingen tvivl være om," sagde Borroughcliffe, hvis tanker stadig var lidt fordunklede af den sprudlende madeira, som så længe havde ligget og var modnet under Carolinas varme sol; "disse yankeer flygter for Hs. Majestæts tropper som lige så mange snavsede tølpere i en londonerpøbel for en salve fra Hestgarden."

"Forlad mig, kaptajn Borroughcliffe," sagde hans vært og holdt sig endnu rankere, end han plejede, "de kan være misledte, forførte og forrådte, men sammenligningen er uretfærdig. Giv dem våben og giv dem disciplin, og den, som vil berøve dem en tomme af deres land, prægtigt som det er, vil få en blodig dag, inden han kommer i besiddelse af det."

"Den største kujon i kristenheden måtte jo slås i et land, hvor vinen brygger sig selv til sådan en hjertestyrkning som denne," svarede den koldblodige soldat; "jeg er selv et levende bevis for, at De misforstod, hvad jeg sagde, for havde ikke disse vermonteser- og Hampshire-herrer gjort det af med totredjedele af mit kompagni, havde jeg ikke den dag i dag været under Deres tag og rekrutteret i stedet for at være på march; men jeg drikker Deres skål, sir, med største glæde; og med sådan en flaske gyldent solskin foran mig, ville jeg, hellere end jeg ville mishage en så god ven, gå igennem Gates' Note 4) hele armé, regiment for regiment, kompagni for kompagni, eller om De ønsker det, mand for mand, og drikke et glas med hver især."

"Jeg vil på ingen måde sætte Deres høflighed så stærkt på prøve," svarede obersten, der fuldstændig var blevet formildet ved denne vidtgående høflighed; "jeg er i alt for stor gæld til Dem, kaptajn Borroughcliffe, fordi De så tjenstvilligt forsvarer mit hus imod mine sørøverske, oprørske og vildledte landsmænds angreb, til at jeg skulle tænke på at fordre en sådan indrømmelse."

"Strengere pligter kunne være at opfylde, uden at der var nogen belønning at fordre for det," svarede soldaten. "Landlige kvarterer er i reglen kedelige, og drikkevarerne forfærdelige; men her i dette hus befinder man sig jo i selve tilfredshedens vugge. Og dog har jeg en grund til klage, og det ville være en skændsel for mit regiment, om jeg ikke nævnede den, for det er en pligt for mig både som mand og som soldat ikke længere at tie."

"Tal, sir! Sig mig oprigtigt, hvad det er, og det skal med samme oprigtighed blive ændret," sagde værten lidt forbavset.

"Her sidder vi tre fra morgen til aften," fortsatte soldaten, "pebersvende alle sammen, vel forsynede med proviant og endnu bedre med drikkevarer, det skal jeg indrømme; men vi ligner tre velnærede eremitter, mens to af de yndigste unge damer i hele England hentæres i ensomhed ikke hundrede fod fra os, uden at smage vore sukkes hyldest. Dette påstår jeg, oberst Howard, er en plet på Deres rygte som gammel soldat, og på mit, som ung soldat. Hvad vor ven, juristen, angår, da vil jeg overlade til ham selv med sine juridiske spidsfindigheder at forsvare sin sag."

Værten sænkede et øjeblik sine øjenbryn, og Dillon, som havde siddet tvær og tavs under denne samtale, blev endnu mere bleggul i ansigtet end sædvanlig; men oldingens åbne pande antog lidt efter lidt igen sit sædvanlige frimodige udtryk; og den andens læber udvidede sig til en slags jesuitisk smil, som kaptajnen imidlertid aldeles ikke lagde mærke til, hvorimod han morede sig med at nippe til vinen, mens han ventede på svar, som om han ville analysere hver en dråbe, der kom over hans læber.

Efter et øjebliks forlegen pause brød oberst Howard tavsheden.

"Det er ikke aldeles uden grund, at Borroughcliffe kommer med denne hentydning, for jeg tager det for at være en hentydning – –"

"Det er en åbenbar klage over kendsgerninger," afbrød soldaten ham.

"Og De *har* grund til at klage," fortsatte obersten. "Der er ingen mening i, Christopher, at damerne på grund af deres frygt for disse vore sørøverske landsmænd skulle udelukke os fra deres selskab, om end forsigtighed må fordre, at de forbliver indelukkede i deres værelser. Vi skylder kaptajn Borroughcliffe den høflighed, at han i det mindste en gang får kaffekedlen at se."

"Det er akkurat, hvad jeg mener," sagde kaptajnen; "hvad middagsmaden angår, da er jeg meget vel fornøjet her; men der er ingen, der forstår at lave kaffe som en dame. Altså fremad, min kære og brave oberst, og pålæg dem, at de befaler hr. juristen og Deres ydmyge tjener at bringe dem deres hyldest."

Dillon trak sit ubehagelige ansigt sammen til noget, der skulle ligne et satirisk smil, inden han talte således:

"Både den gamle oberst Howard og den tapre kaptajn Borroughcliffe vil måske finde det lettere at besejre Hs. Majestæts fjender i marken end at overvinde en kvindes luner. Der er i disse tre uger ikke forløbet en dag, uden at jeg har sendt et bud til miss Howards dør – som det passede sig for mig som hendes fætter – og udtalt ønsket om personligt at berolige hendes frygt for sørøverne; men hun har virkelig ikke værdiget mig mere til svar end en sådan tak, som hun ifølge sit køn og sin opdragelse ikke godt kunne undlade at give."

"Så har De været lige så heldig som jeg selv, og jeg ser ingen grund til, at De skulle være heldigere," udbrød soldaten, idet han tilkastede den anden et koldt, foragteligt blik; "frygt gør kinden bleg, og damer holder mere af at lade sig se, når roserne end når liljerne blomstrer."

"En kvinde er aldrig så interessant, kaptajn Borroughcliffe," sagde den galante vært, "som når hun søger støtte hos manden, og den, som ikke føler sig hædret ved en kvindes tillid, er en skamplet for sit køn."

"Bravo! min brave herre – en værdig sætning og talt som en brav soldat; men jeg har, mens jeg har været i mit nuværende kvarter, hørt så megen tale om abbediets damers elskværdighed, at jeg nu føler et levende ønske efter at beskue skønhed, blandet med så megen loyalitet, at den har forledt dem til at flygte bort fra deres fædreland hellere end at betro deres yndigheder til oprørernes rå beskyttelse."

Obersten så alvorlig og et øjeblik fornærmet ud; men hans misfornøjede udtryk gik snart over til et forceret smil, og idet han muntert rejste sig op fra sin plads, udbrød han:

"De skal få dem at se endnu i aften, endnu i dette øjeblik, kaptajn Borroughcliffe, det skylder vi Deres tjenester her så vel som i felten, og disse egensindige pigebørn skal ikke føjes længere. Nej, det er næsten to uger siden jeg selv har set min myndling, og heller ikke har jeg set min niece mere end to gange i al denne tid. Christopher, jeg overlader kaptajnen til din omsorg, mens jeg går hen til klosteret for at søge adgang – vi kalder den del af bygningen klosteret, fordi det indeslutter vore nonner, sir! Undskyld, jeg rejser mig fra bordet, kaptajn Borroughcliffe."

"Tal aldrig om det; De efterlader jo en fortræffelig repræsentant," udbrød soldaten. "Må jeg bede Dem bringe nonnerne min kompliment, min kære oberst, og sig alt, hvad Deres eget vid kan finde på som undskyldning for min utålmodighed. Mr. Dillon, jeg foreslår, at vi to drikker et glas til ære for dem."

Denne opfordring blev koldt modtaget, og mens disse herrer endnu holdt deres glas ved læberne, forlod oberst Howard værelset, idet han bukkede dybt og gjorde mange undskyldninger for kaptajnen, ja endog ofrede en aldeles overflødig undskyldning på mr. Dillon.

"Er frygten så mægtig inden for disse gamle mure," sagde soldaten, da obersten var gået, "at Deres damer anser det for nødvendigt at skjule sig, endog førend man ved, at fjenden er gået i land?"

Dillon svarede koldt:

"Jeg tror nok, at Paul Jones' navn er en skræk for alle på denne kyst, og St. Ruths damer er ikke ene om deres frygt."

"Ah! den sørøver har fået et vældigt ry siden affæren ved Flamborough Head. Men lad ham tage sig i agt, om han vover sig på en ny Whitehaven-ekspedition, mens der er et detachement af det –de Regiment i nabolaget, skønt folkene ikke er meget mere end rekrutter."

"Vore sidste beretninger går ud på, at han befinder sig i god behold ved kong Ludvigs hof," svarede Dillon; "men der er folk, som er lige så dumdristige som ham, der besejler oceanet under oprørsflaget, og vi har god grund til at frygte, at en eller to af dem vil tage den hævn, som mænd, der er blevet afvist, er tilbøjelige til at tage. Det er dem, vi håber, er druknet i stormen."

"Hm! jeg håber da, at de var kujoner, for ellers er Deres håb lidt ukristeligt, og –"

Han ville have fortsat, men døren åbnedes, og hans ordonnans trådte ind og meddelte, at en skildvagt havde anholdt tre mænd, som havde passeret landevejen i nærheden af abbediet, og som efter deres dragt at dømme syntes at være søfolk.

"Godt, lad dem passere," udbrød kaptajnen, "har vi intet bedre at bestille end at standse passagerer på kongens landevej som stratenrøvere? Giv dem at drikke af jeres flasker og lad dem gå videre, for vor ordre går ud på at slå alarm, hvis en fjendtlig ekspedition lander på kysten, ikke på at standse fredelige undersåtter, som går i deres lovlige ærinde."

"Jeg beder Deres Højvelbårenhed om forladelse," svarede sergenten, "men disse folk synes ikke i nogen god hensigt at luske omkring her på pladsen, og da de lige til nu omhyggeligt har holdt sig borte fra den plads, hvor vor skildvagt stod, syntes Downing, det så mistænkeligt ud og anholdt dem."

"Downing er en nar. Hvad har I gjort ved folkene?"

"Jeg førte dem til vagtstuen i den østre fløj, Deres Højvelbårenhed."

"Så giv dem mad, og hør, sergent, sørg for, at de får godt at drikke, at vi ingen klage skal få at høre bagefter, og lad dem så gå."

"Ja, sir, ja, Deres Højvelbårenhed skal blive adlydt; men der er en fyr imellem dem, som har et udmærket soldaterudseende, og jeg antager, han skulle kunne lade sig overtale til at lade sig hverve, hvis han blev holdt tilbage til i morgen. At dømme efter den måde, han går på, skulle jeg næsten tro, at han har været i tjenesten før."

"Ha! hvad siger du!" udbrød kaptajnen og spilede sine øjne op som en hund, der hører et velkendt råb, "tjent før, tror du?"

"Der er visse tegn ved ham, som tyder på det. En gammel soldat tager sjældent fejl af sligt, og i betragtning af hans forklædning og det sted, hvor vi har taget ham, kan der ingen fare være ved at holde dem arresteret, til han er bundet til os ved dette kongeriges love."

"Tys, din slyngel," sagde Borroughcliffe, "du taler i overværelse af en højesteretsdommer, det vil sige en tilkommende, og skulle ikke tale så letsindigt om lovene. Men du har dog ret i, hvad du siger; giv mig din arm, sergent, og vis mig vejen til den østlige fløj; mine øjne er ingenting værd i sådan en mørk nat."

Hermed bortfjernede kaptajnen sig og lod Dillon sidde ene tilbage. Men vi vil nu forekomme den gamle oberst i hans besøg i klosteret.

7

Den vestre fløj af St. Ruths hus eller abbedi, som bygningen i flæng kaldtes, havde kun få spor tilbage af det brug, til hvilket den oprindelig havde været indviet. Værelserne i øverste etage var små og talrige og lå på begge sider af et langt, lavt og mørkt galleri. De havde sandsynligvis tjent som soveværelser for de klostersøstre, som sagdes fordum at have beboet den del af bygningen; men stueetagen var blevet moderniseret for omtrent hundrede år siden efter datidens mode og havde akkurat tilstrækkeligt tilbage af sin gammeldags karakter til at forene det ærværdige med, hvad der blev anset for komfortabelt i begyndelsen af George den Tredjes regering. Da denne fløj havde været helliget husets frue lige siden den tid, da bygningen havde ombyttet sin åndelige rolle med en mere verdslig, holdt oberst Howard denne gamle skik i ære, da han blev midlertidig besidder af St. Ruth, indtil, som en følge af begivenhedernes gang, de værelser, som var blevet indrettet til hans nieces bekvemmelighed, blev omdannet til hendes fængsel. I øvrigt var fængslet af en mild beskaffenhed, og den unge dame havde ellers intet at beklage sig over. For at imidlertid vore læsere må blive bedre i stand til at dømme om dette fængsels natur, vil vi uden videre indledning føre dem ind til de to unge damer, som de allerede på afstand har lært at kende.

Selskabssalen i St. Ruth var et værelse, der ifølge sagnet tidligere havde været benyttet som spisesal for den lille flok smukke synderinder, som bag disse mure havde søgt tilflugt for verdens fristelser. Deres antal kan ikke have været stort, og deres levemåde ikke meget splendid, for ellers kunne det indskrænkede rum ikke have været stort nok til dem. Værelset var i øvrigt af middelstørrelse, og en vis blanding af hygge og luksus var udbredt over det ved hjælp af de store damaskes gardiner, der beklædte den væg, på hvilken de dybe vinduer fandtes, og ved det mørke lædertapet, rigeligt forsynet med tankesprog, skrevet med forgyldte bogstaver, som prydede de to andre vægge. Massive mahognisofaer og –borde udgjorde det hyggelige møblement. I kaminen luede en lystig ild af brænde, for man føjede sig i denne henseende for miss Plowden, som påstod, at kul kun var for "grovsmede og englændere". Værelset oplystes i øvrigt af to vokslys i massive sølvlysestager. Det ene af disse lys kastede sine stråler hen over de forvirrede farver af det gulvtæppe, det stod på, og flagrede bestandig hid og did på grund af den skikkelses hurtige bevægelser, der med lette og livlige bøjninger legede rundt om det. Denne dames stilling var yndigt barnlig, og for dem, som ikke vidste nøjere besked, måtte hendes beskæftigelse også tage sig meget barnlig ud. Forskellige små firkantede stykker silke af de mest forskellige farver lå rundt om hende, og hun fæstede dem sammen i de mest fantastiske sammensætninger. Denne unge dames tæt sluttende atlaskes kjole fremviste hendes lille figur i dens sande former, mens hendes spillende sorte øjne endog overstrålede de italienske stoffers farve.

En anden kvindelig skikkelse, klædt i jomfrueligt hvidt, sad på en sofa i nogen afstand. Hendes sorte glinsende sokker bølgede i yppig fylde ned over hendes skuldre; en lille hånd, der syntes at rødme over sin egen blottede skønhed, understøttede hendes hoved, mens hendes øjne var hæftede mod gulvet, så hun syntes hensunken i melankolsk grublen. Skønt hendes ansigtstræk ingenlunde var regelmæssige, dannede de dog samlede et harmonisk hele, et smukt udtryk for kvindelig finhed og elskværdighed. Skønt hun sad ned, kunne man dog se, at hun var over middelhøjde, og hendes figur var snarere tynd end fyldig.

"O, jeg er så dygtig, som om jeg var signalofficer hos storadmiralen!" udbrød den leende unge pige på gulvet, mens hun barnagtigt klappede i hænderne, "Jeg længes virkelig, Cecilia, efter at få en lejlighed til at vise min dygtighed."

Mens hendes kusine talte, hævede miss Howard hovedet med et svagt smil, og da hun vendte sine øjne mod den anden, ville en tilskuer være blevet forbavset, om end ingenlunde misfornøjet med den forandring, som denne bevægelse frembragte i hendes ansigts udtryk. I stedet for de sorte gennemtrængende øjne, man efter hendes lokkers mørke farve skulle have ventet, viste der sig nemlig to store milde, blå øjne, som udmærkede sig mere ved deres ømhed og indtagende ynde end ved den livfulde ild, der lynede ud af hendes fyrige øjekast.

"Det heldige udfald af din vanvittige udflugt til havet, kusine, har fuldstændig forvildet din hjerne," svarede Cecilia, "men jeg ved intet middel mod denne syge, med mindre vi skulle foreskrive søvand, som også benyttes i andre tilfælde af galskab."

"Jeg er bange for, at dit husråd ville være frugtesløst," udbrød Katherine; "det har i det mindste forfejlet sin virkning på den sindrige mr. Richard Barnstable, som har fået dette middel ind under mangen en storm, men som dog endnu er en så velkonditioneret kandidat til galehuset som nogensinde. Kan du tænke dig, Cecilia, under de to minutters samtale, vi havde på klipperne, ville det forrykte menneske overtale mig til at benytte hans skonnert til et styrtebad."

"Jeg kan vel tænke mig, at din dumdristighed kunne opmuntre ham til at vente meget; men han kan dog ikke for alvor have gjort dig et sådant forslag."

"For dog ikke at gøre det skarn uret, må jeg tilstå, at han talte noget om en skibspræst, som skulle hellige dette skridt; men der var dog en bundløs uforskammethed i den blotte tanke. Jeg har ikke og skal heller ikke tilgive ham i de første seksogtyve år. Han må forresten have haft det behagelig på sin lille *Ariel* imellem de uhyre bølger, vi så tumle ind på strandbredden i dag! Jeg håber, de vil vaske hans uforskammethed af ham. Jeg kan ikke tro, at manden har haft en tør tråd på sig, fra sol gik op til sol gik ned. Jeg antager, det er en straf for hans frækhed, og du kan være vis på, det skal jeg også nok fortælle ham. Som hævn vil jeg nu lige straks lave et halvt dusin signaler til at gøre nar ad denne fugtige tilstand."

Opmuntret ved sine egne tanker og ved det hemmelige håb om, at hendes eventyrlige foretagende til sidst ville blive kronet med komplet held, rystede den glade, unge pige sine lokker i overstadig lystighed og gav sig til at lave nye kombinationer for at more sig over sin elskers ubehagelige situation. Hendes kusines ansigt formørkedes ved de tanker, som hendes udtalelser vakte, og hun svarede mildt bebrejdende:

"Katherine! Katherine! kan du spøge, når der er så stor fare? Har du glemt, hvad Alice Dunscombe fortalte os om stormen i morges, og at hun talte om to skibe, en fregat og en skonnert, som man havde set vove sig ind imellem skærene kun seks mile fra abbediet, og at, med mindre Gud i sit nådige forsyn har været dem god, er der kun liden tvivl om, at de har lidt en sørgelig skæbne! Kan du, der ved så vel, hvem og hvad disse dumdristige søfolk er, gøre dig lystig over den samme vind, som skaber farer for dem?"

Den tankeløse, leende unge pige blev bragt til betænksomhed ved disse ord, og hvert spor af lystighed forsvandt fra hendes ansigt. I dette kritiske øjeblik åbnedes døren til værelset langsomt, og oberst Howard trådte ind med en mine, der viste en pudsig sammenblanding af streng harme og den ham medfødte chevalereske ærbødighed for det kvindelige køn.

"Jeg beder Dem undskylde, unge damer, at jeg afbryder Dem," sagde han; "jeg håber imidlertid, at en gammel mands nærværelse aldrig kan være helt uventet i hans myndlinges dagligstue."

Idet han bukkede, satte han sig i den ene ende af sofaen lige over den plads, hvor hans niece havde siddet, for miss Howard havde rejst sig op, da han trådte ind, og satte sig først igen, efter at hendes onkel havde taget plads. Idet han kastede et blik, som ikke var helt frit for selvros, rundt i værelset, fortsatte den gamle i samme tone som før:

"I er ikke ganske uden midler til at kunne byde enhver som helst gæst velkommen, og jeg kan heller ikke se nogen nødvendighed for, at I således bestandig udelukker jer fra verdens øjne."

Cecilia så frygtsomt på sin onkel, inden hun svarede.

"Vi skylder ganske vist Deres venlige opmærksomhed meget, kære sir," ytrede hun endelig; "men er det aldeles frivilligt, at vi trækker os tilbage fra verden?"

"Hvor kan det være andet? Er De ikke herskerinde i dette hus? Idet jeg har valgt min residens her, hvor Deres og, tillad mig at tilføje, mine forfædre så længe har boet i velstand og ære, har jeg sikkert mindre ladet mig lede af en stolthed, som det i øvrigt er højst naturligt at føle i denne henseende, end af ønsket om at sørge for Deres hygge og lykke. For mine gamle øjne ser alt ud, som om vi ikke behøvede at skamme os for at modtage vore venner indenfor disse mure. St. Ruths kloster, miss Howard, er ikke aldeles bart, og heller ikke er dets beboere helt uværdige til at lade sig se."

"Så åben da abbediets porte, sir, og Deres niece skal forsøge at gøre dets ejers gæstfrihed tilbørlig ære."

"Det var talt som Harry Howards datter, frit og ædelt!" udbrød den gamle soldat og rykkede umærkeligt nærmere til sin niece. "Hvis min broder havde helliget sig til lejren i stedet for til havet, Cecilia, ville han være blevet en af de braveste og dygtigste generaler i Hs. Majestæts armé – stakkels Harry! Han havde måske da levet endnu den dag i dag og i dette øjeblik ført sin konges sejrrige tropper i triumf gennem de oprørske provinser. Men han er borte, Cecilia, og har efterladt Dem som sin kære repræsentant til at forplante vor familie og arve det lidet, som tidernes ødelæggelser har levnet os."

"Vi har sikkert, kære sir," sagde Cecilia, idet hun tog hans hånd, som ubevidst havde nærmet sig hende, og trykkede den til sine læber, "ingen grund til at beklage os over skæbnen med hensyn til formue, uden for så vidt som det må volde os bitter sorg, at der kun er blevet så få tilbage af os til at nyde godt af den."

"Nej, nej, nej," sagde Katherine hurtigt, men med en lav stemme; "Alice Dunscombe må have uret; Forsynet ville aldrig overgive tapre mænd til en så grusom skæbne."

"Alice Dunscombe er her for at forsvare sin vildfarelse, hvis hun har gjort sig skyldig i nogen," sagde en rolig, undertrykt stemme, som havde en noget provinsiel dialekt, og i hvilken der savnedes den sølvklarhed, som gav miss Howards ord så megen ynde, og som endog klang melodisk i hendes kusines sædvanlige livfulde tale.

Den overraskelse, som denne pludselige afbrydelse vakte, forårsagede en fuldstændig afbrydelse af samtalen. Katherine Plowden, som var blevet liggende på knæ i den tidligere omtalte stilling, rejste sig op, og da hun i øjeblikkets forvirring så sig om, steg blodet igen til hendes kinder. Den anden talende trådte roligt hen i midten af værelset, og efter med tvungen høflighed at have gengældt oberst Howards lille buk, satte hun sig i sofaen lige over for. Den måde, hun trådte ind på, den modtagelse, hun fik, og hendes dragt, røbede tilstrækkeligt, at denne dames nærværelse hverken var usædvanlig eller uvelkommen. Hun var klædt udpræget tarveligt, men med en smag, der mere end opvejede manglen af smykker. Hun så ikke ud til at være meget mere end tredive år, men den måde, hun var klædt på, tydede på, at hun ikke havde noget imod at blive anset for ældre.

Oberst Howard tav et øjeblik, efter at denne dame havde taget plads, og idet han derpå vendte sig til Katherine med en mine, der blev stiv og tvungen ved hans bestræbelser for at synes overordentlig rolig og ligegyldig, sagde han:

"Ikke så snart kalder De på miss Alice, førend hun viser sig, miss Plowden – rede, og (det tør jeg dristigt sige, miss Alice) i stand til at forsvare sig imod hvilke som helst beskyldninger, som hendes værste fjender kunne udslynge imod hende."

"Jeg har ingen beskyldninger at rette imod miss Dunscombe," sagde Katherine lidt vrantent, "og heller ikke ønsker jeg, at der skal vækkes splid imellem mig og mine venner, ikke engang af oberst Howard."

"Oberst Howard skal gøre sig umage for at undgå slige formastelser i fremtiden," sagde den gamle med et buk, og idet han derpå formelt vendte sig til de andre, fortsatte han: – "Da De trådte ind, miss Alice, talte jeg netop til min niece om, at hun indemurer sig lige så strengt som nogen af de rigtige nonner, der nogensinde har beboet dette kloster. Jeg har sagt hende, at hverken hendes alder eller min formue eller hendes egen (for Harry Howard har ikke efterladt sit barn uden formue) fordrer, at vi skulle leve, som om verden havde lukket sine døre for os, eller som om der ingen anden indgang var til St. Ruth end gennem disse gamle vinduer. Miss Plowden, jeg anser det for min pligt at spørge Dem, hvorfor De har anskaffet Dem en så overordentlig mængde af disse stykker silke og i så besynderlige farver?"

"For at sy en galadragt til det bal, som De er i færd med at give, sir," sagde Katherine med et spotsk smil, som kun hendes kusines bebrejdende blik dæmpede lidt. "De har smag for damedragter, oberst Howard; vil ikke denne lysegule farve danne en smuk kontrast til mit brune ansigt, mens disse hvide og sorte farver forhøjer hinanden indbyrdes, og denne lyserøde farve kontrasterer så yndigt mod mine sorte øjne. Vil ikke det hele blive en turban, værdig en kejserinde?"

Mens den snedige unge pige således snakkede, viklede hendes hurtige fingre flagene sammen i en forvirret masse, som hun kastede om hovedet i en skikkelse, der ikke var ulig den prydelse, hun havde hentydet til. Den gamle var alt for høflig til at afdisputere en dame hendes smag, og han fortsatte samtalen, efter at den svage mistanke, han havde fattet, var blevet fuldstændig beroliget ved hendes behændighed og listighed. Men skønt det ikke var vanskeligt at narre oberst Howard i sager, som angik kvindelig pynt, var dette på ingen måde tilfældet med Alice Dunscombe. Denne dame betragtede med at fast blik og et misbilligende udtryk den fantastiske turban, indtil Katherine kastede sig ned ved siden af hende og søgte at henlede hendes opmærksomhed på andre emner ved lystig spøg og hvisken.

"Jeg bemærkede, miss Alice," fortsatte obersten, "at skønt tidernes ugunst ganske vist har forringet min formue betydeligt, er vi dog ikke så reducerede, at vi ikke kan modtage vore venner således, som det passer sig for descendenterne af St. Ruths gamle besiddere. Cecilia her, min broder Harrys datter, er en ung dame, som enhver onkel måtte være stolt af at fremvise, og jeg ville gerne have hende til at vise eders engelske damer, at vi heller ikke på den anden side Atlanterhavet opelsker uværdige skud af den fædrene stamme."

"De behøver kun at udtale Deres ønske, min gode onkel," sagde miss Howard, "og det skal blive opfyldt."

"Sig os, hvormed vi kan tjene Dem, sir," fortsatte Katherine, "og hvis det er noget, der kan formindske dette steds kedsomhed, lover jeg Dem i det mindste én livlig deltager i Deres plan."

"I taler smukt," udbrød obersten, "og som to forstandige og vakre piger. Nuvel da, vort første skridt skal være at sende bud til Dillon og kaptajnen og indbyde dem til at drikke kaffe med jer. Jeg ser, at tiden til at drikke kaffe nærmer sig."

Cecilia svarede intet, men så sørgmodig ud og slog sine milde øjne ned mod tæppet, men miss Plowden påtog sig at svare.

"Nej, sir, det ville være at fordre, at De skulle gøre det første skridt; da Deres forslag jo gik ud på, at vi skulle gøre det første skridt, vil jeg foreslå, at vi alle begiver os til Deres del af huset, og at vi gør honnør ved tebordet i Deres dagligstue i stedet for i vor egen. Forstår jeg Dem ret, sir, har De indrettet et værelse til dette brug; en kvindes smag kunne måske imidlertid være til hjælp ved at lægge den sidste hånd på værket."

"Miss Plowden," sagde den misfornøjede oberst; "jeg tror, at jeg for nogen tid siden betydede Dem, at så længe det vidstes, at visse mistænkelige skibe lå her ved kysten, ønskede jeg, at De og miss Howard skulle indespærre Dem i denne fløj."

"Sig ikke, at *vi* indespærrer os," sagde Katherine, "men lad os sige rent ud, at De indespærrer os."

"Er jeg fangevogter, siden De bruger slige udtryk om min handlemåde? Miss Alice må få et løjerligt indtryk af vor levemåde, hvis hun henter sine indtryk fra Deres besynderlige bemærkninger; jeg – –"

"Alle forholdsregler, som er taget af frygt for den fregat og den skonnert, som i aftes løb ind i 'Djævlegabet', kan man sikkert nu dispensere," afbrød miss Dunscombe ham med en melankolsk stemme. "Der findes kun få levende mennesker, som kender det farlige farvand så godt, at de ved dagens lys og med god vind kunne føre selv det mindste fartøj igennem det; men når de oven i købet har mørke og modvind, kan de kun håbe på deres frelse af Guds nåde."

"Der er ganske vist megen grund til at tro, at de er fortabte," svarede den gamle med en stemme, der ikke havde det mindste hoverende ved sig.

"De er ikke fortabte," udbrød Katherine med sprudlende kraft, idet hun rejste sig op og gik tværs over gulvet hen til Cecilia med en mine, der syntes at gøre hendes lille skikkelse lige så høj som hendes kusines. "De er dygtige, og de er brave, og hvad modige sømænd kan gøre, det vil de gøre, og med held. Lige over for hvem skulle vel også et retfærdigt Forsyn snarere udøve sin beskyttende magt end lige over for et undertrykt lands modige børn, som strider imod tyranniet og mod utallige uretfærdigheder?"

Oberstens forsonlige stemning forlod ham, da han hørte disse ord. Hans øjne sprudede ild, og det var kun lige, at han tillod damen at tale ud, førend han busede frem.

"Hvilken synd, hvilken nederdrægtig forbrydelse skulle snarere nedkalde Himlens retfærdige vrede over synderne end skændigt oprør? Den har hjemsøgt slægterne fra de ældste tider; den har endog berøvet nogle af englene Himlen, og der er al grund til at tro, at den er den ene utilgivelige synd, som står omtalt i den hellige skrift."

"Jeg ved ikke, oberst Howard, hvad grund De har til at tillægge den synd en så overdreven vægt," sagde miss Dunscombe for at komme Katherine i forkøbet og afværge et hidsigt svar fra hendes side; hun stansede derefter et øjeblik, og idet hun drog et dybt, skælvende suk, fortsatte hun med en stemme, der blev mildere, efterhånden som hun talte: – "En stor synd er det tilvisse, i særdeleshed fordi den, som udøver den, derved ofte rammer sine kæreste. Desuden, oberst Howard, er det en farlig fristelse for en, der kun kender lidt til den store verden, pludselig at finde sig ophøjet til magtens sæde; og om det end ikke fører til store forbrydelser, så bereder det dog sikkert vejen dertil ved at hærde hjertet."

"Jeg hører tålmodigt på Dem, miss Alice," sagde Katherine, "for De hverken ved, om hvem eller til hvem De taler. Men oberst Howard har ikke det forsvar. Stille, Cecilia, for jeg må tale! Tro dem ikke, min kære; der er ikke et vådt hår på deres hoveder. Af Dem, oberst Howard, der må vide, at en søstersøn af både Deres nieces og min moder er ombord på den fregat, er det næsten grusomt at føre et sådant sprog."

"Det gør mig ondt for drengen! Det gør mig oprigtigt ondt for ham!" udbrød den gamle; "han er et barn og har kun fulgt strømmen. Men der er andre ombord på dette skib, som ikke kan undskylde sig med uvidenhed. Der er en søn af min og min broder Harrys bedste ven, Hugh Griffith, som var søofficer i Hs. Majestæt kongens tjeneste, og ombord på hans skib har drengen lært at bruge de våben, som han nu vender imod sin konge. Der er noget unaturligt heri, miss Alice; det er ligesom et barn, der slår sin fader. Det er sådanne mænd, der med Washington i spidsen holder dette oprørs dristige pande i vejret. Ingen mand – jeg taler ikke om kvinder, hos hvem man ikke kan forudsætte, at der findes så megen menneskekundskab –, men ingen mand kan samstemme med disse statsomvæltere, der vil ødelægge alt, hvad der er helligt – disse oprørere – disse jakobinere, som – som –"

"Nå, sir, hvis De mangler passende tillægsord," sagde Katherine med udfordrende kulde, "så kald mr. Dillon til hjælp; han står i døren og venter på Deres befalinger."

Oberst Howard vendte sig forbavset om og glemte sine vrede deklamationer ved denne uventede efterretning. Han så virkelig sin slægtnings grimme ansigt; han stod virkelig og holdt i døren, øjensynlig lige så overrasket over at befinde sig i damernes selskab, som de selv måtte være overraskede ved dette usædvanlige besøg.

8

Under denne varme diskussion havde miss Howard siddet rolig med armene på sofaen, som en uvillig og bekymret tilhører til striden, men nu, da der viste sig en anden, som hun anså for en person, der uberettiget trængte sig ind i hendes private lejlighed, hævdede hun sit køns værdighed lige så stolt, om end med lidt mere diskretion, end hendes kusine ville have gjort. Idet hun rejste sig op, sagde hun:

"Hvad skylder vi et så uventet besøg af mr. Dillon? Han ved sikkert, at det ikke er os tilladt at begive os til den del af huset, hvor han bor, og jeg håber, oberst Howard vil lære ham, at det kun er retfærdigt, at vi også får lov til at være ene i vor private lejlighed."

Mr. Dillon svarede med ondskabsfuld vrede, der var tilstrækkelig blandet med beregnende ydmyghed:

"Miss Howard vil tilgive mig min påtrængenhed, når hun erfarer, at jeg kommer i et vigtigt ærinde til hendes onkel."

"Ah! det kan forandre sagen, Christopher; men man må vise damerne den respekt, som man skylder deres køn. Hvad er Deres ærinde til mig, mr. Dillon?"

"Jeg overbringer et bud fra kaptajn Borroughcliffe. Vi have taget tre fanger, der ser ud, som om de nylig var landet, og ikke alene bærer de sømandsdragt, men de ser også ud som sømænd."

"Sømænd!" gentog Katherine, og en dødlignende bleghed forjog den rødme fra hendes kinder, som vreden havde fremkaldt.

"Sømænd, miss Plowden," gentog Dillon med en ondskabsfuld tilfredshed, som han imidlertid skjulte under en ærbødig mine.

"Kom, Christopher," udbrød obersten; "kom, lad os gå, og – –"

"Skal vi da så snart miste oberst Howards selskab?" sagde Katherine og gik hen til sin formynder med en mild og indsmigrende mine. "Jeg ved, at han for hurtigt glemmer de ord, som i diskussionens varme er undsluppet os, til at han skulle gå bort i vrede, hvis han overhovedet vil forlade os, før han har smagt vor kaffe."

Den gamle vendte sig forbavset om til den talende og lyttede til med spændt opmærksomhed. Da hun var færdig, svarede han med blid stemme:

"Ah, De lille skælm, De kender mig for godt til at tvivle om min tilgivelse; men pligten må ikke forsømmes, selv om en ung dames smil frister mig til at blive. Ja, ja, barn, De er også datter af en brav sømand; men Deres kærlighed til den profession, miss Plowden, fører Dem for vidt – det gør den virkelig."

Et skælmsk smil lagde sig over Katherines ansigt, mens hun lagde sin hånd let på sin formynders arm for at holde ham tilbage og svarede:

"Men hvorfor forlade os, oberst Howard? Det er længe siden, vi har set Dem i klosteret, og De ved, De kommer som en fader; vent lidt, så kan De måske også føje "skrifte-" til titlen."

"Jeg kender allerede Deres synder, pige," sagde den værdige oberst, idet han ubevidst gav efter for hendes blide bestræbelser for at føre ham tilbage til hans plads. "Men De glemmer de tre mænd, den brave Christopher og vor ærede gæst, kaptajn Borroughcliffe."

"Lad brave Christopher blive her, om han har lyst, og De kan sende bud efter kaptajnen om at komme herop; jeg føler en kvindes nysgerrighed efter at se soldaten, og hvad de tre mænd angår" – hun standsede og lod, som om hun tænkte efter, hvorpå hun fortsatte, som om hun pludselig havde fået en god idé – "ja, mændene kan blive ført herind og forhørt. Hvem ved, måske har de lidt skibbrud og trænger mere til vor medynk og hjælp, end de fortjener vor mistanke."

Oberst Howard gik ind på dette forslag, og Dillon fjernede sig for at hente fangerne.

Det varede ikke længe, før man hørte deres skridt på gangen og en banken på døren. Obersten rejste sig med en mine, der viste, at han var præsidenten ved det forhør, som nu skulle afholdes, og bød dem komme ind. Cecilia og Alice kastede et ligegyldigt blik på den åbne dør uden at skænke scenen videre opmærksomhed, men Katherines hurtige øje omfattede med et blik samtlige figurer. Idet hun drog et langt, befriende suk, lænede hun sig atter tilbage i sofaen, og hendes øjne strålede, mens hun nynnede en sang.

Dillon trådte ind foran soldaten, hvis gang var blevet mere fast, og i hvis strenge øje det tankeløse blik havde veget pladsen for et mere tankefuldt udtryk. Kort sagt, noget havde øjensynlig givet ham mere herredømme over sine tanker, om han end ikke endnu var blevet helt ædru. De øvrige forblev i galleriet, mens obersten præsenterede kaptajnen for damerne. Efter at denne formalitet var overstået, erklærede obersten, at han var rede til at modtage fangerne.

Da døren åbnedes af Dillon, kastede Katherine et koldt, fast blik på de fremmede og så lyset stråle på de soldaters våben, der bevogtede dem. Men sømændene trådte alene ind, og kun våbnenes raslen ude på gangen forkyndte, at man havde anset det for klogest at beholde mandskab i nærheden.

De tre mænd syntes ikke i mindste måde at føle sig generet af det selskab, de nu blev ført ind i, skønt de var klædt i grove sømandsklæder. De adlød i tavshed den befaling, som officeren gav med fingeren, og tog plads i et afsides hjørne af værelset som mænd, der kendte den ærbødighed, der skyldes rang.

Oberst Howard begyndte derefter forhøret.

"Jeg håber, I alle er gode og loyale undersåtter," sagde han, "men tiderne er således, at selv de mest værdige kan blive genstand for mistanke, og hvis altså jeres fængsling skulle vise sig at være et fejlgreb af os, må I skrive det på oprørets regning, som har fremkaldt en så sørgelig tilstand i dette land. Vi har megen grund til at frygte, at fjenden er i færd med at udføre et eller andet forehavende ved kysten, hvor vi ved, at der har vist sig en fregat og en skonnert; og oprørernes frækhed finder kun sin lige i deres skammelige og ugudelige mangel på agtelse for kongens rettigheder."

Mens oberst Howard holdt denne undskyldende fortale, fæstede fangerne med megen interesse deres øjne på ham, men da han hentydede til et muligt angreb, blev de to mænds blik mere opmærksomt, og inden han sluttede, vekslede de stjålne, betydningsfulde blikke. Der blev imidlertid intet svar givet, og efter en kort pause, som for at give hans ord tid til at gøre et passende indtryk, fortsatte han:

"Efter hvad jeg forstår, har vi ingen beviser for, at I i mindste måde står i forbindelse med dette lands fjender, men da I er blevet truffet udenfor kongens landevej, eller rettere på en bivej, som jeg imidlertid må indrømme, bliver meget brugt af folk i nabolaget, men som ikke desto mindre ikke er andet end en bivej, er det ikke mere end hvad selvforsvar fordrer af os, at vi stiller jer nogle få spørgsmål, som jeg håber vil blive tilfredsstillende besvaret. Hvor kommer I fra, og hvor skal I hen?"

En lav, dyb stemme svarede:

"Fra Sunderland sidst, på vej til Whitehaven."

Dette ligefremme og direkte svar var næppe blevet givet, før tilhørernes opmærksomhed blev henvendt på Alice Dunscombe, som udstødte et svagt skrig og uvilkårligt rejste sig op fra sin plads, mens hendes øjne syntes at rulle frygteligt og måske lidt vildt rundt i værelset.

"Er De syg, miss Alice?" sagde Cecilia Howards yndige beroligende stemme; "ja, det er De i sandhed; læn Dem til mig, at jeg kan føre Dem til Deres værelse."

"Hørte De det, eller var det kun indbildning?" svarede hun, idet hendes kinder blev dødblege, og hele hendes legeme rystede; "sig mig, hørte De det også?"

"Jeg har ikke hørt andet end min onkels stemme; han står her tæt ved Dem og er ligesom alle vi andre bekymret for, at De snart skal komme Dem igen fra denne forfærdelige ophidselse."

Alice vedblev at stirre vildt fra ansigt til ansigt. Hendes øje lod sig ikke nøje med at dvæle ved dem, som omgav hende, men betragtede med en slags vanvittig ivrighed de tre mænds skikkelser, der stod i ydmyg tålmodighed som tavse og ubevægelige vidner til denne besynderlige scene. Endelig strøg hun sine øjne med begge sine hænder, som om hun ville bortjage et eller andet forfærdeligt syn, og da hun atter tog dem bort, smilede hun mat og gav Cecilia tegn til at hjælpe hende ud af værelset. Til herrernes høflige og ivrige tilbud om at hjælpe hende, takkede hun med blik og bevægelser; men da de var kommet forbi skildvagterne, som spadserede i galleriet, og damerne var alene, drog hun et dybt, befriende suk og genvandt mælet.

"Det var som en stemme fra den tavse grav!" sagde hun; "men det må have været blændværk. Nej, nej, det er en retfærdig straf for at lade det menneskes billede fylde den plads, som kun skulle optages af skaberen. Ah! Miss Howard, miss Plowden, I er begge unge – i jeres skønheds og elskeligheds fulde flor – men kun lidet kender I til, og endnu mindre frygte I en syndefuld verdens fristelser og vildfarelser."

"Hun taler vildt," hviskede Katherine med bekymret ømhed; "en eller anden forfærdelig ulykke har berørt hendes forstand."

"Ja, således må det være; mine syndefulde tanker har vandret vildt og fremmanet lyde, som det ville have være forfærdeligt virkelig at have hørt, tilmed indenfor disse mure," sagde Alice roligt. "Men svaghedens øjeblik er forbi, og jeg er bedre; hjælp mig til mit værelse og vend tilbage, for at jeg ikke skal afbryde den tilbagevendende harmoni imellem jer og oberst Howard. Jeg er nu bedre; nej, jeg er helt vel."

"Sig ikke det, kære miss Alice," svarede Cecilia; "Deres ansigt benægter, hvad Deres venlighed imod os forleder Dem til at udtale; syg er De, meget syg, og ikke engang Deres egen befaling skal formå mig til at forlade Dem."

"Bliv da," sagde miss Dunscombe og tilkastede sin elskelige hjælperske et blik, fuldt af taknemmelig kærlighed; "og mens vor Katherine vender tilbage til dagligstuen for at give herrerne deres kaffe, skal De være hos mig som min kærlige plejerske."

De havde nu nået hendes værelse, og efter at Katherine havde hjulpet sin kusine med at bringe Alice til sengs, vendte hun tilbage til dagligstuen.

Da hun trådte ind, standsede oberst Howard forhøret over fangerne for med høflig bekymring at spørge til den syge; og da hans spørgsmål var blevet besvaret, fortsatte han som følger:

"Det synes at være, hvad man kalder rent mel i posen, Borroughcliffe; de har mistet deres arbejde i Sunderland og har bekendte og slægtninge i Whitehaven, som de begiver sig til for at søge hjælp og arbejde. Alt sammen meget sandsynligt og uskyldigt."

"Ganske vist, min ærede vært," svarede officeren, "men det lader besynderligt, at tre så stærke karle skulle savne arbejde, mens så mange af Hs. Majestæts flådes skibe besejler oceanet for at søge gamle Englands fjender."

"Der er nogen sandhed i dette, megen sandhed i Deres bemærkning," udbrød obersten. "Hvad siger I, kammerater, vil I slås med franskmanden og spanieren, og med mine egne oprørske og forheksede landsmænd? Nej, min sandten, for en ubetydeligheds skyld skal Hs. Majestæt ikke berøves sådanne tre heltes tjeneste. Her er fem guineas til jer det øjeblik, I sætter jeres fod ombord på *Alacrity*; og det kan let lade sig gøre, da hun ligger til ankers i nat kun to mile mod syd i en lille havn, hvor hun ligger i læ for stormen lige så hyggeligt, som om hun lå i et hjørne af denne stue."

En af mændene lod, som om han stirrede på pengene med længselsfulde øjne, mens han spurgte, som om han overvejede betingelserne for engagementet, om *Alacrity* var anset for at være et godt skib, og om den havde god køjeplads til sin besætning.

"Udmærket god!" udbrød Borroughcliffe; "i den henseende er hun anset for at være det bedste skib i flåden. I har set meget af verden, tør jeg nok sige; har I nogensinde set sådan et sted som Marinearsenalet i Karthagena i gamle Spanien?"

"Ja, jeg har, sir," svarede sømanden.

"Ah! det har De! Har De da nogensinde set et hus i Paris, som de kalder Tuilerierne? For det er et hundehus i sammenligning med *Alacrity*."

"Jeg har også set det sted, De der omtaler, sir," svarede sømanden, "og må tilstå, at køjepladsen er fuldstændig god nok til sådan en, som jeg er, hvis den svarer til Deres beskrivelse."

"Fanden ta'e disse blåtrøjer," mumlede Borroughcliffe, idet han ubevidst henvendte sig til miss Plowden, som han tilfældigvis stod ved siden af. "Hvem pokker skulle have tænkt, at den fyr nogensinde har kastet sine søgrønne øjne på kong Ludvigs palads?"

Katherine agtede ikke på hans tale, men sad og betragtede sømændene med et forvirret og ubestemt ansigtsudtryk, mens oberst Howard fornyede samtalen og udbrød:

"Nå, Borroughcliffe, lad os ikke fortælle de fyre rekruthistorier; det er ingen nytte til at fortælle disse folk – hvis de er, hvad de synes at være, praktiske sømænd – at et skib på 10 kanoner er i besiddelse af et palads' bekvemmelighed. – Men hvad siger I, folk, vil I tage tjeneste? Skal jeg lade hente et godt glas vin til hver mand og lægge guldet til side, til jeg hører, at I er indrulleret under den bedste konges banner?"

Katherine Plowden, der næppe syntes at trække vejret, – med så spændt opmærksomhed betragtede hun sømændene – syntes, at hun iagttog skjulte smil på deres ansigter; men var hendes formodning rigtig, så gik deres tilbøjelighed til at være lystige dog ikke videre, og den, som hidtil havde talt, svarede på samme rolige måde som før:

"De vil undskylde os, sir, at vi afslår tilbuddet om at lade os indrullere på *Alacrity*; vi er vant til lange rejser og store skibe."

"Måske de herrer da ville foretrække at lade sig hverve til mit kompagni?" sagde kaptajnen.

"Nej tak for os," svarede de tre's talsmand; "vi foretrækker havet, og desuden kender vi ikke den ene ende af et gevær fra den anden."

"Nej, vel," mumlede Borroughcliffe; og idet han derpå hurtigt trådte et skridt frem, udbrød han livligt:

"Ret! Se til højre!"

Den, der havde ført ordet, og den sømand, som stod nærmest ham, stirrede i tavs forbavselse på kaptajnen; men det tredje individ, der hidtil havde trukket sig lidt tilbage, som om han ikke ønskede, man skulle lægge mærke til ham, fo'r uvilkårligt op ved denne uventede kommando, og idet han rettede sig, så han til højre så hurtigt, som om han havde været til parade.

"Ah, I er flinke disciple og kan snart lære, kan jeg se," fortsatte Borroughcliffe. "Jeg anser det for rigtigt at holde disse folk tilbage til i morgen, men jeg vil dog give dem bedre kvarter end de hårde bænke i vagtstuen."

"Som De behager, kaptajn Borroughcliffe," svarede værten, "gør, hvad der er Deres pligt imod vor kongelige herre. De skal ikke komme til at mangle forplejning, og de kan få et værelse oven over tjenestefolkenes i den sydlige fløj af abbediet."

"Tre værelser, hr. vært, tre værelser må de have, om jeg så skal opgive mine egne."

"Der er adskillige små tomme værelser der, hvor vi kunne lægge tæpper ind og holde folkene indelukkede, hvis De anser det for nødvendigt, skønt mig synes de at være gode loyale søgutter, hvis største ære det ville være at tjene deres fyrste, og hvis største fornøjelse det ville være at komme på siden af en franskmand eller spanier."

"Vi kan siden tale om dette," sagde Borroughcliffe tørt. "Jeg ser, at miss Plowden begynder at se alvorlig ud over, at vi misbruger hendes tålmodighed så længe, og jeg ved, at kold kaffe er ligesom visnet kærlighed, en flov drik. Kom, mine herrer, *en avant*! I har jo set Tuilerierne, så I må vel også kunne forstå lidt fransk. Mr. Christopher Dillon, ved De, hvor disse tre værelser ligger?"

"Ja," svarede juristen, "og det skal være mig en stor fornøjelse at ledsage Dem derhen. Jeg tror, at den beslutning, De har fattet, er en klog og dygtig officer værdig, og det skulle undre mig, om de ikke snart fik bolig i Durham Castle eller et andet fængsel."

Da denne tale blev holdt, som mændene forlod værelset, gjorde den ingen virkning på dem, men Katherine Plowden, som nogle få øjeblikke var ladet alene, sad og grundede over, hvad hun havde set og hørt, med en tankefuldhed, der var usædvanlig for denne glade og livlige unge pige. Lyden af fodtrinene uden for blev imidlertid svagere, og den unge dame vaktes op til erindringen om sin pligt, da hendes formynder vendte alene tilbage. Mens Katherine var beskæftiget ved tebordet, kastede hun mange stjålne blikke til den gamle; men skønt han syntes at grunde over noget, var der dog intet strengt eller mistænksomt udbredt over hans frimodige åbne ansigt.

Lidt efter lidt begyndte Katherine imidlertid at genoplive den gamle strid, og hun førte den til sidst så vidt, at obersten i raseri forlod værelset; han bevarede vel høfligheden så meget, at han ikke brugte de kraftigste udtryk, så længe han var inde i selve værelset, men endnu efter at døren til gangen var lukket efter ham, hørte man ham brumme og rase i galleriet, og Katherine stod et øjeblik, pressende sin pegefinger til læberne, og lyttede til hans røst, indtil enhver lyd af den forsvandt, efter at en fjern dør var blevet lukket. Den unge pige rystede derpå sine sorte lokker, og et skælmsk smil viste sig på hendes ansigt, blandet med et udtryk af anger, mens hun med hurtige hænder satte tetøjet til side.

"Det var måske et grusomt eksperiment," sagde hun, "men det er lykkedes. Skønt vi selv er fanger, har vi da i det mindste vor frihed for resten af natten. Disse hemmelighedsfulde sømænd må nøjere undersøges. Hvis Edward Griffiths stolte øje ikke strålede under en af de sorte parykker, kender jeg ikke ansigter; og hvor har master Barnstable skjult sit henrivende ansigt? For ingen af de to andre kunne være ham. Men nu til Cecilia."

Hendes lette skikkelse gled ud af værelset, mens hun endnu talte, og flagrende ned ad de svagt oplyste gange, forsvandt den ved en af de drejninger, som førte til abbediets mere hemmelighedsfulde værelser.

9

Læseren må ikke bilde sig ind, at verden stod stille under de begivenheder, vi har berettet. På den tid, da de tre sømænd blev anbragt i lige så mange værelser, og en skildvagt blev stationeret i den gang, som var fælles for dem alle, således at han kunne holde et vågent øje med alle dørene, var det allerede langt ud på aftenen. Kaptajn Borroughcliffe fulgte en indbydelse fra oberst Howard, som gjorde ham en undvigende undskyldning for forandringen i aftenens program og opfordrede sin gæst til en fornyelse af angrebet på madeiraen. Dette var alt for taknemmeligt et emne til, at kaptajnen kunne gå let hen over det, og klokken havde slået tolv, før de skiltes. I al denne tid havde mr. Dillon været usynlig, og da værten spurgte en tjener om ham, fik han til svar, at han troede, mr. Dillon var redet over til – for at være rede til at deltage i et jagtparti ved daggry. Mens herrerne således morede sig i spisestuen og lo over fortællinger fra gamle dage og hårde felttog, foregik der i andre dele af bygningen to vidt forskellige scener.

Da abbediets stilhed kun blev afbrudt af vindens hylen eller af de to herrers høje og vedvarende latter, som gav genlyd gennem gangene, blev en dør sagte åbnet ud til en af "klosterets" gange, og Katherine Plowden smuttede ud af den, indhyllet i en tæt kappe og med en natlampe i hånden, som tastede sit matte skær på de mørke mure foran hende, mens den lod alt bagved hende være indhyllet i mørke. Hun blev imidlertid snart efterfulgt af to andre kvindelige skikkelser, som var klædt på samme måde og forsynet med lignende lamper. Da alle var kommet ud i galleriet, trak Katherine døren sagte til og gik frem for at vise vej.

"Tys!" sagde Cecilias svage, skælvende stemme; "de er endnu oppe i den anden fløj af huset; og hvis det forholder sig, som du tror, vil vort besøg røbe dem og volde deres sikre undergang."

"Er oberst Howards latter ved et bæger så sjælden og ukendt for dit øre, Cecilia, at du ikke kender den?" sagde Katherine; "eller glemmer du, at ved sådanne lejligheder bevarer han sjældent øren til at høre med eller øjne til at se med? Men følg mig; det forholder sig, som jeg tror – det må være således; og medmindre vi gør noget for at frelse dem, er de fortabt, hvis de da ikke har lagt en dybere plan, end man kan se."

"Det er en farlig vej, I begge går," føjede Alice Dunscombes rolige stemme til; "men I er unge, og I er lettroende."

"Hvis De misbilliger vort besøg," sagde Cecilia, "kan det ikke være rigtigt, og vi gjorde bedre i at vende tilbage."

"Nej, nej, jeg har ikke sagt noget om, at jeg misbilliger jeres nuværende ærinde. Hvis Gud har lagt disse mænds liv i jeres hænder, som I har lært jer selv at se op til med den kærlighed og ærbødighed, som kvinden skal nære for en mand, da har han ikke gjort det uden forsæt. Før os til deres døre, Katherine; lad os i det mindste få vor tvivl fjernet."

Den fyrige unge pige lod sig ikke dette sige to gange, men førte dem med lette og hurtige skridt hen ad galleriet, indtil de nåede enden af det, hvor de steg ned ad en snæver trappe, og, idet de forsigtigt åbnede en lille dør, trådte ud i fri luft. De stod nu på en lille græsplæne, som lå imellem bygningen og blomsterhaven, og som de hurtigt løb over, idet de skjulte deres lamper og bøjede deres rystende legemer for den skarpe blæst, som rasede imod dem fra havet. De nåede snart en stor, men simpel sidefløj, der skjulte sin simple arkitektur bag de mere stadselige hovedbygninger, og som de nu trådte ind i gennem en massiv dør, der stod åben som for at give dem adgang.

"Cloe har lystret ordre," hviskede Katherine, da de trådte ind fra den gennemisnende luft; "hvis nu blot alle tjenestefolkene sover, kan vi næsten være visse på at slippe ubemærket igennem."

Det var nødvendigt at gå igennem folkeværelset, hvilket de gjorde uden at blive bemærket, for det havde kun en beboer, en gammel sort mand, som havde sat sig med øret i nærheden af en klokke og i denne stilling var faldet i en dyb søvn. Herfra listede de sig gennem adskillige lange, labyrintiske gange, der alle syntes at være lige så vel kendte af Katherine, som de var ukendte for hendes ledsagere, indtil de nåede en anden trappe, som de steg op ad. De var nu nær ved målet og standsede for at undersøge, om det var sandsynligt, at der ville vise sig nogen ny vanskelighed for deres videre fremgang.

"Nu synes i sandhed vor sag at være håbløs," hviskede Katherine, mens de stod skjult i mørket i den ene ende af en umådelig lang, snæver gang; "her er skildvagten i bygningen i stedet for, som jeg troede, at være under vinduerne. Hvad skal vi nu gøre?"

"Lad os vende tilbage," sagde Cecilia; "min indflydelse hos min onkel er stor, selv om han til tider synes at være uvenlig imod os. Når det bliver morgen, vil jeg benytte den til at lade dem slippe fri mod at love at opgive alle slige forsøg i fremtiden."

"Når det bliver morgen, vil det være for sent," svarede Katherine; "jeg så den djævel, Kit Dillon, stige til hest under det påskud, at han ville ride til den store jagt i morgen; men jeg kender hans ondskabsfulde øjne for godt til at lade mig narre af det ærinde. Han er tavs for at være sikker i sin sag, og hvis han i morgen kommer og træffer Griffith inden disse mure, vil han blive dømt til skafottet."

"Sig ikke mere," sagde Alice Dunscombe med en besynderlig bevægelse; "en eller anden lykkelig omstændighed kan endnu hjælpe os med den skildvagt."

Mens hun talte, gik hun frem; de havde imidlertid ikke gået langt, førend skildvagtens strenge stemme råbte dem an.

"Der er ingen tid at spilde," hviskede Katherine; "vi er abbediets damer, som ser efter vore huslige affærer," fortsatte hun højt, "og vi finder det lidt mærkeligt, at vi skulle træffe på bevæbnede folk, mens vi går gennem vor egen bolig."

Soldaten præsenterede ærbødigt gevær og svarede:

"Min ordre lyder på at bevogte dørene til disse tre værelser, mine damer; vi har fanger i dem; men ellers vil det være min pligt at stå Dem bi i alt, hvad jeg formår."

"Fanger!" udbrød Katherine med forstilt overraskelse, "gør kaptajn Borroughcliffe St. Ruths abbedi til et fængsel? Hvilken forbrydelse har de stakkels folk gjort sig skyldige i?"

"Jeg ved det ikke, frøken," svarede skildvagten; "men da det er sømænd, antager jeg, at de er løbet bort fra Hs. Majestæts tjeneste."

"Det er i sandhed besynderligt, og hvorfor er de ikke blevet sendt til fængslet?"

"Det må vi nærmere undersøge," sagde Cecilia og lod kappen falde fra sit ansigt. "Som dette hus' herskerinde fordrer jeg som en ret at få at vide, hvem der skjules bag dets mure; vil De være så venlig at åbne dørene, for jeg ser, De har nøglerne i Deres bælte."

Skildvagten tøvede. Damernes nærværelse og skønhed indgød ham megen ærefrygt, men en indre stemme mindede ham om hans pligt. Heldigvis fik han en lykkelig idé, som befriede ham fra dette dilemma og på samme tid satte ham i stand til at opfylde sin pligt og damernes ønske eller rettere ordre. Idet han rakte hende nøglerne, sagde han:

"Her er de; min ordre lyder på at holde fangerne inde, ikke på at holde nogen ude. Når De har brugt nøglerne, vil De være så venlig at give mig dem tilbage igen, om ikke af anden grund så for at skåne en brav fyrs øjne, for med mindre døren holdes lukket, tør jeg ikke vove at se mig om et øjeblik."

Cecilia lovede at levere nøglerne tilbage, og hun havde med skælvende hånd anbragt en af dem i låsen, da Alice Dunscombe greb hende i armen og henvendte sig til soldaten.

"Siger De, der er tre? Er de ældre mænd?"

"Nej, alle gode, tjenstdygtige fyre, som ikke kunne gøre noget bedre end tjene Hs. Majestæt, eller, som det vil vise sig, noget værre end at løbe bort fra deres fane!"

"Men er de lige af år og udseende? Jeg spørger om det, fordi jeg har ven, der har gjort sig skyldig i nogle drengestreger og iblandt andre dumme vovestykker har prøvet søen."

"Der er ingen dreng her. I værelset længst borte på venstre hånd er der en lille fyr på omtrent tredive år, der ser ud som en soldat, og om hvem kaptajnen tror, at han har båret et gevær før i dag; ham har jeg fået ordre til specielt at holde et vågent øje med. Ved siden af ham er der så smuk en yngling, som man nogensinde kunne se, og man bliver helt bedrøvet ved at tænke på, hvad der skal blive af ham, hvis han virkelig er deserteret fra sit skib. I værelset her er der en mindre, rolig lille fyr, som ville egne sig bedre til at være præst end til at være sømand eller soldat, så blidt et væsen har han."

Alice dækkede et øjeblik sine øjne med hænderne, og idet hun derefter genvandt sin fatning, sagde hun:

"Blidhed kan måske udrette mere hos disse ulykkelige mænd end frygt; her er en guinea; træk Dem tilbage til den anden ende af gangen, hvor De kan bevogte dem lige så godt som her, mens vi går ind og forsøger på at få dem til at bekende, hvem og hvad de virkelig er."

Soldaten tog pengene og efter at have set sig lidt uvist omkring, gav han endelig efter, da det øjensynlig var sandt, at de kun kunne slippe bort ved at passere forbi ham ned ad trappen. Da han var så langt borte, at han ikke kunne høre, hvad de sagde, vendte Alice Dunscombe sig til sine ledsagere, og en svag rødme viste sig som feberpletter på hendes kinder, da hun tiltalte dem.

"Det ville ingen nytte være til at forsøge på at skjule for jer, at jeg venter at møde det menneske, hvis stemme jeg virkelig må have hørt i aften. Jeg har mange grunde, som taler for det, og den vigtigste er den, at han er en forbundsfælle af de oprørske amerikanere i denne unaturlige krig. Nej, bliv ikke vred, miss Plowden. Husk på, at jeg er født på denne ø. Jeg er ikke kommet her i noget forfængeligt eller ubetydeligt ærinde, miss Howard, men for at spare menneskeblod." Hun standsede, som om hun kæmpede med sig selv for at tale roligt. "Men ingen kan være vidne ved denne sammenkomst undtagen vor Gud."

"Gå da," sagde Katherine, som hemmeligt glædede sig over hendes beslutning, "mens vi forhører de to andre."

Alice Dunscombe drejede nøglen om, og idet hun sagte åbnede døren, bad hun sine ledsagersker om at banke på døren efter hende, når de vendte tilbage, og derefter forsvandt hun øjeblikkelig i værelset.

Cecilia og hendes kusine gik til den næste dør, som de tavse åbnede, og trådte forsigtigt ind i værelset.

Damerne fandt den unge sømand, de søgte, indrullet i et tæppe og udstrakt så lang han var på de nøgne brædder, begravet i en dyb søvn. Så frygtsomme var de besøgendes skridt, og så stille var de kommet ind, at de endog kunne komme helt hen ved siden af ham uden at forstyrre hans søvn. Fangens hoved lå hårdt på et stykke brænde, hans ene hånd beskyttede ansigtet mod den knudrede overflade, og den anden hvilede i hans barm med et løst greb om hæftet af en dolk. Skønt han sov hårdt, var hans hvile dog unaturlig og urolig. Hans åndedræt var hårdt og hurtigt, og en lyd af en svag, hurtig mumlen af en forvirret ytring blandede sig med det. Det øjeblik var nu kommet, da Cecilia Howards karakter syntes at undergå en fuldstændig forandring. Hidtil var hun blevet ledet af sin kusine, hvis aktivitet og foretagelsesånd syntes at gøre hende så vel skikket til en førers rolle, men nu gik hun frem foran Katherine, og idet hun lod sin lampes skær falde på den sovendes ansigt, bøjede hun sig ned for at undersøge det.

"Har jeg ret?" hviskede hendes kusine.

"Gid Gud i sin uendelige kærlighed vil have medynk med ham og skærme ham!" mumlede Cecilia, idet hele hendes legene uvilkårligt gyste, da hun overbeviste sig om, at det virkelig var Griffith, hun så for sig: "Ja, Katherine, det er ham, og det mest dumdristige vanvid har drevet ham herhen. Men vi har ingen tid at spilde; han må vækkes og hans flugt iværksættes, hvad der så end skal hænde."

"Tøv da ikke længere; men væk ham af hans slummer."

"Griffith! Edward Griffith!" sagde Cecilias bløde stemme, "Griffith, vågn op!"

"Din kalden er til ingen nytte, for de sover hver nat imellem storme og larmende lyde," sagde Katherine; "men jeg har hørt sige, at de i almindelighed vågner op ved den mindste berøring."

"Griffith!" gentog Cecilia og lagde frygtsomt sin lille hånd på ham.

Lynet er ikke hurtigere end det spring, den unge mand gjorde for at komme til at stå på fødderne, og ikke så snart stod han der, før hans dolk glimtede i lampens skær, idet han hurtigt svingede den med sin ene hånd, mens han med den anden strakte en pistol truende frem imod dem, der forstyrrede hans ro.

"Tilbage!" udbrød han. "Kun som lig skal I kunne gøre mig til fange!"

Hans stolte og vilde blik bragte Cecilia til at fare forfærdet tilbage og lade sin kappe falde af, mens hun dog vedblev at holde sine milde øjne fæstede på hans ansigt med et tillidsfuldt blik, der modsagde hendes frygtsomme stilling.

"Edward," sagde hun, "det er mig, Cecilia Howard, som er kommet for at frelse dig for undergang; du er kendt, endog igennem din snedige forklædning."

Pistolen og dolken faldt sammen ned på tæppet, mens den unge sømands forvirrede udtryk øjeblikkelig forvandlede sig til glæde.

"Endelig er lykken mig gunstig," udbrød han. "Dette er venligt af Dem, Cecilia, mere end jeg fortjener, og meget mere end jeg ventede. Men De er ikke alene."

"Det er min kusine Kate; hendes gennemtrængende øjne kan De takke for, at De er blevet genkendt, og hun har været så venlig at ledsage mig herhen, hvor vi er kommet for at overtale Dem til – nej, hvis det gøres fornødent, for at *hjælpe* Dem til at flygte, thi det er en grusom galskab af Dem, Griffith, således at friste skæbnen."

"Har jeg da forgæves fristet skæbnen, miss Plowden? Til Dem må jeg appellere for at få et svar og en retfærdiggørelse."

Katherine så misfornøjet ud, men efter et øjebliks nølen svarede hun:

"Tjenerinde, mr. Griffith; jeg kan mærke, at den højlærde kaptajn Barnstable ikke alene har kunnet stave sig gennem mine kragetæer, men at han også har ladet alle og enhver læse dem."

"Nu gør De både ham og mig uret," sagde Griffith; "det kan da til visse ikke have været forræderi at vise mig en plan, ved hvis udførelse jeg skulle være en af hoveddeltagerne."

"Ah! Deres undskyldninger står sikkert lige så meget til Deres rådighed som Deres mandskab," svarede den unge dame; "men hvoraf kommer det sig, at helten på *Ariel* sender en deputeret til at udføre en pligt, som i så høj grad tilkommer ham selv? Plejer han at spille anden rolle ved befrielsesmanøvrer?"

"Himlen forbyde, at De et eneste øjeblik skulle tænke så lavt om ham! Vi skylder Dem meget, miss Plowden; men vi har også andre pligter. De ved, at vi tjener vort fælles fædreland og har en chef med os, hvis mindste vink er vor lov."

"Vend De tilbage til vort blødende fædrelands tjeneste, mens De kan, mr. Griffith," sagde Cecilia, "og når dets brave børns forenede bestræbelser har udjaget fjenderne, lad os da håbe, at der må komme en tid, da Katherine og jeg kan vende tilbage til vort fædreland."

"Tænker De på, miss Howard, hvor længe den britiske konges mægtige arm kan forhale det tidspunkt? Vi skal sejre; en nation, der kæmper for sine dyrebareste interesser, må altid sejre; men det er ikke en dags arbejde for et stakkels spredt og forarmet folk, som vi har været, at knuse en magt som Englands; De glemmer sikkert, at De ved at befale mig at forlade Dem med sådanne forventninger, miss Howard, fordømmer mig til en næsten håbløs forvisning."

"Vi må fortrøste os til Guds vilje," sagde Cecilia; "hvis han befaler, at Amerika først efter lange lidelser skal blive et frit land, kan jeg kun hjælpe det med mine bønner; men De har en arm og en erfaring, Griffith, der kan gøre det bedre tjenester; lad da ikke denne dygtighed gå tabt ved luftkasteller om privat lykke, men grib øjeblikket, som tilbyder sig, og vend tilbage til Deres skib, hvis det virkelig endnu er i behold, og søg at glemme dette vanvittige foretagende og for en tid den, som har forledt Dem til dette eventyr."

"Dette er en modtagelse, som jeg ikke havde ventet," svarede Griffith, "for skønt et tilfælde og ikke en hensigt har ført mig i Deres nærhed i aften, håbede jeg dog, at når jeg igen så fregatten, skulle det være i Deres selskab, Cecilia."

"De kan ikke med rette bebrejde mig Deres skuffelser, mr. Griffith, for jeg har ikke ytret eller stadfæstet en stavelse, der kunne forlede Dem eller nogen til at tro, at jeg ville samtykke i at forlade min onkel."

"Miss Howard vil ikke tage mig fortrydeligt op, om jeg minder hende om, at der var en tid, da hun ikke anså mig for at være uværdig til at blive betroet hendes person og lykke."

En stærk rødme lagde sig over Cecilias ansigt, mens hun svarede:

"Og heller ikke anser jeg Dem for uværdig dertil; men De gør vel i at minde mig om min tidligere svaghed, for erindringen om min dårskab og uforsigtighed bidrager kun til at forøge min nuværende styrke."

"Nej," afbrød hendes fyrige elsker hende, "hvis jeg havde til hensigt at bebrejde Dem noget eller nærede en forfængelig tanke, så forskyd mig fra Dem for bestandig som uværdig til Deres gunst."

"Jeg frikender Dem for begge beskyldninger meget lettere, end jeg kan befri mig selv for beskyldningen for svaghed og dårskab," fortsatte Cecilia; "men der er hændt mange ting, siden vi sidst mødtes, som må hindre en gentagelse af en så uovervejet beslutning fra min side. En af dem er," tilføjede hun sødt smilende, "at jeg er blevet tolv måneder ældre i alder og hundrede i erfaring. En anden og måske mere betydningsfuld er, at min onkel den gang endnu levede imellem sin ungdoms venner, omgivet af dem, som har fælles blod med ham; men her lever han som en fremmed; men skønt han finder megen trøst i at bo i en bygning, som hans forfædre har beboet før ham, vandrer han dog som en fremmed gennem dens mørke gange og vil i denne tomme ære kun finde en ussel erstatning for et væsens venlighed og kærlighed, som han har elsket og plejet fra hendes barndom."

"Og dog modsætter han sig Deres private ønsker, Cecilia, med mindre min vanvittige forfængelighed har forledt mig til at tro, hvad der nu ville gøre mig vanvittig, såfremt det viste sig at have været en falsk tro; og i Deres anskuelser om offentlige sager er De lige så vidt forskellige. Jeg kan ikke tænke mig, der kan være megen lykke ved et samliv mellem to, der ikke har en eneste følelse til fælles."

"Jo en, og det en meget vigtig," sagde miss Howard, "det er vor kærlighed. Han er min gode, kærlige og, med mindre han bliver drillet, min overbærende onkel og formynder – og jeg er hans broder Harrys barn. Dette bånd er ikke så let at løse, mr. Griffith, skønt jeg, der ikke ønsker at se Dem gal, skal tilføje, at Deres vanvittige forfængelighed ikke har bedraget Dem; men, Edward, det er sikkert muligt at have et dobbelt bånd og at handle således, at vi opfylder vore pligter imod begge. Jeg kan eller vil aldrig, aldrig samtykke i at forlade min onkel, fremmed som han er, i et land, hvis love han så blindt forsvarer. De kender ikke dette England, Griffith; det modtager sine børn fra kolonierne med kold og hovmodig mistillid som en skinsyg stedmoder, der er højst karrig med kærtegn mod sine stedbørn."

"Jeg kender det i fred, og jeg kender det i krig," sagde den unge sømand stolt, "og jeg kan føje til, at det er en hovmodig ven og en hårdnakket fjende. Men det fører nu krig med folk, som intet andet fordrer af det end et åbent hav og en fjendes gunst. Men denne beslutning vil blive sørgeligt nyt for mig at bringe Barnstable."

"Nej," sagde Cecilia smilende, "jeg kan ikke svare for andre, som ingen onkler har, og som i en ganske særlig grad hader dette land, dets folk og dets love, skønt hun aldeles ikke kender noget til det alt sammen."

"Er miss Howard ked af at se mig under St. Ruths tag?" spurgte Katherine. "Men, tys! nærmer der sig ikke fodtrin i galleriet?"

De lyttede i åndeløs tavshed og hørte snart tydeligt, at der nærmede sig fodtrin af mere end en person. Stemmerne blev helt tydelige, og inden de kunne vinde tid til at rådslå om, hvad der par bedst at gøre, hørte de de talendes ord tydeligt uden for døren til deres eget værelse.

"Ja! han har en militær mine, Peters, der vil gøre ham til en gevinst; kom og åbn døren."

"Det er ikke hans værelse, hr. kaptajn," sagde den forskrækkede soldat; "han bor i det sidste værelse i galleriet."

"Hvor ved du det, kammerat? Kom med nøglen og luk op for mig; det er mig lige meget, hvem der sover her; det kan jo gerne være, at jeg vil hverve dem alle tre."

Et øjeblik forløb i frygtelig uvished, inden man hørte skildvagten svare på denne befaling:

"Jeg troede, hr. kaptajnen ønskede at se ham med det sorte halsbind og lod derfor de andre nøgler blive i den anden ende af gangen; men –"

"Men ingenting, din lømmel, en skildvagt skal altid bære sine nøgler hos sig som en fangevogter; følg da med og lad mig se den fyr, der retter sig så godt til højre."

Da Katherines hjerte begyndte at slå mindre heftigt, sagde hun:

"Det er Borroughcliffe, og han er for drukken til at se, at vi har ladet nøglen blive siddende i døren. Men hvad er der at gøre? Vi har kun et øjeblik at betænke os."

"Så snart dagen gryer," sagde Cecilia hurtigt, "skal jeg sende min egen kammerpige herhen under det påskud, at hun skal bringe eder mad –"

"Det er ikke nødvendigt at risikere noget for min frelse," afbrød Griffith hende; "jeg antager næppe, vi vil blive holdt tilbage, og hvis vi bliver det, da er Barnstable her i nærheden med en styrke, der vil sprede disse rekrutter for alle verdens vinde."

"Ak! det ville føre til blodsudgydelse og rædselsscener!" udbrød Cecilia.

"Hør!" udbrød Katherine, "de nærmer sig igen!"

En mand standsede nu atter uden for deres dør, som blev sagte åbnet, og skildvagten stak sit hoved ind i værelset.

"Kaptajn Borroughcliffe er på sin runde og ikke for halvtreds af Deres guineas ville jeg lade Dem blive her et minut længere."

"Kun et ord endnu," sagde Cecilia.

"Ikke en stavelse, det gælder mit liv," svarede manden; "damen fra det næste værelse venter på Dem, og vær nu så barmhjertige mod en stakkels fyr at gå tilbage, hvor De kom fra."

Denne appel behøvede intet svar, og de adlød. Cecilia sagde, idet hun forlod værelset:

"Jeg skal sende Dem mad, når det bliver morgen, unge mand, samt anvisning på, hvorledes De skal tage de nødvendige forholdsregler for Deres frelse."

I gangen traf de Alice Dunscombe med ansigtet skjult i kappen og, som det syntes efter de dybe suk, der undslap hende, i højeste grad ophidset af den sammenkomst, hun netop havde haft.

Men da læseren måske er nysgerrig efter at erfare, hvad der var hændet, som kunne angribe denne dame så meget, vil vi standse fortællingen for at berette indholdet af, hvad der passerede mellem hende og det individ, hun søgte.

10

Alice Dunscombe traf ikke den anden fange hensunken i søvn som Griffith, men han sad på en af de gamle stole, som fandtes i værelset, med ryggen mod døren, og så tilsyneladende ud gennem det lille vindue på det mørke og triste landskab, over hvilket stormen nu rasede. Han lagde ikke mærke til, at hun nærmede sig, før lyset fra hendes lampe faldt ham i øjnene; så sprang han op fra sin grublende stilling og gik hen for at møde hende. Han var den første, der talte.

"Jeg ventede dette besøg," sagde han, "da jeg mærkede, at De genkendte min stemme, og jeg følte mig dybt overbevist om, at Alice Dunscombe aldrig ville forråde mig."

Skønt hans tilhørerinde ventede denne bekræftelse på sin formodning, var hun dog ude af stand til straks at svare; men hun sank ned på den stol, han havde rejst sig fra, og ventede nogle øjeblikke som for at samle kræfter.

"Det var altså ikke nogen hemmelighedsfuld advarsel; ingen luftig stemme, som spøgte for mit øre; men en sørgelig virkelighed!" sagde hun endelig. "Hvorfor har De således trodset Deres fædrelands love? I hvilket grusomt ærinde har Deres ustyrlige sind atter tilskyndet Dem at lande her?"

"Det er et strengt og grusomt sprog, De fører lige over for mig, Alice Dunscombe," svarede den fremmede; "og der var en tid, da jeg efter en kortere fraværelse ville være blevet modtaget med mildere udtryk."

"Det nægter jeg ikke; selv om jeg ville, kan jeg ikke skjule min svaghed for mig selv eller Dem; jeg ønsker næppe, at den skal vedblive at være ukendt for verden. Når jeg en gang har agtet Dem – når jeg har givet Dem min tro og i mit tillidsfulde vanvid har glemt mine højere pligter, da har Gud rigeligt straffet mig for min svaghed ved Deres egne onde handlinger."

"Nej, lad ikke vort møde forbitres ved unyttige og udfordrende beskyldninger," sagde den anden; "for vi har meget at sige, inden De meddeler mig det barmhjertigheds-ærinde, som har ført Dem hid. Jeg kender Dem for godt, Alice, til ikke at se, at De aner den fare, jeg er i, og er villig til at vove meget for min frelse. Deres moder – lever hun endnu?"

"Hun er gået bort for at lede efter min velsignede fader," sagde Alice og dækkede sit blege ansigt med sine hænder; "de har i sandhed efterladt mig alene; for han, som skulle have været alt for mig, brød først sin tro og er siden blevet uværdig til min tillid."

Den fremmede kom i et voldsomt oprør; hans sædvanlige rolige øjne slog han hurtigt fra gulvet op på damens ansigt, mens han med hurtige skridt gik op og ned ad gulvet. Endelig svarede han:

"Der er måske meget, der kan siges til en forklaring, som De ikke kender. Jeg forlod dette land, fordi jeg her ikke fandt andet end undertrykkelse og uretfærdighed, og jeg kunne ikke opfordre Dem til at ægte en landflygtig uden navn eller formue. Men nu har jeg lejlighed til at bevise min troskab. De siger, De er alene, vær det ikke længere, men prøv, om De har taget fejl i at tro, at jeg en gang skulle være Dem både i faders og moders sted."

Der er altid noget formildende for et kvindeligt øre ved et tilbud om at blive ydet retfærdighed, selv om det kommer sent, og under den følgende del af samtalen talte Alice med mindre bitterhed, om end ikke med mindre strenghed.

"De taler ikke som en mand, hvis liv hænger i en tråd, der næste øjeblik kan blive snøret til. Hvor ville De føre mig hen? Er det til Londons Tower?"

"Tro ikke, at jeg letsindigt har udsat min person uden tilstrækkelig beskyttelse," svarede den fremmede med kold ligegyldighed; "der er mange brave mænd, som kun venter på et signal fra mig for at knuse denne officers lille styrke som en orm under mine fødder."

"Så har oberst Howards formodning vist sig at være rigtig! Og det er ikke længere gådefuldt, hvorledes fjendens skibe har kunnet passere skærene! De har været deres lods."

"Ja!"

"Hvadfornoget! Har De villet benytte den kundskab, De har erhvervet Dem i Deres brødefri ungdoms forår med det lumpne mål for øje at bringe ødelæggelse til de folks døre, som De en gang har kendt og agtet? John! John! står billedet af den unge pige, som jeg virkelig tror, De elskede i hendes skønheds og enfoldigheds morgen, så svagt indprentet hos Dem, at det ikke kan blødgøre Deres hårde hjerte så meget, at De ikke bringer ulykke over dem, hun er født iblandt, og som udgør hele hendes lille verden?"

"Ikke skal der blive krummet et hår på deres hoved, ikke et strå skal blive brændt, og heller ikke skal den usleste iblandt dem få en søvnløs nat – alt sammen for Deres skyld, Alice! England går til denne krig med såret samvittighed og blodige hænder, men det skal glemmes i øjeblikket, da der både tilbyder sig lejlighed og evne til at lade det føle vor hævn i dets ædleste livsdele. Jeg er ikke kommet her i et sådant ærinde."

"Hvad har da så blindt ført Dem i denne snare, hvor al den hjælp, De brovter af, kun vil hjælpe Dem lidt; for hvis jeg råbte Deres navn højt, selv her i denne skumle bygnings mørke, sørgmodige gange, ville råbet før morgengry give genlyd i hele landet, og et helt folk ville stå i våben for at straffe Deres frækhed."

"Mit navn har lydt, og det ikke i blide toner," svarede lodsen foragteligt, "mens et helt folk skælvede ved det, og de feje uslinger flygtede for den mand, de havde forurettet. Jeg har oplevet at føre den nye republiks fane stolt frem i tre kongeriger, mens øvet dygtighed og lige våben forgæves har søgt at rive det ned. Ja, Alice, ekkoet af mine kanoner genlyder endnu imellem jeres østre høje, og ville gøre mit navn mere afskrækkende end indbydende for Deres sovende soldater."

"Brovt ikke af det øjeblikkelige held, som Guds arm har givet Deres vanhellige våben," sagde Alice; "for en streng og tung gengældelses dag må følge; smiger heller ikke Dem selv med det forfængelige håb, at Deres navn, hvor skrækkeligt De end har gjort det for den gode, i sig selv er tilstrækkeligt til at forjage tanken om hjem, fædreland og slægt hos enhver, der hører det. Nej, jeg ved end ikke, om jeg ikke nu ved at høre på Dem, glemmer en hellig pligt, der skulle lære mig at proklamere Deres nærværelse, for at landet kunne få at vide, at dets unaturlige søn er en farlig byrde midt i dets skød."

Lodsen vendte sig hurtigt i sin korte gang og efter at have læst hendes i ansigt med et udtryk, der viste, at han følte sig sikker i sin sag, sagde han med blidere stemme:

"Ville det være Alice Dunscombe værdigt! Ville det ligne hin milde, ædelmodige pige, som jeg kendte i min ungdom! Men jeg gentager det; truslen ville ikke skræmme mig, selv om de var i stand til at udføre den. Jeg har sagt Dem, at jeg kun behøver at give et signal for at samle en tilstrækkelig styrke om mig til at sprede disse hunde af soldater til alle fire verdenshjørner."

"Har De også rigtigt beregnet Deres styrke, John?" sagde Alice, idet hun ubevidst røbede sin dybe interesse for hans frelse. "Har De taget med i beregningen sandsynligheden for, at mr. Dillon ved daggry ankommer med en bevæbnet trop ryttere? For det er ingen hemmelighed i abbediet, at han er redet ud efter en sådan hjælp."

"Dillon!" udbrød lodsen forbavset; "hvem er det? Og hvilken mistanke har forledt ham til at søge denne forøgelse af abbediets besætning?"

"Nej, John, se ikke på mig, som om De ville læse mig lige ind i hjertet. Det er ikke mig, der har tilskyndet ham til at foretage et sådant skridt; De kan ikke et øjeblik tro, at jeg ville røbe Dem; men det er kun alt for vist, at han er taget afsted, og da natten går hurtigt, skulle De benytte tiden til at skaffe Dem selv i sikkerhed."

"Frygt ikke for mig, Alice," svarede lodsen stolt, mens et svagt smil krøllede hans sammentrykte læber; "og dog kan jeg heller ikke lide denne bevægelse. Hvad er det han hedder, sagde De? Dillon! Er han en af kong Georges yndlinge?"

"Han er, John, hvad De ikke er, en loyal undersåt mod sin konge, og skønt født i de oprørske kolonier, har han bevaret sin troskab uplettet under tidernes fordærvelse og fristelser."

"En amerikaner! Og uloyal imod menneskeslægtens frihed! Ved Himlen, han gør bedst i ikke at krydse min vej; for hvis min arm når ham, skal den holde ham frem for verden som et billede på forræderi."

"Og har verden ikke fuldt ud et sådant billede i Dem selv? Indånder De ikke selv nu Deres fædrelands luft, skønt De lister Dem om gennem dets tåge med fortvivlede planer imod dets fred og lykke?"

Mørk og bitter vrede flammede fra lodsens øjne, og selve hans stålskikkelse rystede af bevægelse, da han svarede:

"Sammenligner De virkelig hans usle og egoistiske forræderi, der har til mål at ophøje nogle få på millioners bekostning, med den ædelmodige iver, der driver en mand til at kæmpe til forsvar for hellig frihed? Jeg kunne sige Dem, at jeg er væbnet i mine medundersåtters og landsmænds sag, at skønt et ocean skiller os, er vi dog et folk af samme blod og børn af de samme forældre, og den hånd, som undertrykker det ene, fornærmer det andet. Men jeg foragter sligt småligt forsvar. Jeg er født på denne klode, og jeg fordrer den ret at være en borger af den – en mand, hvis sjæl ikke lader sig begrænse af tyrannernes og deres lejesvendes vilkårlige grænser, men én, der har ret så vel som lyst til at kæmpe imod undertrykkelse, i hvis navn den så end udøves, eller i hvilken falsk og pralende skikkelse den end grunder sin fordring på at miskende vor slægt."

"Ak! John, John, skønt dette måske klinger som fornuft i oprørske øren, for mine lyder det kun som vanvids drømme. Forgæves kæmper I for disse nye ideer, som dog aldrig vil komme til at herske. Hvad formår jeres sofisterier og falske ræsonnementer imod hjertet? Det er hjertet, som siger os, hvor vort hjem er, og hvorledes vi skal elske det."

"De taler som en svag, fordomsfuld kvinde, Alice," sagde lodsen mere rolig, "og som en, der vil sammenholde nationer med de bånd, som binder Deres eget unge og svage køn sammen."

"Og ved hvilket helligere og bedre bånd kunne de forenes? Det er et gammelt og helligt bånd, der binder en mand til hans nation, og det kan heller ikke brydes uden skændsel."

Lodsen smilede foragteligt, og idet han tog forskellige papirer frem, viste han dem enkeltvis til hende, mens stoltheden lyste ud af hans øjne.

"Se, Alice!" sagde han, "kalder De dette skændsel? Dette store pergamentark er stemplet med et segl af ikke ringe betydning, og det bærer den fyrstelige Ludvigs kongelige underskrift. Og se dette kors, dekoreret med juveler, en gave fra samme berømte hånd; sligt gives næppe til skændslens børn, og det er heller ikke klogt eller passende at brændemærke en mand, som ikke anses for uværdig til at omgås med fyrster og adelige, med et så skændigt navn som 'den skotske sørøver'."

"Og har De ikke gjort Dem fortjent til den titel, John, ved grusomme handlinger og bittert had? Jeg kunne kysse det glimmerstads, De der viser mig, selv om det var tusinde gange mindre pragtfuldt, hvis det var Deres lovlige konge, der havde fæstet det på Deres bryst; men nu er det for mine øjne kun uudslettelige pletter på Deres besmittede navn. Hvad Deres allierede angår, da har jeg hørt tale om dem, og det forekommer mig, at en dronning måtte kunne finde bedre beskæftigelse end med sine smil at opmuntre andre monarkers illoyale undersåtter, selv om de er hendes fjender. Gud alene ved, når det behager ham at tillade misfornøjelsens ånd at herske i hendes eget lands folk, og da må den tanke, at hun har opmuntret oprør, blive hende både bitter og uvelkommen."

"At den høje og yndige Antoinette har værdiget at belønne mine tjenester med en lille del af hendes nådige bifald, er ikke det, jeg er mindst stolt af," svarede lodsen med forstilt ydmyghed, mens alene hans ranke holdning vidnede om hemmelig stolthed. "Men vov ikke at tale et ord til hendes forringelse, for De ved ikke, hvem De dømmer. Hun er mindre udmærket ved sin høje fødsel og stilling end ved sine dyder og ved sin elskværdighed. Hun er den første af sit køn i Europa – datter af en kejser, gift med den mest mægtige konge og den smilende og elskede beskytterinde for en nation, der ligger for hendes fødder og forguder hende. Hendes liv er hævet over enhver bebrejdelse, som det er hævet over enhver straf, selv om hun fortjente den, og det har været Forsynets vilje at stille hende langt højere, end nogen menneskelig ulykke kan nå hende."

"Har det også stillet hende over menneskelige vildfarelser, John? Straf er den naturlige og uundgåelige følge af synd, og med mindre hun kan sige mere, end det endnu er faldet i noget menneskeligt væsens lod at kunne sige med sandhed, kan hun endnu komme til at føle éns tugtende arm, i hvis øjne al hendes pragt og vælde er lige så tomt som den luft, hun ånder. – Men selv om De har været sammen med aldrig så højbårne damer, klædte i de rigeste dragter, kan De ikke sige til Dem selv, at De blandt dem allesammen har fundet en eneste, hvis tunge djærvt har fortalt Dem sandheden, eller hvis hjerte har taget oprigtig del i hendes falske erklæringer!"

"Ganske vist har ingen mødt mig med de bebrejdelser, som jeg i denne nat har modtaget af Alice Dunscombe efter en adskillelse af seks år," svarede lodsen.

"Når jeg har talt den hellige sandheds ord til Dem, John, lad dem da ikke være mindre velkomne, fordi de er fremmede for Deres øren. Tænk på, at hun, som således har vovet at tale bebrejdende ord til en, hvis navn vækker skræk hos alle, som bebor dette øland, ikke har ladet sig lede dertil af nogen anden bevæggrund end interesse for Deres evige vel."

"Alice, Alice! De gør mig vanvittig med denne tåbelige tale! Er jeg et uhyre, der skræmmer ubeskyttede kvinder og hjælpeløse børn? Hvad er meningen med disse tilnavne, som er knyttet til mit rygte? Har De også lånt øre til de usle bagvaskelser, med hvilke jeres regenters politik altid har søgt at ødelægge deres gode navn og rygte, som modsatte sig dem med held? Mit navn kan måske med rette være skrækkeligt for den kongelige flådes officerer, men hvor og hvorledes har jeg gjort mig værdig til at anses frygtelig for dem, som selv er hjælpeløse og ingen krænker?"

Alice Dunscombe tilkastede lodsen et stjålent og frygtsomt blik, der talte endnu tydeligere end hendes ord, mens hun svarede:

"Jeg ved ikke, om alt, hvad der er sagt om Dem og Deres bedrifter, er sandt. Jeg har ofte i bitre og sorgfulde timer bedt om, at ikke en tiendedel af, hvad der lægges Dem til last, må komme til at tynge på Deres hoved, når den sidste og store regnskabsdag kommer. Men, John, jeg har kendt Dem længe og godt, og Himlen forbyde, at jeg ved denne højtidelige lejlighed, som måske vil blive vor sidste jordiske sammenkomst, af kvindelig svaghed skulle undlade at opfylde en kristen pligt. Når jeg har hørt de bitre bebrejdelser, som er blevet udslynget mod Deres navn, har jeg ofte tænkt, at de, som talte så letsindigt, kun lidt forstod den mand, de dadlede. Men skønt De undertiden, ja jeg kunne næsten sige altid, er så mild og endog som det blideste hav, De nogensinde er sejlet over, så har Gud dog i Deres natur blandet vilde lidenskaber, som, når de bliver vakt, er mest lig de sydlige have, når en orkan oprører dem. Det er vanskeligt for mig at sige, hvor langt denne onde ånd kan føre en mand, som på grund af, at han bilder sig ind, at han har lidt uretfærdighed, er blevet forledt til at glemme sit fædreland og sit hjem, og som pludselig er blevet udrustet med magt til at vise sin vrede."

Lodsen lyttede med spændt opmærksomhed, og hans gennemtrængende øjne syntes at nå helt ind til sædet for de tanker, som hun kun halvt udtrykte; dog bevarede han fuldstændig herredømmet over sig selv og svarede mere bedrøvet end vredt:

"Hvis noget kunne omvende mig til Deres fredelige modstandsløse anskuelser, Alice, skulle det være de refleksioner, som frembyder sig ved den overbevisning, at selv De af mine feje fjenders nedrige tunger er blevet forledt til at tvivle om min ære og opførsel. Hvad er berømmelse, når en mand således kan blive bagtalt for sine nærmeste venner! Men nok med disse barnagtige refleksioner! De er uværdige både for mig selv, for min stilling og for den hellige sag, jeg kæmper for!"

"Nej, John, forjag dem ikke," sagde Alice, idet hun ubevidst lagde sin hånd på hans arm; "de er som duggen på den tørre græsgang og kunne måske genopfriske Deres ungdomsfølelser og blødgøre det hjerte, der, hvis det overhovedet er blevet hårdt, er blevet det mere af naturlig eftergivenhed end af dets egne onde tilbøjeligheder."

"Alice Dunscombe," sagde lodsen og nærmede sig hende med højtidelig alvor, "jeg har lært meget i nat, skønt jeg ikke er kommet for at søge sådan kundskab. De har lært mig, hvor mægtig bagtalelsen er, og hvor skrøbeligt det bånd er, som vi fæster vort gode navn og rygte ved. Fulde tyve gange har jeg mødt Deres fyrstes lejesvende i åben kamp, bestandig kæmpende mandigt under det flag, som min egen hånd først bragte vind i, og som jeg takker min Gud for, at jeg endnu aldrig har set synke en tomme; men i al denne tjeneste kan jeg ikke bebrejde mig selv en eneste fej handling, lige så lidt som at jeg privat har gjort nogen uret; og dog, hvorledes bliver jeg belønnet? Den elendige bagtalers tunge er skarpere end krigsmandens sværd og efterlader et mere ulægeligt sår!"

"Aldrig har De talt en mere sand sætning, John, og Gud give, at De må opmuntre sådanne tanker for Deres egen evige freds skyld," sagde Alice med stigende interesse. "De siger, at De har udsat Deres kostbare liv i tyve slag, og læg mærke til, hvor lidt af Himlens gunst, der er tilfaldet oprørsstiftere. Man siger, at verden aldrig har været vidne til en mere vanvittig og blodig kamp end denne sidste, som har bragt Deres navn til at lyde til øens yderske afkroge."

"Det vil blive kendt over alt, hvor søslag nævnes," afbrød lodsen hende, idet den melankoli, der havde begyndt at tynge på hans ansigt, veg pladsen for et stolt, triumferende blik.

"Og dog kan denne indbildte hæder ikke beskytte Deres navn mod uretfærdighed, og heller ikke kan sejrens løn i verdslig henseende måle sig med den, som de overvundne har modtaget. Ved De, at vor nådige monark har anset Deres modstanders sag for så hellig, at han har udstrakt sin kongelige gunst til ham?"

"Ja, han har slået ham til ridder!" udbrød lodsen med et foragteligt og bittert smil; "lad ham igen blive forsynet med et skib og mig med en ny lejlighed, så lover jeg ham en earl-titel, hvis den omstændighed, at han bliver overvundet, kan gøre ham berettiget til den!"

"Tal ikke så dristigt og ros Dem ikke af en beskyttende magt, der kan forlade Dem, John, når De mest har brug for den og mindst venter forandringen," svarede damen. "Den stærkeste vinder ikke altid slaget, lige så lidt som den hurtigste væddeløbet."

"Glemmer De, min gode Alice, at Deres ord tillader en dobbelt forklaring? Er sejren tilfaldet den stærkeste? Skønt De gør ikke vel i at nægte den hurtigste prisen. Ja, ja, ofte er de uslinger undsluppet mig ved deres forsigtige hurtighed! Alice Dunscombe, De kender ikke en tiendedel af de pinsler, som er påført mig af højvelbårne skurke, som misunder den fortjeneste, de ikke kan nå, og skumler over de hæderlige bedrifter, som de ikke vover at forsøge på at efterligne. Hvor ofte er jeg ikke blevet kastet om på havet som et uværdigt skib, hvis hverv det var at udføre en fortvivlet bedrift og derefter at begrave sig i den ødelæggelse, det havde frembragt! Hvor mange ondskabsfulde hjerter har ikke triumferet, når de så mig hejse sejl, idet de mente, at det skulle føre mig til galgen eller til en grav på bunden af havet; men jeg har skuffet dem!"

Lodsens øje tabte nu sit gennemtrængende, rolige udtryk og lynede af stolt glæde, mens han fortsatte:

"Ja, bittert har jeg skuffet dem! Oh! triumfen over mine faldne fjender har været mild imod den hjertelige fryd, som stiller mig umådelig højt over disse feje og falske hyklere! Jeg bad, jeg bønfaldt franskmanden om det ringeste af hans skibe, som kun var i besiddelse af et krigsskibs almindelige egenskaber; jeg fremhævede, hvor politisk rigtigt og nødvendigt det var at give mig en sådan styrke, for selv da lovede jeg, at man skulle finde mig på farens vej; men misundelse og jalousi berøvede mig, hvad der med rette tilkom mig, og mere end halvdelen af min hæder. De kaldte mig sørøver! Hvis jeg har ret til at bære dette navn, har jeg mere mine venners elendige udstyrelse at takke for det end nogen som helst af mine egne handlinger over for fjenden."

"Og kunne ikke disse hindringer opmuntre Dem til at vende tilbage til Deres konge og fødeland?" sagde Alice med dæmpet stemme.

"Bort med den tåbelige tanke!" udbrød lodsen, som om han kom til sig selv igen ved en pludselig overbevisning om den svaghed, han havde røbet; "således går det altid folk, som rager op over mængden. Men til Deres besøg. – Det står i min magt at hjælpe mig selv og mine kammerater ud af dette elendige fangenskab, og dog ville jeg for Deres skyld ikke have gjort det med magt. Bringer De midler til at gøre det i ro?"

"Når det bliver morgen, vil I alle blive ført til det værelse, hvor vi først mødtes. Dette vil blive gjort på miss Howards opfordring under påskud af medlidenhed og retfærdighed, og med det foregivne mål for øje at forhøre jer. Hendes anmodning vil ikke blive afslået, og mens jeres vagt bliver stationeret ved døren, vil I ad en anden vej blive vist gennem fløjens private værelser til et vindue, hvorfra I let kan springe ned på jorden, hvor der findes en kratskov. Derefter håber jeg, at I selv vil kunne sørge for jeres frelse."

"Og hvis denne Dillon, som De har talt om, skulle få mistanke om sandheden, hvorledes vil De da over for loven kunne forsvare at have hjulpet med til vor flugt?"

"Jeg tror, at han kun lidet drømmer om, hvem der er imellem fangerne," sagde Alice eftertænksomt, "skønt han måske har genkendt en af Deres ledsagere. Men det er en privat følelse mere end interesse for det offentlige, som driver ham."

"Det har anet mig," sagde lodsen med et smil. "Den unge Griffith har med sin dumme uforsigtighed ført mig bort fra den lige vej, og det er kun rimeligt, at hans kæreste løber nogen risiko. Men med Dem, Alice, er det en anden sag. Her er De kun gæst, og De behøver ikke at blive kendt i denne ulykkelige sag. Skulle mit navn komme ud, så vil denne frafaldne amerikaner, denne oberst Howard, have al den gunst, han har tilkøbt sig ved at forsvare tyranniets sag, nødig for at beskytte ham imod ministeriets misbilligelse."

"Jeg tør ikke betro et så vigtigt ærinde til min elskværdige venindes unge uerfarenhed," sagde Alice og rystede på hovedet.

"Husk på, at hun har sin kærlighed til undskyldning; men tør De sige til verden, at De endnu med blide følelser erindrer den mand, som De brændemærker med så beskæmmende tilnavne?"

En let rødme gled hen over Alice Dunscombes kinder, mens hun med en svag røst, som næppe var hørlig, udtalte:

"Der er ikke længere nogen grund til, at verden skulle erfare en sådan svaghed, selv om den eksisterede."

Og idet rødmen gav plads for en dødlignende bleghed, og hendes øjne strålede med en usædvanlig ild, tilføjede hun:

"De kan kun tage mit liv, og det er jeg rede til at ofre for Dem!"

"Alice!" udbrød lodsen, der ved disse ord følte sig blødgjort, "min kærlige, gode Alice! –"

Skildvagtens banken på døren hørtes i dette kritiske øjeblik. Uden at afvente svar på sin banken trådte manden ind i værelset og forklarede med rap tunge, hvor påtrængende nødvendigt det var, at damen trak sig tilbage. Nogle få korte indvendinger blev gjort både af Alice og lodsen, som ønskede mere tydeligt at forstå hinandens hensigter med hensyn til den påtænkte flugt, men frygten for personlig straf gjorde soldaten hårdnakket, og damen gav da efter for hans ønsker. Hun rejste sig og var i begreb med at forlade værelset med nølende skridt, da lodsen berørte hendes hånd og hviskede indtrængende til hende:

"Alice, vi mødes igen, inden jeg for bestandig forlader denne ø."

"Vi mødes i morgen, John," svarede hun ligeledes hviskende, "i miss Howards værelse."

Han lod hendes hånd falde, og hun smuttede ud af værelset, mens den utålmodige skildvagt lukkede døren og i tavshed drejede nøglen af for sin fange.

11

Da skildvagten lukkede kaptajn Borroughcliffe ind på det værelse, han havde udvalgt, var hans ansigt i den tvetydige tilstand, da særlig listige blikke blander sig således med tankeløs stirren, at det menneskelige ansigt ikke er uligt en aprilsdag, snart smilende og indbydende og i næste øjeblik skyfuld og mørk. Officerens vigtige mine og den højtidelige måde, han begyndte på, gjorde det aldeles tydeligt, at han havde en hensigt med sit uventede besøg. Han vinkede med hånden til skildvagten, at han skulle trække sig tilbage. Da dette var sket, vendte han sig om for at betragte den mand, som fandtes i værelset. Han hverken sov som Griffith eller sad stille og rolig som lodsen og ventede på besøg; men kaptajn Manual – for det var ingen anden end ham – blev fundet i en helt anden stilling. Skønt vejret var koldt og natten stormfuld, havde han kastet sin matrosjakke tillige med det meste af sin forklædning til side og sad angerfuld på sit tæppe, idet han med den ene hånd tørrede store sveddråber af sin pande og nu og da med den anden hånd greb sig om struben med en slags konvulsivisk, mekanisk bevægelse. Han stirrede vildt på sin gæst, skønt dennes indtræden ikke frembragte nogen anden forandring i denne beskæftigelse end en mere flittig anvendelse af lommetørklædet og en hyppigere griben om den nøgne hals, som om han med kendsgerninger ville forvisse sig om, hvor stort et tryk denne del kunne udholde uden alt for store ubehageligheder.

"Kammerat, jeg hilser Dem," sagde Borroughcliffe, idet han ravede hen på siden af fangen, hvor han uden ringeste ceremonier satte sig ned; "kammerat, jeg hilser Dem! Er kongeriget i fare, siden gentlemen rejser landet rundt i en uniform af regimentet *incognitus, incogniti, 'torum* – for pokker, hvor jeg glemmer min latin, sig mig, min smukke fyr, er De en af disse *'torum*?"

Manual trak vejret lidt tungt, hvilket i øvrigt var meget naturligt efter den behandling, han havde givet sin hals; men dæmpende sin frygt, svarede han med mere heftighed, end hans stilling gjorde det tilrådeligt, eller lejligheden fordrede.

"Sig, hvad De vil om mig, og behandl mig, som De vil, men jeg benægter, at nogen mand med rette kan kalde mig tory."

"Nå, så De er ingen *'torum*. Så må Krigsministeriet have opfundet en ny uniform. Deres regiment må have tjent sine opslag ved at storme et søbatteri, eller måske det har gjort marinetjeneste. Har jeg ret?"

"Jeg vil ikke nægte det," sagde Manual lidt mere modig; "jeg har tjent som marinesoldat i to år, skønt jeg er udgået fra et linjeregiment i –"

"Armeen," sagde Borroughcliffe og afbrød en meget utidig bekendelse om, hvilken "stats-linje" den anden havde hørt til. "Jeg har selv en gang haft hundevagten ombord på lord Howes flåde, men det er en tjeneste, som jeg ikke misunder nogen mand. Vore eftermiddagsparader var forfærdelig ustadige, for det er et tidspunkt, ved De nok, da man behøver fast grund at stå på. Jeg købte imidlertid mit kompagni for nogle prisepenge, som faldt i min lod, og jeg erindrer altid marinetjenesten med taknemmelighed. Dette bliver imidlertid lovlig tørt. Jeg har stukket en flaske funklende madeira i lommen tilligemed et par glas; den vil vi nyde, mens vi taler om mere vigtige affærer. Stik Deres hånd i min højre lomme; jeg er blevet så vant til at paradere for fronten så længe, at det falder mig forbistret vanskeligt at gøre denne bevægelse bagud, som om det var en patrontaske, man skulle have fat på."

Manual, som havde været lidt i forlegenhed med at tyde den andens opførsel, forstod straks, at dette var godt engelsk, og tog behændigt en af oberstens støvede flasker frem, og herrerne drak sig et godt glas.

Derefter fornyede kaptajnen samtalen.

"De er soldat, og jeg er soldat. At De er soldat, kunne min ordonnans fortælle mig; men der måtte en officer til for at opdage, at De er officer. Menige bærer ikke sådant lintøj."

"Jeg tilstår det," sagde Manual, "jeg er kaptajn og håber at blive behandlet som sådan."

"Jeg antager, jeg har givet Dem vin, der var en general værdig," svarede Borroughcliffe; "men gør, som De vil. Nu er det tydeligt endog for folk, der ikke har fået deres hjerner opklaret af sådanne hjertestyrkninger, som dette hus har overflod af, at når I officerer rejser øen rundt, klædt i *incognitorum* uniform, hvilket i dette tilfælde vil sige marinekorpsets, er der noget mere end sædvanligt på færde. Soldater skylder deres konge huldskab og troskab, og efter ham, krig, kvinder og vin. Krig har vi ikke her i landet, kvinder i overflod, men vinen – det skærer mig i hjertet at sige det – er både knap og dyr. Er der mening i, hvad jeg siger, kammerat?"

"Tal videre," sagde Manual, hvis øjne ikke var mindre opmærksomme end hans øren, i håb om at opdage, om han var kendt.

"*En avant!* Oversat: Fremad march! Altså er det enten vin eller kvinder, det gælder. Vin tror jeg ikke, det er, for så ville De ikke, broder kaptajn, rejse omkring i en så lurvet dragt. Hvem skulle falde på at sætte noget bedre end portvin frem for en mand i begede skibsbukser? Nej, nej, brændevin, ren fusel, er godt nok for en mand, der ser ud som De nu."

"Og dog har jeg truffet en, der har trakteret mig med den mest udsøgte madeira fra sydsiden."

"Kan De så bestemt sige, hvorfra denne kostelige væske kommer? Det synes at tale mere til fordel for vinen. Men når det kommer til stykket, så tror jeg dog, det er kvinden, som stikker bagved – den kære, lunefulde kvinde, som det ene øjeblik tror at se en helt i uniform og det andet en helgen i præstekjole, og som altid finder noget at beundre hos en elsker, enten han så er klædt i vadmel eller fløjl – hende er det, der står bag ved denne hemmelighedsfulde maskeren. Har jeg ret, kammerat?"

På dette tidspunkt – da i parentes bemærket flasken var blevet tømt – havde Manual opdaget, at han var frelst, og han genoptog samtalen med hele sin kløgt, der havde været lidt lammet ved den tidligere omtalte uorden i halsen. Han tilkastede kaptajnen et betydningsfuldt blik og svarede:

"Ak, kvinderne har meget at stå til ansvar for!"

"Jeg vidste det," udbrød Borroughcliffe; "denne bekendelse bestyrker mig kun i den gode mening, jeg altid har næret om mig selv. Hvis Hs. Majestæt skulle ønske at få en snarlig ende på denne amerikanske affære, lad ham da få en vis konvention brændt og en ubenævnt person fjernet, og vi skal få at se! Men svar mig nu sandt: Er det en ægteskabshistorie, eller vil De blot forlyste Dem lidt med Cupidos sukkergodter?"

"Et ærbart ægteskab," sagde Manual med så alvorlig en mine, som om Hymen allerede holdt ham i sine lænker.

"Det er ærbart! Er der penge?"

"Er der penge?" gentog Manual hånligt; "ville en soldat skille sig ved sin frihed, som ved sit liv, hvis lænkerne ikke var af guld?"

"Det er en sand militær læresætning," udbrød den anden. "De er minsandten ingen dumrian i et amfibiums skikkelse. Men hvortil denne forklædning?"

"Denne forklædning?" gentog Manual. "Findes der vel i Deres regiment sådan noget som kærlighed uden forklædning? Hos os er det et regelmæssigt symptom på sygdommen."

"En meget god beskrivelse på lidenskaben, min amfibiøse kammerat!" sagde den engelske officer. "Og dog er symptomerne i dette tilfælde ledsaget af meget ondartede tegn. Holder Deres elskede meget af tjære?"

"Nej, men hun holder af mig og følgelig af hvilken som helst dragt, jeg foretrækker at vise mig i."

"Meget fornuftigt svaret! Men dog kun et meget svagt forsøg på at undgå mit direkte angreb. Jeg tør nok sige, min akvatiske kammerat, at De har hørt tale om Gretna Green lidt nord herfor! Har jeg ret?"

"Gretna Green!" sagde Manual, lidt forlegen over sin uvidenhed. "En paradeplads, kan jeg tænke?"

"Ja, for dem, som lider under mester Cupidos ild. En paradeplads. Javel! Der ligger en hel del snedig enfoldighed i det! Men det går alt sammen ikke med en gammel feltkammerat. Hør nu efter og svar, og De skal få at se, hvad det vil sige at have en skarp forstand. Nægt derfor ikke noget."

"Jeg nægter ikke noget," sagde Manual, der straks indså, at dette var den sikreste vej til frelse.

"Deres elskede er villig, og pengene ligger rede, men de gamle siger stop."

"Jeg er stadig væk stum."

"Det er meget klogt af Dem. De siger march – Gretna Green er målet, og Deres flugt skal gå for sig til søs."

"Hvis jeg ikke slipper bort til søs, vil jeg aldrig komme bort," sagde Manual med en ny sympatetisk bevægelse med hånden mod halsen.

"Hold Dem stum; De behøver ikke at fortælle mig noget. Deres ledsagere er lejede folk; måske Deres skibskammerater eller folk, som skulle lodse Dem på Deres ekspedition?"

"Den ene er min skibskammerat, og den anden er vor lods," sagde Manual med mere sandhed end sædvanlig.

"De er vel forsynet. En ting til, og jeg skal til gengæld blive stum. Bor hun, som De søger, i dette hus?"

"Nej; hun bor kun kort herfra; og jeg ville være lykkelig, hvis jeg blot en gang endnu kunne sætte min fod –"

"Deres øjne på hende. Hør nu efter, og De skal få Deres ønske opfyldt. De er endnu i stand til at marchere, hvilket i betragtning af den sene time er et meget stort privilegium. Åbn det vindue – er det muligt at stige ned ad det?"

Manual adlød hurtigt, men vendte atter skuffet om.

"Det ville være den visse død at forsøge på at springe. Kun selve Djævelen kunne slippe ud gennem det."

"Ja, det tænkte jeg nok," svarede Borroughcliffe tørt. "De må imidlertid lade Dem nøje med for resten af Deres dage at gælde for at være denne respektable herre i St. Ruths Abbedi. For netop gennem det hul må De svinge Dem på kærlighedens vinger."

"Men hvorledes? Det er jo umuligt."

"Kun i indbildningen. De har sat en del af husets folk her i skræk. De frygter for oprørerne, som naturligvis har nok at gøre hjemme og aldrig ville tænke på at komme herover. De ønsker at komme bort; jeg ønsker at hjælpe en kammerat. Gennem det vindue må det formodes, at De er flygtet – lige meget hvorledes. Imidlertid kan De ganske roligt følge mig forbi skildvagten og trække Dem roligt tilbage som enhver anden dødelig på Deres egne to tykke ben."

Dette var et resultat, som overgik Manuals dristigste forventninger; og planen var næppe fremført, før han igen iførte sig de prydelser, som ophidselsen før havde gjort besværlige, og i mindre tid, end vi har benyttet for at berette det, var marineofficeren fuldstændig udrustet til afrejse. Kaptajnen rejste sig med stort besvær og erklærede sig rede til at gå. Manual åbnede øjeblikkelig døren, og de trådte sammen ud i galleriet.

"Hvem kommer der?" udbrød skildvagten med en årvågenhed og kraft, der skulle opveje hans tidligere pligtforsømmelse.

"Vi er venner," sagde Manual, "og din officer er en af os."

"Stands, venner – frem, officer, og giv feltråbet!" udbrød skildvagten.

"Det er meget lettere sagt end gjort," svarede hans kaptajn. "Fremad, mr. Amfibium, De kan jo gå som et postbud; træd frem for fronten og proklamér det magiske ord 'Loyalitet'; det er et stående feltråb, som min vært, obersten, velvilligt har forsynet os med. Vejen er da klar for Dem – men hør –"

Manual gjorde et hurtigt skridt fremad, da han pludselig betænkte sig, vendte om og sagde:

"Mine medhjælpere, sømændene! Jeg kan ingenting udrette uden dem."

"Se! Nøglerne er i dørene for at give mig adgang," sagde engelskmanden; "drej dem om og bring Deres styrke ud."

Hurtig som tanken var Manual i Griffiths værelse og meddelte ham hurtigt sagernes stilling, hvorefter han atter viste sig i gangen og begav sig i et lignende ærinde til lodsens værelse.

"Følg mig og opfør Dem som sædvanlig," hviskede han; "sig ikke et ord, men overlad det til mig."

Lodsen rejste sig og adlød disse instruktioner med den mest beundringsværdige koldblodighed.

"Jeg er nu rede til at gå videre," sagde Manual, da de atter var stødt til Borroughcliffe.

I den korte tid, som var medgået til disse arrangementer, havde skildvagten og hans kaptajn stået og set på hinanden med stor militær nøjagtighed, den førstnævnte, ærgerrig efter at vise sin årvågenhed, den sidstnævnte ventende på, at marineofficeren skulle vende tilbage. Kaptajnen gav nu Manual tegn til, at han skulle træde frem og give feltråbet.

"Loyalitet," hviskede Manual, da han nærmede sig skildvagten.

Men soldaten havde fået tid til at tænke sig om, og da han godt så, hvilken tilstand hans officer var i, nølede han med at tillade fangerne at passere. Efter et øjebliks pause sagde han:

"Træd frem, venner!"

Ved denne tiltale bevægede hele selskabet sig frem til spidsen af hans bajonet. Soldaten forsatte derefter:

"Fangerne har feltråbet, kaptajn Borroughcliffe, men jeg tør ikke lade dem passere."

"Hvorfor ikke?" spurgte kaptajnen. "Er jeg her ikke? Kender du ikke mig?"

"Jo, sir, jeg kender hr. kaptajnen, men jeg er stillet på post her af min sergent og har fået ordre til ikke under noget som helst påskud at lade disse folk passere."

"Det er, hvad jeg kalder god disciplin," sagde Borroughcliffe med en lystig latter.

"Så lab os så fat på sergenten," sagde Manual, "at De gennem ham kan give ordre til manden om at lade os passere."

"Jeg kan mærke, at Deres hals bliver urolig igen," sagde Borroughcliffe, "De trænger til endnu en flaske af den kostelige væske. Vel, det skal blive gjort. Skildvagt, du kan åbne et vindue der og kalde på sergenten."

"Råbet vil ødelægge os," sagde lodsen hviskende til Griffith.

"Følg mig," sagde den unge sømand.

Skildvagten vendte sig om for at udføre sin kaptajns ordre, da Griffith talte. Idet han sprang frem, vristede han på et øjeblik geværet ud af hænderne på ham; et tungt slag med kolben kastede den forbavsede soldat til jorden, og idet Griffith fældede gevær, udbrød han:

"Fremad, nu kan vi klare os selv!"

"Fremad!" sagde lodsen og sprang let over den på jorden udstrakte soldat med en dolk skinnende i den ene hånd og en pistol i den anden.

Manual var på et øjeblik på siden af ham, bevæbnet på lignende måde; og de tre styrtede ud af bygningen uden at møde nogen, der kunne hindre deres flugt.

Borroughcliffe var fuldstændig ude af stand til at følge efter dem, og så forbavset blev han over denne pludselige selvtægt, at der hengik flere minutter inden han kom så vidt til sig selv, at han atter kunne bruge mælet, en evne, som kun sjældent forlod ham. Soldaten var imidlertid atter kommet på benene og havde genvundet sin fatning; og de stod nu og stirrede på hinanden i tavs sorg. Endelig brød skildvagten tavsheden.

"Skal jeg slå alarm, hr. kaptajn?"

"Det er vistnok ikke værd, Peter. Jeg gad vide, om der findes sådan noget som taknemmelighed og dannelse i marinekorpset?"

"Jeg håber, hr. kaptajnen vil erindre, at jeg gjorde min pligt og at jeg blev afvæbnet, mens jeg udførte Deres ordre."

"Jeg kan slet ingenting huske, Peter, undtagen at det er en sjofel behandling, som jeg endnu skal bringe denne amfibiske, akvariske herre til at stå til regnskab for. Men luk døren – se ud, som om der ingenting var hændet, og –"

"Ak, hr. kaptajn, det er ikke så let gjort som sagt. Jeg tvivler ikke om, at der findes et helt aftryk af geværkolben på min ryg og min skulder lige så tydeligt at se som den lampe."

"Så se ud, som du vil, men hold din mund. Her er en krone til at købe et plaster for. Jeg hørte den hundetamp kaste dit gevær på trappen – gå hen og find det og vend tilbage til din post, og når du bliver afløst, lad da, som om der ingenting var hændet. Jeg tager ansvaret på mig." Manden adlød, og da han atter var blevet bevæbnet, skyndte Borroughcliffe, der var blevet en hel del ædru ved denne overraskelse, sig til sit eget værelse, idet han mumlede trusler og forhånelser mod "marinekorpset og hele det krapyl", som han kaldte dem, "af akvariske amfibier".

12

Officeren tilbragte resten af natten i en bakkants dybe søvn og vågnede først den næste morgen, da han blev vakt op ved sin tjeners indtræden. Da den sædvanlige reveille havde fået kaptajnen til at slå øjnene op, rejste han sig op i sengen, og efter som sædvanlig at have gnedet synsredskaberne vendte han sig om til sin tjener og bemærkede med en vrantenhed, som om tjeneren var skyld i den forseelse, han ville påtale:

"Jeg troede, slyngel, at jeg havde givet sergent Drill ordre til ikke at lade en trommestik røre ved et lammeskind, så længe vi er indkvarteret hos denne gæstfri gamle oberst. Ringeagter den fyr mine befalinger, eller mener han, at en trommes buldren, når den giver genlyd gennem St. Ruths krogede gange, er en melodi, der egner sig til at forstyrre dets beboeres søvn?"

"Jeg tror, sir," svarede tjeneren, "at det var oberst Howards eget ønske, at sergenten ved denne lejlighed skulle kalde garnisonen ud ved trommens hvirvel."

"Det var fandens! – Jeg kan se, at den gamle fyr holder meget af nu og da at kildre sin egen trommehinde med velbekendte lyde. Men har I samtidig med en parade af garnisonen holdt mønstring over forpagtergårdenes kvæg? Jeg kan høre en trampen, som om det gamle abbedi var en anden ark, og alle markens dyr var kommet ombord hos os."

"Det er ikke andet end den afdeling lette dragoner fra –, som drejer ind i borggården, hvor obersten er gået ud for at tage imod dem."

"Borggården! Lette dragoner!" gentog Borroughcliffe forbavset; "og er det kommet så vidt, at tyve stærke fyre af det – de regiment ikke er nok til at bevogte sådan en røverhule som dette gamle abbedi imod spøgelserne og nordveststormene, men at vi må have dragoner for at hjælpe os? Hm! jeg kan tænke, at nogle af disse bestøvlede herrer har hørt tale om denne *South Carolina*-madeira."

"Ak, nej, sir!" udbrød hans tjener; "det er kun den afdeling, som mr. Dillon red ud efter i aftes, efter at De havde anset det for rigtigst at lægge de tre sørøvere i lænker."

"Sørøvere i lænker!" sagde Borroughcliffe og lod igen hænderne glide hen over øjnene, men på en mere eftertænksom måde end før; "aha, ja, nu husker jeg, at jeg har sat tre mistænkelige slyngler i det sorte hul eller sådan et sted, men hvad kan mr. Dillon eller de lette dragoner have at gøre med disse fyre?"

"Det ved vi ikke, sir; men man siger dernede, at man har fået nogen mistanke om, at de er sammensvorne og oprørere fra kolonierne, og at de var højtstående officerer i forklædning; nogle sagde, at den ene var general Washington, og andre, at det kun var tre medlemmer af Yankee-parlamentet, der var kommet herover for at lære vore gode gamle skikke at kende til at indrette sig selv efter."

"Washington! Medlemmer af Kongressen? Gå – gå, din tosse, og få at vide, hvor mange de er."

Kaptajnen klædte sig derefter på, mens han holdt følgende monolog:

"Ja, jeg tør vædde, hvad det skal være, at disse dovne fyre, som altid må have et firbenet bæst til at føre dem i krig, har hørt tale om madeiraen. Jeg tror, jeg kommer til at sætte et avertissement i Londoner-aviserne for at kalde den amfibie-officer til regnskab. Er han en brav karl, vil han ikke skjule sig under sit inkognito. Hvis den historie kommer ud, vil jeg være den stående syndebuk i enhver messe, indtil de finder en større tosse. Det ville koste mig i det mindste seks dueller at slippe fri for den. Hvis den Peter skulle vove at sige noget, skal det gå ham ilde."

Da Borroughcliffe var klædt på, gik han ned for at modtage de nyankomne. Ved hovedindgangen til abbediet mødte han sin vært i alvorlig samtale med en ung mand i kavaleri-uniform, og obersten hilste ham med følgende ord:

"God morgen, min værdige bevogter og beskytter! Her er godt nyt for Deres loyale øren. Det lader til, at vore fanger er forklædte fjender af kongen, og kornet Fitzgerald – kaptajn Borroughcliffe, tillad mig at forestille Dem mr. Fitzgerald –"

Mens officererne vekslede hilsener, fortsatte den gamle mand:

"Kornetten har været så venlig at føre en afdeling ryttere herned for at ledsage gavtyvene til London eller andetsteds hen, hvor de vil finde gode og loyale officerer nok til at danne en krigsret, der kan autorisere deres eksekution som spioner. Christopher Dillon, min værdige slægtning Christopher, opdagede med et blik deres sande karakter, mens De og jeg som to umistænksomme drenge tænkte, at de gavtyve ville have egnet sig til at tjene kongen. Men Christopher har et øje og et hoved, som kun få har mage til, og jeg ville ønske, han måtte få embede ved de engelske domstole."

"Det var at ønske," sagde Borroughcliffe med et uroligt ansigt, der væsentligst var frembragt ved hans bestræbelser for at give sin sarkasme virkning, men også ved tanken om det forefaldne, som nu skulle oplyses; "men hvad grund har mr. Christopher Dillon til at tro, at de tre sømænd er mere eller mindre, end de ser ud til?"

"Jeg ved ikke, hvilken grund han har; men at det er en god og tilstrækkelig grund, tør jeg indestå med mit liv for," svarede obersten.

"Jeg håber da," sagde kaptajnen ligegyldigt, "at det vil vise sig, at vi har holdt god vagt, oberst Howard; jeg mener, De fortalte mig, at vinduerne var for høje til, at de kunne undslippe ad den vej, for jeg har ingen skildvagt haft udenfor bygningen."

"Frygt ikke, min værdige ven," udbrød hans vært; "med mindre Deres folk har sovet i stedet for at stå på vagt, har vi dem i god behold; men det vil være nødvendigt at føre dem bort, inden de civile autoriteter lægger beslag på dem. En afdeling rytteri kunne vel føre dem til –, mens vi spiser morgenmad. Det ville ikke være klogt at lade de civile domstole dømme i sagen, for de har kun sjældent et rigtigt begreb om forbrydelsens natur."

"Tilgiv mig, min herre," sagde den unge kavaleriofficer; "mr. Dillon forledte mig til at tro, at vi skulle træffe en lille fjendtlig afdeling, og at jeg ville få en behageligere pligt at opfylde end at være politikonstabel; desuden garanterer loven en undersåt at blive dømt af sine lige, og jeg tør følgelig ikke føre disse folk til kasernen uden først at have stillet dem for øvrigheden!"

"Ja, De taler om loyale og pligtopfyldende undersåtter," sagde obersten; "og hvad dem angår, da har De uden tvivl ret; men sådanne privilegier er ikke indrømmet fjender og forrædere."

"Det må først bevises, at de er sådanne, inden de kan få den behandling eller den straf, som de fortjener," svarede den unge mand lidt afgørende og med en så meget desto større selvtillid, som han først det foregående år havde forladt det juridiske kollegium. "Hvis jeg overhovedet tager folkene under bevogtning, vil det kun være for at føre dem for den civile øvrighed."

"Lad os gå op og se fangerne," sagde Borroughcliffe for at gøre en ende på denne diskussion, som syntes at blive temmelig varm, og som han vidste var til ingen nytte. "Måske vil de uden videre lade sig hverve? Sergent, følg med og udlever Deres fanger og træk skildvagten ind."

De steg imidlertid op ad stentrapperne, som førte til de øverste værelser, hvor man endnu troede, at fangerne sad; og i samme øjeblik kom Dillon dem i møde med et ondskabsfuldt udtryk i sit ansigt.

Det traf sig således, at den mand, der havde været på vagt, da Griffith og hans venner løb bort, nu atter var på post.

"Nå, kammerat!" udbrød Borroughcliffe, "hvad har du at sige om din vagt?"

"Jeg tror, folkene sover, hr. kaptajn, for jeg har ingen støj hørt fra værelserne, siden jeg afløste den sidste skildvagt!"

"Fyrene er trætte, og de gør vel i at tage den søvn, de kan få i deres bekvemme kvarterer," svarede kaptajnen. "Ret dig, slyngel, skuldrene tilbage; ser du ikke, at der kommer en kavaleriofficer? Vil du gøre dit regiment skam?"

"Ak, hr. kaptajn, Gud ved, om jeg nogensinde mere får min skulder tilbage."

"Køb et plaster til," sagde Borroughcliffe og stak ham en shilling i hånden; "husk, at du ingenting ved undtagen din pligt."

"Som er, hr. kaptajn –"

"At lystre mig og være tavs. Men der kommer sergenten med sin vagt; han vil afløse dig."

Resten af selskabet var standset ved den anden ende af gangen for at lade vagten passere forbi, og de gik derefter samlet hen imod fængslerne. Skildvagten blev afløst på passende militær vis, og Dillon lagde sin hånd på en af låsene og sagde med et ondskabsfuldt smil:

"Åbn først her, hr. sergent; dette bur indeholder den mand, vi mest har brug for?"

"Måske De vil lade mig kommandere her," sagde Borroughcliffe.

"Rigtigt, rigtigt," sagde obersten; "den civile øvrighed må ikke blande sig ind i den militære øvrigheds pligter. Men frokosten venter, lad os straks skride til forhøret."

Borroughcliffe gav tegn til sergenten, at han skulle åbne døren, og hele selskabet trådte ind i det tomme værelse.

"Deres fange er undsluppet!" udbrød kornetten, efter et øjeblik at have forvisset sig om denne kendsgerning.

"Aldrig, det må ikke, det skal ikke være!" udbrød Dillon, der rystede af raseri, mens han så sig om i værelset med rasende blikke; "her foreligger forræderi, snedigt forræderi imod kongen!"

"Begået af hvem, mr. Christopher Dillon?" sagde Borroughcliffe, idet han rynkede panden og talte med dæmpet røst; "tør De eller noget levende menneske beskylde det –de regiment for forræderi?"

Dillon blev øjeblikkelig bange og svarede meget ydmygt:

"Oberst Howard vil forstå årsagen til min iver, når jeg siger ham, at den fange, som sad her, var en skamplet for sit navn og sit land, forræderen imod sin konge, Edward Griffith af den oprørske flåde."

"Hvadfornoget!" udbrød obersten forbavset, "har den frafaldne unge fyr vovet at betræde St. Ruths dørtærskel? Men De drømmer; det ville være for forvovent."

"Det lader ikke til det, sir," svarede den anden; "for skønt han aldeles bestemt var i dette værelse, er han her ikke mere. Og skønt dette vindue er åbent, ville det være umuligt at flygte ud igennem det, selv om han har haft nogen hjælp."

"Hvis jeg troede, at han havde været så forvoven, ville jeg selv, trods min høje alder, føle mig fristet til at genoptage våbnene for at straffe hans uforskammethed," udbrød obersten. "Er det ikke nok, at han betrådte min bolig i kolonierne for at berøve mig min kosteligste juvel – ja, mine herrer, for at berøve mig min broder Harrys datter – skulle han nu også vove at trænge sig her ind? Nej, Christopher, Deres loyalitet vildleder Dem; han har aldrig vovet en sådan gerning."

"Hør mig, sir, og De skal blive overbevist," svarede den ubøjelige Christopher; "jeg forbavser mig ikke over Deres vantro, men da det pålideligste vidnesbyrd er retfærdighedens sjæl, kan jeg ikke modstå dets indflydelse. De ved, at to skibe, der efter beskrivelsen passede til fregatten og skonnerten, er blevet set ved kysten i flere dage, hvilket forledte os til at bede kaptajn Borroughcliffe om beskyttelse. Dagen efter finder vi tre mænd stjælende sig omkring på St. Ruths grund. De blev arresteret, og på stemmen kendte jeg øjeblikkelig forbryderen Griffith. Han var forklædt, det er sandt, oven i købet meget snedigt; men når en mand har helliget hele sit liv til den forretning at efterspore sandheden," føjede han til med en meget beskeden mine, "er det umuligt at skuffe hans sanser ved nogen som helst forklædning."

Oberst Howard følte sig stærkt påvirket af sandsynligheden af disse formodninger, og slutningsbemærkningen bragte ham øjeblikkelig helt over til hans fætters anskuelser, mens Borroughcliffe med dyb interesse hørte på de talende og mere end en gang ærgerlig bed sig i læben. Da Dillon havde sluttet, udbrød kaptajnen:

"Jeg tør bande på, at der var en mand imellem dem, som var militær."

"Intet er mere sandsynligt, min værdige ven," sagde Dillon, "for da landgangen ikke er foregået undtagen i et eller andet ondt forsæt, kan De stole på, at han ikke er kommet ubevogtet eller ubeskyttet. De har sikkert alle tre været officerer, og en af dem har måske så været marinesoldat. At de havde hjælp, er sikkert, og det var, fordi jeg følte mig overbevist om, at de havde en hemmelig styrke ved hånden, at jeg gik ud for at søge forstærkning."

Der var så megen sandsynlighed, og i virkeligheden sandhed i alt dette, at Borroughcliffe mod sin vilje måtte lade sig overbevise. Han gik et øjeblik til side for at skjule den forvirring, som han følte, at han til trods for sin sædvanlige sindsro ikke var herre over.

Sergenten, som havde undersøgt de andre værelser, trådte ind.

"Nå, sergent, fandt De de to andre?"

"De er løbet sammen alle tre," svarede sergenten, "og med mindre selve den Onde har hjulpet dem, er det mig ubegribeligt, hvorledes de er kommet afsted."

"Oberst Howard," sagde Borroughcliffe alvorligt; "Deres kostelige Southside-madeira må bandlyses fra bordet samtidig med dugen, indtil jeg har hævnet mig; thi satisfaktion for denne fornærmelse tilkommer det mig at fordre, og jeg søger den øjeblikkelig. Gå, Drill, lad en vagt blive tilbage for at beskytte dette hus; giv resten af deres kammerater mad og lad så slå alarm, at vi straks kan rykke ud. Ja! min værdige, gamle vært, for første gang siden den ulykkelige Charles Stuarts dage skal der blive et felttog midt i Englands hjerte."

"Ah! Oprør, oprør! Forbandet, unaturligt, vanhelligt oprør forårsagede den gang som nu ulykken!" udbrød obersten.

"Gjorde jeg ikke bedst i at lade folk og heste få noget at spise og drikke straks?" spurgte kornetten, "og så gøre et lille svip på nogle mile langs stranden? Måske kan jeg være så heldig at træffe flygtningene eller nogle af deres medhjælpere."

"Vore tanker mødes," sagde Borroughcliffe. "Mr. Dillon kan lukke St. Ruths porte, og ved at barrikadere vinduerne og bevæbne tjenestefolkene kan han danne et meget godt forsvar imod angrebet, såfremt de skulle falde på at angribe vort fort; efter at han har drevet dem tilbage, overlad det da til mig at afskære dem tilbagegangen."

Dillon syntes ikke om dette forslag, for han anså det for meget sandsynligt, at Griffith ville storme abbediet for at befri sin elskede; og juristen havde ikke meget af en soldats mod i hjertet. Det var i virkeligheden denne mangel, der havde forledt ham til den foregående aften personligt at ride ud for at hente forstærkning i stedet for at sende et bud. Men nødvendigheden af at finde en undskyldning, der kunne bevirke en forandring i dette arrangement, blev tilintetgjort af oberst Howard, der, så snart Borroughcliffe havde udtalt sin plan, udbrød:

"Mig tilkommer, kaptajn Borroughcliffe, som min ret den pligt at forsvare St. Ruth, og det skal ikke blive drengeværk at indtage min fæstning; men Christopher må hellere prøve sin lykke i åben mark. Kom, lad os spise frokost, og så skal han stige til hest og tjene som fører for rytterne gennem de vanskelige passager ved strandbredden."

"Lad os da spise frokost," udbrød kaptajnen; "jeg har fuld tillid til min nye chef for fortet; og hurra for juristen i åben mark! Vi følger Dem, min værdige vært."

Denne plan blev snart udført i alle dens detaljer. Man spiste frokost i en fart, og efter at kaptajn Borroughcliffe havde efterladt en vagt i abbediet, afmarcherede han med resten af sin kommando. Dillon så med glæde sig selv anbragt på en af oberst Howards dragkister, hvor han vidste, at han i en stor målestok rådede over sin egen skæbne; hans hjerte bankede vemodigt af begærlighed efter at ødelægge Griffith, men samtidig nærede han et levende ønske om at nå dette mål uden at udsætte sig selv for nogen personlig fare. Ved hans side sad den unge kornet som en øvet rytter i sadlen og gav signal til afmarch. Den lille division satte sig i bevægelse, og idet officeren førte hånden til huen for obersten, red de ud gennem porten og fortsatte i kort galop ned mod stranden.

Obersten lyttede lidt efter hovslagene, hvorefter han personlig og ikke uden en vis glæde over denne adspredelse gav sig til at barrikadere døre og vinduer, fast bestemt på i nødsfald at føre et kraftigt forsvar.

St. Ruth lå kun en halv mils vej fra havet, hvortil forskellige veje førte over abbediets jorder, der strakte sig lige ned til havet. Ad en af disse stier førte Dillon afdelingen, og da de efter få minutters forløb nærmede sig klipperne, skjulte kornetten sit mandskab i en lille kratskov, mens han selv tillige med sin vejviser red frem til randen af de lodrette klipper.

Stormen havde lagt sig, før fangerne undslap, og da den østlige vinds magt var taget af, var en let sydlig vind, der blæste lige langs med land, den fremherskende, og skønt oceanet endnu var i forfærdeligt oprør, aftog bølgerne dog mere og mere i højde og voldsomhed. Rytterne kastede forgæves øjet ud over havet, som glimtede under solens stråler, der netop var steget op over dets overflade, for at søge efter en eller anden genstand eller et fjernt sejl, der kunne bestyrke deres mistanke eller befri dem for deres tvivl. Men intet var at se, og Dillon tog skuffet sine øjne til sig; men ligesom de faldt hen imod strandbredden, så han der noget, der foranledigede ham til at udbryde:

"Der er de, og ved Himlen, de ville undslippe os!"

Kornetten så i den retning, som den anden pegede med fingeren, og opdagede da i kort afstand fra land og øjensynlig umiddelbart under sine fødder en lille båd, der så ud som en mørk skal på vandet, rejse sig og synke ned mellem bølgerne, som om de folk, der øjensynlig fandtes i den, hvilede på årerne i ørkesløs venten.

"Det er dem!" fortsatte Dillon; "eller, hvad det er mere rimeligt, det er deres båd, som venter på at føre dem til deres skib; ingen almindelig forretning ville forlede sømænd til at ligge på denne ubekymrede måde så nær ved brændingen."

"Og hvad er der at gøre? Til hest kan vi ikke nå dem, hvor de er, og fodfolkets geværer vil heller ingen nytte være til. En let tre punds kanon ville være af udmærket virkning!"

Dillons levende ønske om at komme dem til livs gjorde ham snarrådig. Efter at have grundet et øjeblik, svarede han:

"De tre, som løb bort, må endnu være på land; og ved at gennemstrejfe kysten og stille poster ud med passende mellemrum kan man let afskære dem tilbagetoget. Imidlertid vil jeg hurtigst muligt ride til –bugten, hvor en af Hs. Majestæts kuttere nu ligger for anker; – det er kun en halv times ridetur herfra. Vinden blæser gunstigt for den, og hvis vi blot kunne bringe kutteren ned bag ved det forbjerg, ville vi ufejlbarligt kunne afskære de natterøvere eller skyde dem i sænk."

"Afsted da!" udbrød kornetten, hvis unge blod brændte efter en skærmydsel; "De vil i det mindste kunne drive dem ind på land, hvor jeg nok skal gøre det af med dem."

Disse ord var næppe udtalt, førend Dillon galoperede afsted og snart var ude af syne. Ham var det kun om at gøre at komme Griffith til livs, for kun ved at skaffe ham af vejen, troede han, at han selv kunne komme i besiddelse af miss Howards formue. Når en mand arbejder for en slet sag med sådanne følelser og sådanne ansporingsmidler, forsømmer han sjældent sit arbejde, og Dillon var da også ombord i *Alacrity* adskillige minutter hurtigere, end han havde lovet at udføre ridtet.

Den ligefremme, gamle sømand, som kommanderede kutteren, lyttede til hans fortælling med forsigtige øren og undersøgte vejrets tilstand og andre sager, som hans pligt fordrede, med den langsomhed i overvejelsen, som viser, at vedkommende ikke har gjort meget for at erhverve sig tillid til sig selv, og at det lidet, han har gjort, kun er blevet dårligt belønnet.

Da Dillon imidlertid trængte på, og vejret syntes at være gunstigt, bestemte han sig endelig til at gøre, hvad man ønskede af ham, og kutteren stak følgelig i søen.

En besætning på noget mindre end halvtreds mand bevægede sig med samme langsomhed som chefen; men så snart det lille skib var løbet om den odde, det havde ligget for anker bag, blev kanonerne gjort klar og de sædvanlige forberedelser foretaget, for at skibet kunne være beredt til øjeblikkelig aktiv tjeneste.

Dillon blev meget imod sin vilje tvunget til at forblive ombord for at udpege det sted, hvor man ventede at kunne gribe de intet anende sømænd. Da alt var rede, og de var kommet tilstrækkelig langt fra land, blev *Alacrity* holdt op for vinden og gled nu smukt og let langs strandbredden med en fart, der syntes at love en hurtig udførelse af den forretning, som dens chef havde påtaget sig.

13

Skønt målet for deres ekspedition var af en fuldstændig offentlig natur, vil man dog let se, at de følelser, som har forledt såvel Griffith som Barnstable til med så stor beredvillighed at følge lodsen, var fuldstændig personlige. Det korte samvær, han havde nydt med sine ledsagere, havde været tilstrækkelig for den hemmelighedsfulde fører til at lære de tre første officerers karakterer så fuldstændig at kende, at han, da han gjorde landgang for at forvisse sig om, at genstandene for hans forfølgelse endnu holdt fast ved deres beslutning at samles til den fastsatte time, valgte Griffith og Manual til sine eneste ledsagere. Barnstables overordnede officer måtte anvende en hel del argumenter og tilmed lidt af sin myndighed for at formå ham til at slå sig til ro med dette arrangement, men da hans sunde fornuft sagde ham, at intet ufornødent måtte voves, før øjeblikket til at slå det endelige slag var kommet, blev han lidt efter lidt mere resigneret, men sørgede dog for at pålægge Griffith at rekognoscere abbediet, mens hans ledsagere rekognoscerede –slot. Det var Griffiths inderlige ønske at opfylde dette pålæg, som førte dem lidt bort fra den lige vej og ledte til de konsekvenser, som vi til dels har berettet. Denne dags aften var det tidspunkt, som lodsen havde valgt til at udføre sit forehavende, idet han nemlig mente at kunne vinde spillet, mens de afholdt de festligheder, som i reglen fulgte efter deres jagter, og der var fastsat en tidlig morgentime, da Barnstable skulle vise sig på det punkt, der var nærmest abbediet, for at føre sine landsmænd bort, for at de så lidt som muligt skulle være udsat for at blive set af fjenden ved dagens lys. Hvis de ikke ankom til den fastsatte tid, lød hans instruktioner på, at han skulle vende tilbage til sin skonnert, der lå lunt beskyttet i en hemmelig, afsides havn, som kun få nærmede sig hverken til lands eller til vands.

Mens den unge kornet vedblev at stirre efter hvalbåden (for det var folkene fra skonnerten, som han så), udløb den time, hvor Griffith og hans ledsagere skulle indfinde sig, og Barnstable besluttede modstræbende at lystre sin ordre og overlade til deres egen klogskab og dygtighed at nå tilbage til *Ariel*.

"Ro mere fra land," befalede han, "og lad båden med en let fart glide ned til skonnerten. Hav øje med klipperne, folk; for det er muligt, at de sidder gemt i et eller andet hul; det værk, de har for, lader sig nemlig ikke udføre ved højlys dag."

Ordren blev udført, og de havde vel roet en fjerdingvej, da de pludselig stødte på en hval. Synet af dette dyr var for fristende for Barnstable, og de begyndte en regelmæssig jagt på det, og efter nogen tids forløb lykkedes det dem også at fælde det.

"Hvad skal vi nu gøre?" sagde Barnstable, mens han med formindsket ophidselse stod og stirrede på deres offer. "Dyret afgiver ikke nogen føde, og skroget vil formodentlig drive i land og forsyne vore fjender med tran."

"Havde jeg bare det dyr i Boston Bay," sagde kvartermesteren, "så kunne det hjælpe mig meget; men sådan er nu altid min lykke. Men under alle omstændigheder ro til og lad mig få min harpun og line. Engelskmanden skal aldrig få den, så længe gamle Tom Coffin kan trække vejret."

"Tal ikke for dristigt," sagde den mand, der sad på den agterste tofte i båden; "enten han så får dit jern eller ej, så kommer han jagende der."

"Hvad mener du, kammerat?" udbrød Barnstable.

"Kaptajn Barnstable kan selv se," svarede sømanden, "og sige, om jeg taler sandhed."

Den unge sømand vendte sig om og så *Alacrity* komme sejlende med vinden med alle sejl oppe, mens den gik uden om et forbjerg, som lå kun en halv mil til luvart for båden.

"Ræk mig den kikkert," sagde kaptajnen fuldstændig rolig. "Her får vi noget at bestille på den ene eller den anden måde. Hvis den er bevæbnet, bliver det vor tur at løbe væk; hvis ikke, er vi stærke nok til at tage den."

En meget kortvarig undersøgelse gjorde den erfarne officer bekendt med den sande karakter af det skib, som var i sigte, og idet han med stor kulde stillede kikkerten fra sig igen, sagde han:

"Den fyr har lange arme og ti tænder foruden kong Georges flag på toppen. Nu, kammerater, må I ro, som om det gjaldt jeres liv, for hvad end master Coffins tanker er om hans harpun, så har jeg ingen lyst til at blive bagbundet af John Bull, om så Hs. Majestæt selv lagde jernene på mig."

Folkene forstod godt deres chefs mening, og idet de kastede frakkerne, roede de af alle kræfter. I en halv time herskede der dyb tavshed i båden, som gik forbavsende hurtigt fremad. Men mange omstændigheder sammensvor sig for at hjælpe kutteren; den havde god vind, smult vand og en stærk strøm med sig, og efter forløbet af den nævnte tid var det kun alt for tydeligt, at afstanden imellem de forfulgte og forfølgeren var blevet mere end halveret. Barnstable bevarede sit rolige ansigt; men der var et bekymret udtryk over hans mørke øjne, som viste, at han lagde mærke til den tiltagende fare ved deres situation.

"Den fyr har lange ben, master Coffin," sagde han i en livlig tone. "Den hvalline må gå overbord, og du må ro den femte åre med dine fine hænder."

Tom rejste sig op fra sin plads, kastede karret med dets indhold i havet, satte sig ved den forreste åre og bøjede sit atletiske legeme over åren med vidunderlig kraft.

"Ah! der er noget af din filosofi i det tag, Lange Tom," udbrød hans chef. "Hold ud, kammerater, og om vi ikke vinder andet, så vil vi i det mindste vinde tid til overvejelse. Nå, master Coffin, hvad mener du? Vi har tre udveje; lad os høre, hvilken du foretrækker. For det første kan vi vende og slås og lade os bore i sænk; for det andet kan vi ro i land og søge ad den vej at nå skonnerten; og for det tredje kan vi styre ind under kysten og muligvis ved at løbe under fyrens kanoner vinde luven fra ham og holde næsen stik i vinden ligesom hvalfisken. Fanden tage hvalfisken! Havde den sorte djævel ikke forsinket os, ville vi have været ude af syne for denne røver."

"Hvis vi slås," sagde Tom med lige så megen ro, som hans chef udviste; "vil vi blive taget til fange eller skudt i sænk; hvis vi går i land, sir, vil i det mindste jeg blive taget til fange, for jeg har aldrig kunnet skyde nogen fart på tør grund; og hvis vi forsøger på at vinde luven fra ham og ro ind under klipperne, vil vi blive afskåret af en hob lømler, som jeg kan se løbe langs med gærderne, åbenbart i det håb kunne liste sig til at skyde på en båd, fuld af brave sømænd."

"Du taler med lige så megen sandhed som filosofi, Tom," sagde Barnstable, som så sit svage håb om frelse tilintetgjort ved rytternes og fodfolkenes tilsynekomst på klipperne. "Disse engelskmænd har ikke sovet sidste nat, og jeg er bange for, at det vil gå Griffith og Manual ilde. Den fyr bringer en hatfuld vand med sig; det er netop for ham, og han kommer med en fart som en væddeløber. Hallo! nu begynder han at blive alvorlig."

Mens Barnstable talte, udgik der en hvid røgsky fra kutterens bov; man hørte knaldet af en kanon, og kuglen sås hoppe fra bølge til bølge, bringe vandet til at skumme og flyve et godt stykke forbi dem. Sømændene kastede et flygtigt blik i den retning, som kuglen gik; men den frembragte ingen synlig virkning hverken på deres opførsel eller på deres udseende. Kvartermesteren, der bedømte dens rang med et mere øvet øje end de andre, bemærkede:

"Det er et livligt stykke metal, og det taler med en god klar stemme; men hvis de kunne høre det ombord i *Ariel*, vil den mand, som affyrede det, komme til at fortryde, at det ikke var stumt."

"Du er fyrsten imellem filosofferne, master Coffin," udbrød Barnstable. "Der er noget håb i den tanke. Lad engelskmanden tale væk, og mit liv på, at *Ariel* ikke tror, det er torden. Lån mig en bøsse; jeg vil også fyre et skud."

Bøssen blev rakt til Barnstable, som affyrede den adskillige gange som for at drille fjenden, og planen lykkedes fuldstændig. Tilskyndet af forhånelsen affyrede kutteren den ene kanon efter den anden imod den lille båd, og kuglerne ramte ofte så nær, at de sprøjtede vand på besætningen, men uden i ringeste måde at gøre dem skade.

Da til trods for dens uheldige kanonade kutteren stadig vandt ind på hvalbåden, var der udsigt til en hurtig ende på jagten, da der pludselig lød et kanonskud fra den anden side, og Barnstable og hans ledsagere havde den glæde at se *Ariel* skyde langsomt ud af den lille bugt, hvor den havde overnattet. Et enstemmigt Hurra lød fra den lille båd, mens kutteren bjergede alle sine mindre sejl, og drejede til vinden og gav de heldige flygtninge hele det glatte lag, men uden at ramme nogen.

Fem minutter efter lagde båden til ved *Ariel*, hvis mandskab hilste chefen og hans mandskab med jublende hurraråb. Barnstable besvarede sine officerers lykønskninger med trofaste håndtryk, og efter at have givet dem nogen tid til at ytre deres glæde, betegnede han dem med et anstrøg af myndighed, at de skulle tie.

"Tak, gutter," sagde han, da alle var samlet om ham i dyb opmærksomhed. "De pressede os dygtigt, og skulle vi have gået en fjerdingvej til på egen hånd, havde det været ude med os. Den fyr er en af kongens kuttere, og skønt hans lyst til at sejle rumskøds er temmelig betydeligt aftaget, viser han dog tegn til at ville slås. I alt fald trækker han nogle af sine klude ind, hvilket ser ud, som om han havde lyst til sagen. Heldigvis for os har kaptajn Manual taget alle sine marinesoldater med i land, ellers havde vi nu haft dækket belemret med hans kvæg. Men nu har vi godt vejr, tålelig smult vand og en ligemand at slås med. Vi har en slags national forpligtelse til at tugte den karl, og lad os derfor ikke snakke videre om, men lave til og gøre det, for at vi kunne få vor frokost."

Denne prøve på sømands-veltalenhed blev som sædvanlig modtaget med bifald af besætningen. *Ariel* var imidlertid bragt så nær op til vinden som muligt, og da dette var dens bedste sejlads, så skød den hurtigt så langt ud fra land, at man tydeligt kunne se klipperne og soldaterne, som var spredt langs med højene. Barnstable drejede gentagende kikkerten fra kutteren til land, eftersom forskellige følelser fik overhånd i hans sjæl. Han tog derpå atter ordet:

"Hvis mr. Griffith er stuvet ind et sted imellem disse klipper, skal han få at høre så fyndig en bevisførelse, som han nogensinde har lånt øre til, med mindre de herrer i kutteren der ikke har forandret plan med hensyn til, hvilken vej de vil gå. Hvad mener De, mr. Merry?"

"Jeg ville af mit ganske hjerte ønske," sagde den modige unge mand, "at mr. Griffith var i god behold ombord hos os. Det lader til, at landet er uroligt, og Gud må vide, hvad der vil hænde, hvis han bliver taget til fange. Hvad den fyr der til luvart angår, da vil han nok finde, at det havde været lettere at komme til rette med båden end med dens moder, men han fører stærke sejl – jeg gad nok vide, om han har lyst til at slås."

"Tvivl ikke på det, min gut," sagde Barnstable; "han arbejder sig ud fra land som en fornuftig mand, og desuden har han sine briller på for at se, hvad for en stamme yankee-indianere vi hører til. De vil om et øjeblik få ham at se dreje til vinden og sende nogle få stykker jern ned denne vej for at lade os vide, hvor vi kan finde ham. Så meget jeg end holder af Deres første løjtnant, mr. Merry, så ville jeg dog hellere, han skulle være i land end ombord på mit dæk i dag. Jeg kan nok regere denne båd alene. Men lad tamburen slå klart skib."

Drengen, som vaklede under vægten af sit melodiøse instrument, havde ventet denne befaling, og uden at afvente, at kadetten skulle overbringe ham den, begyndte han at slå den bekendte melodi, som til enhver tid ville vække tusinder af mænd op af den dybeste søvn og samle dem alle som én til forsvar. *Ariel*s besætning havde stået samlet i grupper og studeret fjendens udseende under allehånde løjer, kun ventende på det nødvendige tegn for at gå til deres kanoner, og ved det første trommeslag spredtes de til de forskellige dele af det lille skib, hvor deres pligter kaldte dem hen.

Den engelske kutter holdt ud fra land, indtil den var kommet over en halv mil ud; så mindskede den sejl, drejede til vinden og affyrede en kanon i modsat retning af den, hvor *Ariel* lå.

"Nu tør jeg nok vædde et centner stokfisk, master Coffin," sagde Barnstable, "imod den bedste tønde porter, der nogensinde blev brygget i England, at den fyr tror, at en yankee-skonnert kan flyve stik imod vinden. Hvis han ønsker at tale med os, hvorfor giver han så ikke sin kutter lidt sejl og kommer ned til os?"

Kvartermesteren havde truffet sine arrangementer til slaget med langt mere metode og filosofi end nogen anden mand på skibet. Da trommen slog til klart skib, kastede han jakke, vest og skjorte med så liden betænkning, som han stod under en amerikansk sol, og med al den forsigtighed, som udvistes af en mand, der har påtaget sig en forretning, som fordrer den frie brug af hans yderste kræfter. Da han var kendt som et privilegeret individ på *Ariel* og som en, hvis meninger i alle sager vedrørende sømandskab blev betragtet som orakler af besætningen, ligesom også chefen villigt lånte øre til dem, vakte spørgsmålet ingen overraskelse. Han stod ved broget af sin egen lange kanon med sine brune arme foldede over brystet som ved i lang tid at være udsat for solen var blevet så rødt som blod; hans grå lokker flagrede i vinden, og hans lange skikkelse ragede langt op over alle dem, som stod omkring ham.

"Han holder sig til vinden, sir, som om den var hans kæreste," lød hans svar; "men han vil snart give slip på den, og gør han det ikke, kan vi måske få ham til at falde lidt til luvart."

"Hold godt fulde sejl!" råbte chefen med alvorlig stemme; "og lad skibet gå gennem vandet. Den fyr sejler godt, Lange Tom, men vi stikker ham dog; skønt hvis han bliver ved således at holde op i vinden, vil det blive nat, førend vi kan komme på ham."

"Ja, ja, sir," svarede kvartermesteren, "sådanne kuttere fører en pres af sejl, og det ser ud, som om de kun havde lidt; gaflen er jo som en lille bom, og gør storsejlet lige bredt foroven og forneden. Men det kan ikke være så vanskeligt at pille noget sejldug fra den."

"Jeg tror, der denne gang er god mening i din plan," sagde Barnstable; "for jeg er bange for fregattens folk – skønt jeg holder for resten heller ikke af en støjende jagt; men tal kun til ham, Tom, og lad os se, om han vil svare."

"Ja, ja, sir," udbrød kvartermesteren og bøjede sit legeme således, at hovedet kom i lige linje med den kanon, han kommanderede, og efter forskellige ordrer og adskillige bevægelser for at give kanonen retning, satte han hurtigt en lunte til fænghullet. En tæt masse af hvid røg fo'r frem af kanonens munding, efterfulgt af en livlig ild.

Skønt mange nysgerrige øjne iagttog dette skønne syn fra klipperne, havde det dog for lidt nyhedens interesse til at trække skonnertens besætnings opmærksomhed bort fra den mere vigtige opgave at undersøge virkningen af skuddet på fjenden. Barnstable sprang let op på en kanon og iagttog med skarp interesse det øjeblik, da kuglen ville slå ned, mens Lange Tom i en lignende hensigt trak sig ud af røgen og holdt hånden for øjnene.

"Der ryger splinterne!" udbrød Barnstable. "Bravo! Master Coffin, du har aldrig med mere skønsomhed anbragt et stykke jern i ribbenene på en engelskmand. Lad ham så et stykke til, og hvis han bedst kan lide den sport, vil vi spille langbold med ham."

"Ja, ja, sir," svarede kvartermesteren, der, så snart han havde set virkningen af sit skud, var vendt tilbage til sin kanon for at have tilsyn med dens fornyede ladning; "hvis han holder ud en halv time længere, skal jeg nok gøre ham mat; så kan vi lægge på siden af ham og slås lige om lige."

Engelskmandens tromme hørtes nu for første gang hen over vandet gentage signalet til klart skib, som var udgået fra *Ariel*.

"Ah! Du har drevet ham til kanonerne!" sagde Barnstable. "Vi skal nu høre mere fra dem. Væk ham op, Tom – væk ham op."

"Vi skal snart presse ham ud eller bringe ham til at sove helt ind," sagde den besindige kvartermester, der aldrig lod sig forlede til at forhaste sig, ikke en gang af sin chef. "Mine skud ligner en hel del en flok marsvin og sejler sædvanlig i hinandens kølvand. Klar over alt – Kast staveren forefter. – – Gå væk, din forbandede unge, og lad min harpun være."

"Hvad bestiller du der, master Coffin!" udbrød Barnstable. "Er du blevet stum?"

"Det er en af drengene, som står her og driver abekattestreger med min harpun, og når jeg så har den mest nødig, kan jeg vel skyde en hvid pind efter den."

"Ligemeget med drengen, Tom; send ham herhen til mig, så skal jeg polere lidt på ham. Giv engelskmanden lidt mere jern."

"Jeg har brug for den lille slyngel til at passe mine patroner," svarede den vrede gamle sømand; "men hvis De vil være så god nu og da at give ham en lussing eller to, når han passerer forbi Dem til magasinet, så vil den lille abekat måske lære at opføre sig ordentligt, og arbejdet vil gå så meget desto lettere fra hånden."

"Hurra! Tom, hurra!" råbte Barnstable, "skal din navnefælle aldrig mere åbne munden?"

"Jo, jo, sir," mumlede kvartermesteren, "alt er klart. Fyr!"

Dette var den virkelige begyndelse på kampen, for da Tom Coffins skud gik, som han havde lovet, omtrent i samme retning, fandt fjenden, at denne sport blev for varm til, at man i tavshed kunne finde sig i den, og det næste skud fra *Ariel* blev øjeblikkelig efterfulgt af hele det glatte lag fra *Alacrity*. Kutterens skud var meget vel rettede, men dens kanoner var for lette til at give dem virkning på den afstand, og da man hørte en eller to kugler slå imod skonnertens sider og falde tilbage igen i vandet uden at gøre skade, bemærkede kvartermesteren, der genvandt sit gode humør, efterhånden som kampen blev hedere:

"Det er kun små kærlighedsklap. Tror engelskmanden, at vi affyrer salutter?"

"Væk ham, Tom! hver en kugle, du giver ham, vil hjælpe til at åbne hans øjne," udbrød Barnstable og gned hænderne af glæde, da han mærkede, at hans bestræbelser for at komme fjenden nærmere lykkedes.

Hidtil havde kvartermesteren og hans mandskab haft hele kampen for sig selv for *Ariel*s vedkommende, og de folk, som var anbragt ved de mindre og lettere kanoner, stod fuldstændig ørkesløse ved siden af dem, men efter ti eller femten minutters forløb indså chefen på *Alacrity*, som var blevet betænkelig ved de tunge skud, han havde fået, at det ikke længere stod i hans magt at trække sig tilbage, selv om han havde ønsket det, og han tog da den eneste beslutning, som en brav mand kunne tage, og styrede dristigt i den retning, som hurtigst ville bringe ham i berøring med fjenden uden at udsætte hans skib for at få hans ild langskibs. Barnstable iagttog hver af fjendens bevægelser med falkeøjne, og da kutteren var kommet nærmere, gav han ordre til at åbne en almindelig ild. Kampen blev nu varm og livlig på begge sider. Barnstable var ualmindelig rolig og fattet og iagttog en chefs alvorlige adfærd, som kampens udfald beroede på, samtidig med, at hans mørke øjne lynede af undertrykt glæde.

"Giv dem det!" udbrød han lejlighedsvis med en stemme, som man måtte kunne høre trods kanonernes buldren.

Imidlertid kæmpede englænderen mandigt. Han havde lidt et svært tab ved kanonaden på afstand, som ikke nogen af de kanoner, han ejede, kunne gengælde på fjenden; men han kæmpede ædelt for at genoprette den fejl, han havde begyndt kampen med, idet han ikke havde skønnet rigtigt om sine kanoners rækkevidde. De to skibe kom efterhånden nærmere til hinanden, indtil de begge kom ind i den tætte røgsky fra deres ild, som blev tykkere og samlede sig således om dem, at den skjulte deres mørke skrog for de nysgerrige og beklagende tilskuere på klipperne. Gevær- og pistolskud blandede sig nu med kanonernes torden, og mange minutters smertelig uvished påfulgte, inden de dybt interesserede soldater, som iagttog scenen, opdagede, til hvilken side sejren hældede.

Vi vil følge de stridende ind i deres tågekrans og meddele læseren de begivenheder, som forefaldt.

*Ariel*s ild var den hurtigste og mest dræbende, både fordi den havde lidt mindst, og dens folk var mindst udmattede, og kutteren stræbte fortvivlet efter at få en ende på kampen ved at entre og kæmpe mand imod mand. Barnstable anede deres plan og forstod vel chefens grund til at vælge denne udvej; men han var ikke den mand, der koldt beregnede, hvad der var fordelagtigst for ham, når stolthed og dumdristighed fristede ham til en mere alvorlig prøvelse. Følgelig mødte han fjenden på halvvejen, og da skibene stødte mod hinanden, blev skonnertens agterskib lagt til kutterens forstavn ved begge parters forenede anstrengelser. Den engelske chefs stemme hørtes nu tydeligt midt under tummelen råbe til sine folk om at følge ham.

"Hallo der, entregaster! Afslå entring om styrbord agter!" råbte Barnstable gennem sin råber.

Dette var den sidste ordre, den tapre unge sømand gav med dette instrument, for idet han talte, kastede han det fra sig, greb sin sabel og styrtede hen til det sted, hvor fjenden gjorde de største anstrengelser. De kæmpendes skrig, eder og skældsord afløste nu kanonernes buldren, som ikke længere kunne bruges med virkning, skønt kampen endnu blev vedligeholdt med en livlig skyden med de små våben.

"Fej ham ned af dækket," udbrød den engelske chef, idet han viste sig på sit eget skib, omgivet af et dusin af sine tapreste mænd; "kast de oprørske hunde i havet!"

"Afsted, søfolk!" svarede Barnstable, idet han affyrede sin pistol imod den fremtrængende fjende; "lad ikke en mand af dem blive tilbage til at drikke sin grog."

Den frygtelige og tætte salve, der påfulgte denne ordre, udførte næsten bogstaveligt Barnstables ordre; og da *Alacrity*s chef så, at han stod alene, trak han sig modstræbende tilbage til sit eget skibs dæk for atter en gang at samle sine folk til et angreb.

"Entrer den, alle mand, gråskæg og drenge, alle og enhver!" råbte Barnstable og sprang i spidsen for sit mandskab – men en kraftig arm standsede den uforfærdede sømands bevægelser, og inden han fik tid til at besinde sig, blev han med kraft ført tilbage til sit eget skib af kvartermesterens uimodståelige tag.

"Fyren er i klemme nu," sagde Tom, "og det ville ikke være klogt at komme inden for slaget af hans hale; men jeg vil gå ombord og give ham et skud med min harpun."

Uden at vente på svar anbragte kvartermesteren sin lange krop på rælingen og ville lige gå ombord til fjenden, da en bølge skilte skibene fra hinanden, og han faldt med et tungt plask i vandet. Da tyve geværer og pistoler blev affyret i samme øjeblik, han viste sig, troede *Ariel*s besætning, at hans fald var foranlediget af hans sår, og de blev dobbelt ivrige ved dette syn og deres chefs råb:

"Hævn over Lange Tom! – entrer den! – Lange Tom er død!"

De trængte frem med en uimodståelig kraft og banede sig med megen blodsudgydelse vej til *Alacrity*s bak. Engelskmanden var overvundet, men tabte endnu ikke modet – han samlede sit mandskab og satte sig tappert til modværge. Spydstik og sabelhug fulgte tæt efter hinanden med dræbende virkning, mens bøsse- og pistolskud stedse blev affyret af dem, som stod på afstand og ikke kunne trænge sig længere frem.

Barnstable førte selv sine folk frem og blev et særligt mål for sine fjenders hævn, efterhånden som de langsomt veg tilbage for hans kraftige angreb. Tilfældet havde anbragt de to chefer på modsatte sider af kutterens dæk, og sejren syntes at hælde til hver af parterne, hvor disse to modige mænd personligt anførte kampen. Men da engelskmanden mærkede, at hvad han personligt vandt, tabtes andetsteds, gjorde han et forsøg på at bringe ligevægt i kampen ved, efterfulgt af en eller to af sine bedste mænd, at forandre stilling. En marinesoldat, som var kommet ham i forkøbet, lagde i få skridts afstand sin musket an imod den amerikanske chefs hoved og var i færd med at fyre, da Merry smuttede ind imellem de kæmpende og stødte sin dolk i manden, der faldt om ved stødet; idet han løftede sit gevær og udstødte forfærdelige eder, søgte den sårede soldat at hævne sig på sin unge angriber, da den uforfærdede knøs sprang ind under geværpiben og begravede sit eget skarpe våben i hans hjerte.

"Hurra!" skreg den glædesdrukne Barnstable på kanten af skansen, hvor han, ledsaget af nogle få mænd, drev alle frem foran sig. "Hurra – Lange Tom og sejr!"

"Vi har dem!" udbrød engelskmanden; "brug jeres lanser! Vi har dem imellem en dobbelt ild."

Kampen ville sandsynligvis have endt meget forskelligt fra, hvad de foregående omstændigheder havde antydet, hvis der ikke i dette øjeblik havde vist sig en vildt udseende skikkelse, der steg op fra havet og i samme øjeblik nåede op på dækket. Det var Lange Tom, hvis jernansigt var blevet vildt af hans tidligere uheld, og som med sine grå lokker dryppende af det salte vand, hvorfra han steg op, lignede Neptun med treforken. Uden at sige et ord fældede han sin harpun og spiddede med mægtig kraft den ulykkelige engelskmand til masten af hans eget skib.

"Agter ud, alle mand," brølede Tom af en slags instinkt, efter at have udført stødet, og idet han greb den faldne marinesoldats gevær, uddelte han med dets kolbe forfærdelige og skæbnesvangre slag imod alle, som nærmede sig ham, uden at bryde sig om at benytte bajonetten. Den ulykkelige chef for *Alacrity* svingede sit sværd med vanvittige bevægelser, mens hans øjne rullede forfærdelig vildt; et øjeblik vred han sig i sine smerter, og idet hans hoved derefter sank ned på hans gennemborede bryst, hang han på masten som et sørgeligt skuespil for sit mandskab. Nogle få engelskmænd stod lænket til stedet i tavs skræk over dette syn, men de fleste af dem flygtede ned på det underste dæk eller skyndte sig at skjule sig på skibets hemmelige steder og overlod amerikanerne den uomtvistede besiddelse af *Alacrity*.

To tredjedele af kutterens besætning havde enten ofret liv eller lemmer i denne korte kamp, og heller ikke havde Barnstable vundet sejren uden med offeret af adskillige værdifulde liv. I den første sejrsrus var der imidlertid ikke lejlighed til at tænke på de ofre, som var bragt, og høje, gentagne jubelråb forkyndte erobrernes triumf. Men da den første begejstring havde lagt sig, vendte betænksomheden tilbage, og Barnstable udstedte de ordrer, som menneskelighed og hans pligt gjorde nødvendige. Mens skibene blev skilt fra hinanden, og de døde og sårede ført bort, gik sejrherren op og ned på den erobrede prises dæk, hensunket i dyb eftertanke. Han strøg ofte sin hånd hen over den sværtede og blodplettede pande, mens hans øjne hævede sig og betragtede den uhyre røgsky, der svævede over skibene som en tyk, uddunstende havtåge. Resultatet af hans overvejelser blev snart meddelt hans besætning.

"Hal alle jeres flag ned," udbrød han; "sæt engelskmandens farve op og vis fjendens flag oven over vort på *Ariel*."

Om hele kanalflåden havde vist sig i et halvt kanonskuds afstand, ville det ikke have vakt mere overraskelse mellem sejrherrerne end denne besynderlige befaling. De forbavsede sømænd standsede deres forskellige beskæftigelser for at stirre på den besynderlige forandring, der blev foretaget med flagene, disse symboler, der blev betragtet med en slags ærefrygt. Men ingen vovede højt at udtale sig undtagen Lange Tom, som stod på prisens skanse og rettede på sin generhvervede harpuns bøjelige spids med så megen omhu og flid, som om det var nødvendigt for at bevare sejren. Ligesom de andre standsede han imidlertid sit arbejde, da han hørte ordren, og viste ingen lyst til at holde sig tilbage fra at udtale sin utilfredshed med denne forholdsregel.

"Hvis engelskmændene knurrer over kampen og mener, at det ikke er rent spil," mumlede den gamle kvartermester, "lad os så gøre det om igen, sir; da de er kommet lidt til kort med mandskab, kan de jo sende en båd i land og hente nogle af de dovne landkrabber, soldaterne, der stod og kiggede på os. Men jeg vil lade mig hænge, om jeg kan indse, til hvad nytte vi besejrede dem, når dette skal være enden på legen."

"Hvad er det, du står der og brummer om som en død nordost, du hestehoved!" sagde Barnstable; "hvor er vore venner og landsmænd, som er på land? Skulle vi lade dem komme til at dingle i en galge eller rådne i et fængsel?"

Kvartermesteren hørte efter med megen interesse, og da hans chef havde talt, slog han sig med sin brede hånd på den brune bande, så det lød som et pistolskud, og svarede:

"Nu ser jeg, hvad De vil, sir; De gør regning på, at rødkjolerne har mr. Griffith på slæbetov. Løb bare skonnerten ind på smult vand, kaptajn Barnstable, og lad ankeret falde på et sted, hvor de lange kanoner kan nå dem, og giv mig hvalbåden og fem eller seks mand til at hjælpe mig – de må have lange ben, om de når rum sø, før jeg løber dem ombord."

"Nå, tror du, en båds besætning kan slås med halvtreds bevæbnede soldater?"

"Soldater!" gentog Tom, der var blevet i særdeles godt humør ved kampen og fortsatte, idet han hånligt knipsede med fingrene; "så meget giver jeg for alle de soldater, som nogensinde er stillet på benene; en hvalfisk kunne dræbe tusinde af dem, og her står en mand, der har slået over hundrede hvalfisk."

"Tys, du delfin! Bliver du til en pralhans på dine gamle dage?"

"Det er ikke praleri, sir, at tale så sandt, som om det stod i logbogen; men hvis kaptajn Barnstable tror, at gamle Tom

Coffin har en råber til galionsfigur, så lad ham kun give ordre til at bemande båden!"

"Nej, nej, min gamle ridder af merlespilet," sagde Barnstable venligt. "Jeg kender dig for godt, du broder af Neptun! Men skulle vi ikke slå de engelskmænd land i øjnene ved at vise dem deres eget flag en stund, til der tilbyder sig noget, der kan hjælpe vore frigivne landsmænd?"

Kvartermesteren rystede på hovedet og tænkte lidt efter, som om adskillige nye tanker slog ham, hvorpå han svarede:

"Ja, ja, sir, det er saltvandsfilosofi, så dyb som havet! Lad de landkrabber spile munden helt op til ørene; når de får den rigtige yankee-sandhed at høre, vil de lade den synke helt ned til deres læderhalsbånd."

Ved denne betragtning fandt kvartermesteren sig meget trøstet, og arbejdet med at reparere den lidte skade og sikre sig prisen fortsattes uden videre afbrydelser fra hans side.

De få fanger, som var uskadte, blev hurtigt transporteret over på *Ariel*.

Mens Barnstable var beskæftiget med at opfylde sine pligter, henledte en usædvanlig larm hans opmærksomhed til en af lugerne, hvor han så et par af sine folk trække en herre frem, hvis opførsel og udseende viste den forfærdeligste rædsel. Efter et øjeblik i tavs forbavselse at have undersøgt denne besynderlige fremtoning, udbrød kaptajnen:

"Hvem har vi der? En amatør i fægtekunsten? En gransker, en ikkekombattant, der går på eventyr, og som frivilligt har tilbudt sin konge sin tjeneste for måske samtidig at tjene sig selv ved at male et maleri eller skrive en bog! Må jeg spørge Dem, sir, i hvilken egenskab De er ombord i dette skib?"

Fangen fordristede sig til at kaste et sideblik på den spørgende, i hvem han ventede at finde Griffith; men da han så, at det var et ansigt, han ikke kendte, følte han sin selvtillid så meget genoplivet, at han var i stand til at svare:

"Jeg er tilfældigt kommet med, jeg var ombord på kutteren, den gang dens afdøde chef besluttede sig til at angribe Dem. Det stod ikke i hans magt at sætte mig i land, hvad jeg håber, De ikke vil tøve med at gøre; Deres formodning om, at jeg er ikkekombattant –"

"Er fuldstændig rigtig," afbrød Barnstable ham; "man behøver ikke nogen kikkert for at læse dette navn skrevet på Dem fra top til tå; men af visse vægtige grunde –"

Han standsede for at vende sig om ved et tegn, der blev givet ham af unge Merry, som ivrig hviskede ham i øret:

"Det er mr. Dillon, oberst Howards slægtning; jeg har ofte set ham sejle i min kusine Cecilias kølvand."

"Dillon!" udbrød Barnstable og gned sig i hænderne af glæde. "Hvad for noget, ham med savanna-ansigtet, sorte øjne og hud af samme farve; han er blevet lidt hvidere af frygt; men han er i dette øjeblik en prise, som er mere værd end tyve *Alacrity*'er!"

Disse udråb blev gjort med sagte stemme og i nogen afstand fra fangen, som han nu nærmede sig og tiltalte:

"Politik og følgelig pligten fordrer, at jeg må holde Dem tilbage en kort tid, sir; men vi skal gøre alt, hvad vi formår, for at formindske Dem fangenskabets byrder."

Barnstable afskar ethvert svar ved at bukke for sin fange og vende sig bort for at have tilsyn med arbejdet på sine skibe. Efter kort tids forlod blev det meldt, at de var rede til at sætte sejl, og *Ariel* samt dens prise blev nu holdt tæt op til vinden og begyndte at sejle langs med landet, som om de havde til hensigt at vende tilbage til den bugt, som kutteren var sejlet ud fra om morgenen. Da de gjorde det første slag ind imod kysten, bragte soldaterne på klipperne luften til at ryste med deres jubelråb, som Barnstable, idet han pegede på det lånte flag, som vajede fra toppen af hans master, befalede sin besætning at besvare på den mest hjertelige måde. Da afstanden og manglen på både hindrede enhver videre forbindelse, forsvandt soldaterne fra klipperne, efter i nogen tid at have stirret efter skibene, og de eventyrlige søfolk tabte dem snart ud af syne. Time efter time hengik med den kedsommelige sejlads imod strømmen, og den korte dag begyndte at hælde, inden de nærmede sig indgangen til den havn, de havde påtænkt at lægge ind i, og som de, da de ankom dertil, styrede ind i med alle tegn på venners frygtesløshed og erobrernes glæde.

Nogle få nysgerrige og tilfredse tilskuere havde samlet sig om den smalle bugt, og Barnstable endte sine forholdsregler til at skuffe fjenden med at erindre sit mandskab om, at de nu skulle begynde en tjeneste, som ville udfordre deres yderske mod og klogskab.

14

Da Griffith og hans ledsagere ilede ud af St. Ruths abbedi til den friske luft, mødte de ingen, som standsede deres flugt eller gjorde alarm. Belært af erfaringen fra den første del af samme nat, undgik de de punkter, hvor de vidste, at der var udstillet skildvagter, skønt de var fuldstændig forberedte på at slå enhver modstand ned, og de nåede snart så vidt, at al fare for en øjeblikkelig anholdelse var forbi. De tilbagelagde den første halve mil med hurtige skridt og i alvorlig og mørk tavshed; men da de nåede en kratskov, der omgav den tidligere omtalte ruin, sagtnede de deres skridt og begyndte at føre en kort, men varsom samtale.

"Vi undslap i tide," sagde Griffith; "jeg ville meget hellere have udholdt fangenskab end været skyld i, at der blev indført forvirring og blodsudgydelse i oberst Howards fredelige bolig."

"Jeg ville ønske, sir, at De havde været af samme mening nogle timer tidligere," sagde lodsen med en alvor i tonen, som endog udtrykte mere end hans ord.

"Måske har jeg forglemt min pligt, sir, af begærlighed efter at forhøre om en families tilstand, som jeg føler særlig interesse for," svarede Griffith i en tone, i hvilken stolthed øjensynlig kæmpede med respekt; "men det er nu ikke øjeblikket til at angre; jeg antager, at vi følger Dem i et ærinde af nogen vigtighed, som mere kræver handling end undskyldninger. Hvad ønsker De nu?"

"Jeg er meget bange for, at vor plan vil strande," sagde lodsen med en mørk mine, "rygtet vil udbrede sig med morgenens tåge; man vil mønstre landeværnet, og adelen vil blive kaldt til rådslagninger, der vil drage deres opmærksomhed bort fra deres adspredelser. Rygtet om en landgang vil under alle omstændigheder forjage søvnen fra dette øland i mindst ti mile ind i landet."

"Ja, De har formodentlig selv, hr. lods, tilbragt nogle behagelige nætter imellem dem med Deres øjne åbne," sagde Manual; "de kan takke franskmanden Thurot i den gamle affære fra '56 og vor egen vovehals, skotten, for at der så ofte bliver slået alarm i deres kvarter. Når alt kommer til alt, gjorde Thurot dem ikke andet end at true dem lidt, og den stakkels fyr blev til sidst overvældet af nogle få små krydsere; men brave Paul sang en anden melodi for sine landsmænd til at danse efter, og –"

"Jeg tror, De snart selv vil danse, Manual," afbrød Griffith ham hurtigt, "af glæde over at være undsluppet et engelsk fængsel."

"Sig hellere en engelsk galge," fortsatte den glade officer; "for hvis en krigsret eller en civil myndighed skulle have dømt i anledning af vor landgang på denne ø, tvivler jeg om, at det ville være gået os stort bedre end selve vovehalsen, brave –"

"Tys!" udbrød den utålmodige Griffith, "lad det nu være nok med dette nonsens, kaptajn Manual; vi har nu andre sager at tale om; – hvilken plan har De bestemt at følge, mr. Gray?"

Lodsen fo'r sammen som en mand, der blev vakt op af dybe grublerier, ved dette spørgsmål, og efter et øjebliks pause talte han med svag stemme, som om han endnu var under indflydelse af en dyb og melankolsk følelse.

"Natten har allerede nået dagvagten, men solen kommer først sent frem på disse bredder i hjertet af vinteren – jeg må skilles fra jer, mine venner, for atter at slutte mig til jer om ti timer; det vil være nødvendigt at undersøge vor plan nøjere, inden vi vover noget, og ingen kan gøre det uden jeg selv – hvor skal vi mødes igen?"

"Jeg har grund til at tro, at der findes en ubeboet ruin ikke langt borte fra os," sagde Griffith; "måske kunne vi finde både ly og skjul imellem dens forladte mure."

"Den tanke er god," svarede lodsen; "og den vil være os til nytte på dobbelt måde. Kan De finde det sted, hvor De lagde marinerne i baghold, kaptajn Manual?"

"Har en hund en snude? Og kan den følge et frisk spor?" udbrød officeren. "Tror De, signor Pilota, at en general nogensinde lægger sine tropper i et baghold, hvor han selv ikke kan finde dem igen? Jeg vidste minsandten godt nok, hvor de slyngler lå og snorkede på deres tornystre for en halv time siden, og jeg ville have givet den ældste majors plads i Washingtons armé for at have haft dem på et sted, hvor et lille vink af mig kunne have bragt dem i geled, færdige til at fyre. Jeg ved ikke, hvad De mener, mine herrer; men for mig ville synet af sådanne tyve vagabonder have været et glædeligt skuespil; vi skulle have spiddet den kaptajn Borroughcliffe og hans rekrutter på spidsen af vore bajonetter, som Djævlen ville spidde –"

"Kom, kom, Manual," sagde Griffith, "De glemmer stadig Deres stilling og Deres ærinde; kan De inden daggry føre Deres folk herhen, uden at de bliver opdaget?"

"På mindre end en halv time!"

"Så følg med, og jeg vil vise Dem et sted, hvor vi hemmeligt kan mødes," svarede Griffith; "mr. Gray kan samtidig lære stedet at kende."

Lodsen gav gennem nattens mørke sine ledsagere tegn til at gå foran, og med forsigtige skridt begyndte de at søge efter deres skjulested. En kort tids søgen bragte dem i berøring med en del af ruinerne, som lå spredt over et stort rum og enkelte steder hævede deres sorte masser mod skyerne og kastede et dybere mørke over skovens hemmelige skjulesteder.

"Dette er et godt sted," sagde Griffith, da de i nogen afstand havde gået omkring den hensmuldrende bygnings ydermure; "før Deres folk herhen; jeg skal da møde Dem og føre Dem til et mere hemmeligt sted, som jeg skal opsøge under Deres fraværelse."

"Et sandt paradis, når man er vant til *Ariel*s musehuller," udbrød Manual; "jeg tvivler ikke om, at der mellem disse træer må kunne findes et passende sted til en god eksercits, noget, min sjæl har længtes efter i seks lange måneder."

"Afsted, afsked!" udbrød Griffith; "her er ikke stedet for tomme parader; hvis vi kunne finde ly uden at blive opdaget og fanget, indtil vi måske ville få brug for Dem i en kamp for livet, må vi være glade."

Manual gik langsomt hen imod skovens ildkant, da han pludselig vendte om og spurgte:

"Skal jeg sætte en lille piket ud – bare en korporals-vagt på den åbne plads foran og anbringe en kæde af forposter til vore udenværker?"

"Vi har ingen udenværker – vi behøver ingen forposter," svarede hans utålmodige chef; "vi kan kun finde sikkerhed ved at holde os skjult. Før Deres mænd frem i læ af træerne og lad disse tre klare stjerner være Deres mærke – bring dem i lige linje med det nordre hjørne af skoven –"

"Nok, mr. Griffith," afbrød Manual ham; "en afdeling tropper kan ikke styres som et skib ved kompas, pejlinger og distancer; – stol på mig, sir, marchen skal blive ledet med passende forsigtighed, om end på militær vis."

Officerens forsvinden hindrede noget svar, og man hørte i nogle øjeblikke hans skridt, mens han trak sig tilbage gennem skoven. I dette korte mellemrum stod lodsen lænet imod et hjørne af ruinerne i dyb tavshed, men da man ikke længere kunne høre Manuals skridt, gik han frem under murens dybere skygge og nærmede sig sin unge ledsager.

"Vi står i gæld til Manual for vor frelse," sagde han. "Jeg håber ikke, vi skal komme til at lide ved hans dårskab."

"Han er, hvad Barnstable kalder en retvinklet mand," svarede Griffith, "og vil have sin vilje i sager vedrørende hans kald, men han er også en dristig deltager i et voveligt foretagende. Hvis vi kan afholde ham fra at udsætte os for fare ved tåbelige parader, vil vi i ham finde en mand, der vil gøre sit arbejde som en soldat, når nøden kræver det,"

"Det er alt, hvad jeg forlanger; indtil det sidste øjeblik må han og hans kommando holde sig fuldstændig rolige; for hvis vi bliver opdaget, vil ethvert forsøg fra vor side med henved tyve bajonetter og en eller to entrepigge være til ingen nytte imod den magt, der vil blive bragt imod os for at knuse os."

"Sandheden af Deres ord er kun alt for klar," svarede Griffith; "disse fyre kan sove en hel uge ad gangen til søs i en kuling; men lugten af land vækker dem op, og jeg er bange for, det vil koste meget besvær at holde dem stille hele dagen."

"Det må ske, om ikke med det gode så med magt, sir," svarede lodsen alvorligt; "hvis vi ikke havde andre end den drukne kaptajns rekrutter at måle os med, ville det ikke blive noget hårdt arbejde at jage dem ud i vandet; men jeg erfarede i mit fængsel, at der ved daggry ventes rytteri; der er en, som de kalder Dillon, som er meget ivrig efter at gøre os fortræd."

"Den forræder!" mumlede Griffith; "De har altså også haft samkvem med nogle af St. Ruths beboere?"

"Det er en mands pligt, som er på en farlig ekspedition, at gribe enhver lejlighed til at lære at kende, hvad han udsætter sig for," svarede lodsen undvigende; "hvis denne meddelelse er sand, er jeg bange for, at vi kun kan have ringe håb om, at vor plan vil lykkes."

"Nej, lad os så benytte mørket til at vende tilbage til skonnerten; Englands kyster er fulde af fjendtlige krydsere, og en rig handel tilflyder denne ø fra alle verdens fire hjørner; vi behøver ikke at søge længe efter en fjende, værdig at slås med, eller for lejlighed til at ramme englænderen på hans ømmeste sted – hans rigdom."

"Griffith," svarede lodsen i sin stille, dæmpede tone, der syntes at komme fra en mand, som aldrig havde kendt ærgerrighed eller følt menneskelig lidenskab. "Jeg væmmes ved denne kamp imellem fortjeneste og privilegeret rang. Det er forgæves, at jeg gennempløjer de have, som kongen af England brovtende kalder sine, og fanger hans skibe lige i hans havnemundinger, når min belønning kun skal bestå i brudte løfter og tomme erklæringer; men Deres forslag er mig ingen nytte til; jeg har endelig fået et skib, der er tilstrækkelig stort til at føre mig til det brave, gæve Amerikas kyster, og når jeg vender tilbage, ville jeg gerne træde ind i Kongressen, ledsaget af nogle få lovgivere fra denne lærde ø, som mener, at de udelukkende har privilegium på at være vise, dydige og store."

"Et sådant følge ville uden tvivl være meget behageligt både for Deres egne følelser og for dem, som modtager Dem," svarede Griffith beskedent; "men ville det være af nogen betydning for kampens store øjemed? Eller er det et foretagende, som, hvis det lykkes, opvejer den fare, De løber?"

Griffith følte et krampagtigt tryk af lodsens hånd på sin egen, mens han svarede med om muligt endnu roligere stemme:

"Der er hæder at vinde, unge mand; købes den med fare, skal den belønnes med berømmelse. Det er sandt, at jeg bærer jeres republikanske uniform og kalder amerikanerne mine brødre; men det er, fordi I kæmper for den menneskelige natur. Hvis jeres sag var mindre hellig, ville jeg ikke udgyde den simpleste dråbe blod, der flyder i engelske årer, for at tjene den. Men nu helliger den ethvert foretagende, der udføres til fordel for den, og alle deres navne, som strider for den, tilhører efterverdenen. Er der ingen fortjeneste i at lære disse stolte øboere, at frihedens arm kan styrte dem fra selve deres fordærvelses og undertrykkelses herredømme?"

"Så lad mig gå og forvisse mig om, hvad vi mest ønsker at vide; De har været set der og kunne tiltrække Dem –"

"De kender mig kun lidet," afbrød lodsen ham; "den dåd tilhører mig. Hvis den lykkes, vil jeg gøre fordring på æren for den, og det er derfor også kun rimeligt, at jeg løber faren. Hvis den mislykkes, vil den blive begravet som over halvtreds af mine andre planer, der, hvis jeg havde haft støtte, ville have givet dette land noget at tænke på. Men jeg er ikke af adel og kan ikke vinde tillid hos de vanslægtede uslinge, som styrer den franske flåde."

"Man siger, at der nu bygges todækkere af vore egne egeskove," svarede Griffith; "og De behøver kun at vise Dem i Amerika for at få den mest ærefulde ansættelse."

"Ja, republikanerne kan ikke tvivle om den mand, som har støttet deres flag uden at sænke det en tomme i så mange blodige kampe. Jeg går derhen, Griffith; men min vej går ad denne sti. De folk, som kalder sig mine venner, har ofte bundet mine hænder, mine fjender aldrig – de skal det heller ikke nu. Ti timer vil være tilstrækkeligt til at lære mig alt, hvad jeg ønsker at vide, og Dem anbetror jeg troppernes sikkerhed, til jeg kommer tilbage. Vær årvågen og forsigtig!"

"Hvis De ikke kommer til den fastsatte tid," råbte Griffith efter ham, da han var i færd med at gå bort, "hvor skal jeg da søge og hvorledes tjene Dem?"

"Søg mig ikke, men vend tilbage til skibet. Jeg har tilbragt mine første år på denne kyst, og hvis det skulle blive nødvendigt, kan jeg forlade øen, som jeg kom her, ved hjælp af denne forklædning og mit kendskab til stedet. Tænk i så fald kun på Deres kald og glem mig helt."

Griffith kunne gennem mørket skimte en tavs bevægelse af lodsens hånd, idet han endte sin tale, og i næste øjeblik stod han alene. Den unge mand hensank adskillige minutter i betragtninger over det mærkelige væsens sjældne evner og utrættelige virksomhed, som tilfældet så uventet havde bragt ham i berøring med, og til hvis held og skæbne hans egne fremtidsudsigter ved uforudsete omstændigheder var blevet så nøje knyttet. Vakt op af disse betragtninger ved tanken om de nylig passerede begivenheder, trådte han ind i skyggen af de hensmuldrende mure, og et meget flygtigt eftersyn af den ødelagte bygning overbeviste ham om, at den indeholdt en tilstrækkelig sikker plads til at skjule hans mænd, indtil lodsens tilbagekomst skulle minde dem om, at den time var kommet, da de måtte forsøge på at gribe sportsmændene, eller mørket igen ville lette deres tilbagevenden til *Ariel*.

Efter en halv times forløb kom kaptajn Manual tilbage med sine soldater; Griffith havde megen besvær med at afholde ham fra at stille forposter ud, og skønt han nødig så det, måtte han dog finde sig i, at Manual udstillede en enkelt skildvagt ved indgangen til ruinen. De øvrige soldater opholdt sig sammen med Griffith og Manual i selve ruinen. Her hørte de kanonernes torden fra *Ariel* og *Alacrity*, men de kunne intet se, og resultatet af denne kamp forblev ubekendt for dem. Manual var meget ked af ikke også at være med i denne batalje, og han gav i så henseende sine følelser luft til Griffith.

"Der er ikke meget at tjene ved at erobre en af kongens kuttere," svarede Griffith, "og der ville være mindre hæder, om Barnstable skulle være belemret med vore unyttige mænd."

"Unyttige!" gentog Manual; "tre og tyve vel dresserede og vel valgte marinesoldater kunne ikke gøre så ringe nytte; se på disse fyre, mr. Griffith, og sig mig så, om De ville føle Dem belemret af dem i nødens stund?"

Griffith smilede og lod sit øje glide hen over den sovende gruppe – for da kanonernes torden var hørt op, havde hele afdelingen igen søgt hvile – og han kunne ikke andet end beundre de atletiske legemer, som lå henslængt i hvælvingen. Fra mændene lod han øjet glide hen til den pyramide af geværer, som stod opstillet og strålede selv i denne mørke hvælving. Manual fulgte hans øjne og glædede sig over udtrykket i dem.

"Ja, jeg ved, at det er brave folk, når det gælder," sagde Griffith, – "men tys! hvad siger han?"

"Hvem der? Hvad er det for støj?" gentog skildvagten, som var opstillet ved indgangen til hvælvingen.

Manual og Griffith sprang i samme øjeblik op fra deres hvilende stilling og stod ubevægelige. En kort tavshed påfulgte, under hvilken Griffith hviskede: "Det er lodsen; han skulle allerede have været her for noget siden."

Disse ord var næppe udtalt, før man hørte klirren af stål i stærk og pludselig bevægelse, og i næste øjeblik faldt skildvagtens legeme tungt ned ad stentrapperne, som førte op til den fri luft, og rullede hen for fødderne af dem med den bajonet, som havde forårsaget hans død, stikkende frem af et dybt sår i brystet.

"Vågn op, I syvsovere!" udbrød Griffith.

"Til våben!" skreg Manual med tordenstemme.

De opskræmte soldater sprang op; men i samme øjeblik trængte en levende geværild af tyve musketter ind i hvælvingen. Griffith kunne nu ikke styre sig selv længere; han affyrede sin pistol gennem den røgsky, som skjulte indgangen til hvælvingen, og selv fulgte han i hælene på sin kugle, idet han greb en entrepig og råbte til sine folk:

"Fremad, følg mig, gutter! Det er ikke andet end soldater."

Mens han talte, styrtede den unge fyrige sømand selv op ad den snævre udgang; men da han nåede det åbne rum, stødte hans fod imod legemet af ofret for hans kugle, og han styrtede hovedkulds ind i en gruppe bevæbnede mænd.

"Fyr, Manual, fyr!" råbte den rasende fange; "fyr, mens De har dem i en klynge."

"Ja, fyr, mr. Manual," sagde Borroughcliffe med stor kulde, "og skyd Deres egen officer; hold ham lige i fronten; den sikreste plads er nærmest ham."

"Fyr!" gentog Griffith og gjorde fortvivlede forsøg på at frigøre sig fra fem eller seks mands tag; "fyr og bryd Dem ikke om mig!"

"Hvis han gør det, fortjener han at blive hængt," sagde Borroughcliffe; "sådanne smukke fyre er der ikke så mange af, at man skulle skyde på dem som på vilde dyr i lænker. Tag ham bort fra hvælvingen, karle, og fordel jer på jeres poster."

I det øjeblik, Griffith sprang ud fra skjulestedet, var Manual mekanisk beskæftiget med at stille sine folk i orden, og marinesoldaterne, der var vant til at gøre alt i eksercitsorden, benyttede sig ikke af det gunstige øjeblik til at trænge frem. Borroughcliffes soldater ladede deres geværer igen og lagde sig i baghold på forskellige steder af muren, hvorfra de kunne beherske indgangen til hvælvingen uden at udsætte sig selv meget. Denne disposition blev meget koldsindigt rekognosceret af Manual i egen høje person gennem nogle sprækker i muren, og han tøvede med at rykke frem mod den styrke, han så, mens den var så fordelagtigt posteret. I denne situation blev der fra begge sider affyret nogle skud uden virkning, indtil Borroughcliffe, da han indså det unyttige i en sådan angrebsmåde, opfordrede garnisonen i hvælvingen til at træde i underhandlinger.

"Overgiv jer til Hs. Maj. kong George den Tredjes tropper," sagde han, "og jeg lover jer kammeratskab."

"Vil De give Deres fange fri og os fri passage til vore skibe?" spurgte Manual; "garnisonen tilladelse til at marchere ud med al militær honnør og officererne beholde deres sidevåben?"

"Kan ikke tilstås," svarede Borroughcliffe med megen værdighed; "Hs. Majestæts våbens ære og rigets velfærd forbyder os at gå ind på en sådan kontrakt; men jeg tilbyder Dem godt kammeratskab og en hæderlig behandling."

"Officererne beholder deres sidevåben, deres fange frigives, og hele afdelingen tilladelse til at vende tilbage til Amerika mod på æresord ikke at gøre tjeneste, før vi er udvekslet."

"Ikke tilstået," sagde Borroughcliffe. "Det eneste, jeg kan indrømme, er en god drik af den ædle Southside-madeira; og hvis De er den mand, jeg antager Dem for at være, vil De vide at sætte pris på et sådant tilbud."

"I hvilken egenskab opfordrer De os til at overgive os? som mænd, der er berettiget til at nyde godt af krigslovene eller som oprørere?"

"I er oprørere alle til hobe, gentlemen," svarede den forsigtige Borroughcliffe, "og som sådanne må I overgive jer; men hvad god behandling og god kost angår, da kan I være sikre på begge dele, så længe I er i mit værge; i alle andre henseender beror jeres skæbne på den værdigste monarks nåde –"

"Så lad Hs. Majestæt vise sit nådige ansigt og komme og tage os, for jeg vil lade mig –"

Manuals videre forsikring blev afbrudt af Griffith, hvis blod var blevet betydeligt afkølet, og hvis ædelmodige følelser for hans kammerater blev vakt, nu da hans egen skæbne syntes afgjort.

"Holdt, Manual!" udbrød han, "vær ikke for hurtig til at sværge. Kaptajn Borroughcliffe, jeg er Edward Griffith, løjtnant i de forenede amerikanske staters flåde, og jeg giver mit æresord –"

"Løs ham," sagde Borroughcliffe.

Griffith trådte frem imellem de to partier og talte således, at han kunne høres af begge:

"Jeg foreslår, at jeg stiger ned i hvælvingen og forvisser mig om kaptajn Manuals tab og nuværende styrke; hvis denne ikke er større, end jeg formoder, vil jeg råde ham til at overgive sig på civiliserede nationers sædvanlige betingelser."

"Gå," sagde soldaten; "men stop; er han halvt om halvt et amfibium – Nonsens! Jeg mener marineofficer?"

"Ja, sir, han er kaptajn i dette korps."

"Netop manden," afbrød Borroughcliffe ham; "jeg syntes nok, jeg skulle kunne kende ham på hans stemmes bløde klang. De vil gøre bedst i at tale til ham om den gode kost på St. Ruth: og De kan føje til, at jeg kender mine folk; jeg skal belejre i stedet for at storme ham, overbevist om, at han vil overgive sig, når hans feltflaske er tom. Den hvælving, han nu er i, indeholder ikke sådanne væsker som abbediets kældre."

Griffith smilede til trods for sin ubehagelige situation og sin ærgrelse, og idet han gjorde en lille bøjning med hovedet, gik han ind i hvælvingen, efter først med stemmen at have tilkendegivet sine venner, hvem det var, der nærmede sig.

Han forefandt seks af marinesoldaterne, inklusive skildvagten, liggende døde, og fire andre sårede, men tilbageholdende deres smertensudbrud, ifølge deres chefs ordre, for ikke at gøre fjenden bekendt med hans svaghed. Med resten af sit mandskab havde Manual forskanset sig bag brudstykket af en mur, der gennemskar hvælvingen, og uden at bekymre sig om de sørgelige genstande, der lå foran ham, bevarede han så uforfærdet et åsyn og så vigtig en mine, som om en befæstet bys skæbne beroede på hans beskatning og kløgt.

"De ser, mr. Griffith," sagde han, da den unge sømand nærmede sig denne sørgelige, men i sandhed frygtelige forskansning, "at intet mindre end artilleri kan dislokere mig; hvad den drukkenbolt af en engelskmand der ovenfor angår, lad ham da sende sine folk herned pelotonvis, på 8 eller 10 mand, og jeg skal stable dem op på trappetrinene fire eller fem mand høj!"

"Men artilleri kan og vil blive bragt hid, hvis det skulle være nødvendigt," sagde Griffith, "og der er ikke den ringeste chance for, at De kan undslippe; muligvis vil De kunne dræbe nogle få af fjendens folk, men De er for menneskekærlig til at ønske at gøre det, når det ingen nytte er til."

"Det forstår sig," sagde Manual med et smil, "og dog tror jeg, at jeg for øjeblikket kunne finde glæde i at skyde syv af dem – ja, netop syv, hvilket er en mere, end de har strøget af listen for mig."

"Husk på Deres egne sårede," sagde Griffith, "de lider af mangel på hjælp, mens De trækker et unyttigt forsvar i langdrag."

Nogle få undertrykte suk fra de lidende støttede denne appel, og Manual gav efter for den tvingende nødvendighed, skønt med en meget sur mine.

"Gå da op og sig ham, at vi vil overgive os som krigsfanger," sagde han, "på den betingelse, at han indrømmer mig at beholde mine sidevåben, og at der bliver draget passende omsorg for de syge – husk på at kalde dem syge, for der kunne endnu indtræffe en eller anden lykkelig omstændighed, inden konventionen bliver ratificeret, og så vil jeg ikke han, han skal kende mit tab."

Uden at tøve skyndte Griffith sig til Borroughcliffe med denne besked.

"Hans sidevåben!" gentog soldaten, da Griffith havde talt, "hvad er det for nogen, må jeg spørge? Et merlespir? For hvis han ikke er bedre ekviperet end De selv, min værdige fange, så er det ikke værd at strides om, hvem de skal tilhøre."

"Havde jeg blot ti af mine dårligste folk, bevæbnet med sådanne entrepigge, og kaptajn Borroughcliffe med sin afdeling kæmpede på liv og død med os," svarede Griffith, "ville han måske få lejlighed til at vurdere vore våben højere."

"Fire sådanne fyrige herrer som De selv ville have rykket min kommando op med rode," svarede Borroughcliffe med uforstyrret ro. "Men vor overenskomst er sluttet; lad Deres kammerater komme frem og nedlægge deres våben."

Griffith meddelte marineofficeren resultatet, og den sidstnævnte førte da resten af sin kommando ud fra sit lune fort til den fri luft.

Marinesoldaterne satte deres geværer sammen med lige så megen regelrethed og orden, som om de havde fået ordre til at hvile sig efter en march, og da denne nødvendige foreløbige forholdsregel var blevet iagttaget, bød Borroughcliffe hele sit mandskab træde frem, og vore eventyrere befandt sig atter i fjendens magt under omstændigheder, som gjorde deres udsigter til en hurtig forløsning af deres fangenskab næsten håbløse.

15

Manual kastede adskillige misfornøjede blikke på sejrherrerne og på resten af sin egen kommando, mens den blev bundet, hvilket foretoges med megen skånsel af sergent Drill, og da et af hans misfornøjede blikke faldt på Griffiths forstyrrede og blege ansigt, gav han sit dårlige humør luft ved at sige:

"Det er følgen af at forsømme militære forsigtighedsregler. Havde kommandoen været overladt til mig, som – det tør jeg sige uden at brovte – har været vant til et felttogs pligter – var der blevet stillet forposter ud, og i stedet for at være blevet fanget som kaniner i en hule og blive røget ud med svovl, kunne vi have kæmpet i åben mark, eller vi kunne have sat os i besiddelse af disse mure, som jeg ville kunne have holdt i mindst to timer imod det bedste regiment, der nogensinde har båret kong Georges uniform."

"Forsvare udenværkerne, før man trækker sig tilbage til fæstningen, det er krigens gang," udbrød Borroughcliffe, "og viser, at man forstår sig på den videnskab. Men havde De skjult Dem bedre i Deres hule, så havde kaninerne måske endnu allesammen sprunget rundt i den fornøjelige kælder. En frygtsom bondes øjne havde den fornøjelse i morges, da han passerede forbi i nærheden af skoven, at se bevæbnede folk i en fremmed dragt, og da han flygtede i den hensigt at kaste sig i vandet – hvad frygt undertiden kan forlede folk af hans slags til at gøre – var han så heldig på klipperne at møde mig, der var menneskelig nok til at frelse hans liv ved at tvinge ham til at føre os herhen."

"De har sejret, sir, og har let ved at være fornøjet," sagde Manual, idet han melankolsk satte sig på et stykke ruin og med bedrøvede blikke stirrede på de døde legemer; "men disse mænd har været som mine egne børn, og De vil derfor undskylde mig, om jeg ikke kan besvare Deres spøg. Ak! kaptajn Borroughcliffe, De er soldat og forstår at vurdere fortjeneste. Jeg tog de selvsamme fyre, som sover så roligt på disse stene, fra naturens hænder og gjorde dem til vor kunsts stolthed."

Borroughcliffe syntes til en vis grad at tage del i sin fanges følelser, og han gjorde nogle få passende, kondolerende bemærkninger, mens han iagttog de forberedelser til marchen, som hans egne folk gjorde. Endelig meddelte ordonnansen, at man havde tilvejebragt improviserede bærestole til at føre de sårede på, og spurgte, om han behagede at vende tilbage til kvarteret.

"Hvem har set rytteriet?" spurgte kaptajnen; "hvilken vej tog de? Har de fået nogen meddelelse om, at vi have opdaget denne afdeling af fjenden?"

"Ikke af os, hr. kaptajn," svarede sergenten; "de var redet langs med kysten, inden vi forlod klipperne, og det blev sagt, at deres officer havde til hensigt at ride nogle mile langs kysten for at slå alarm."

"Lad ham det; det er det hele, som sådanne glade kavalerer duer til. Drill, ære er for tiden næsten lige så knap en artikel for vore våben som forfremmelse. Vi synes kun at være de vanslægtede børn af heltene fra fortiden, de forstår mig, sergent? Tror De, der er mere ære at tjene ved denne morgens adspredelse, end De og jeg kunne bære? Hvis vi lod disse hungrige dragoner få nys om denne affære, ville de kaste sig over den som forsultne ørne og i det mindste gøre fordring på halvdelen af æren. De holder derfor tæt og bringer Deres folk til at holde tæt, indtil det bliver tid til at tale, og da skal jeg love Dem, at der skal blive gjort alarm nok."

Borroughcliffe rystede på hovedet med en alvorlig mine, mens han fortsatte:

"Det har været en pokkers blodig fægtning, sergent! Se på de døde og sårede; en skov på hver side, støttet af en ruin i centrum. Ak! blæk, blæk kan med stor virkning udgydes om detaljerne. Gå nu hen og gør forberedelse til marchen."

Efter således at være blevet gjort bekendt med sin kaptajns højere syn på sagen, gik sergenten hen til de andre for at gøre de sidste forberedelser til marchen. Arrangementerne var snart tilendebragt. De faldnes legemer blev ladt tilbage, da ruinernes afsides beliggenhed blev anset for tilstrækkelig sikkerhed imod faren for at blive opdaget, til mørket begunstigede deres bortfjernelse i overensstemmelse med Borroughcliffes plan om at beholde dem for sig selv. De sårede blev båret på bærebøre, der var dannet af de fangnes geværer, som der var lagt tæpper over, og sejrherrerne og de besejrede marcherede i tætsluttede masser bort fra ruinen, således at de førstnævnte skjulte de sidste for alle nysgerrige blikke. Der var i øvrigt kun lidt at frygte i denne henseende, for den uro og frygt, som var frembragt ved de overdrevne rygter, som var udspredt i landet, holdt folk borte fra St. Ruths aldrig meget stærkt besøgte terræn.

Selskabet var i færd med at forlade skoven, da knagen af grene og raslen af tørret løv forkyndte, at en afbrydelse af en eller anden slags var forestående.

"Om det skulle være en af deres forbistrede patruljer," udbrød Borroughcliffe med synlig misfornøjelse; "de tramper som et regiment kavaleri! Men, gentlemen, I vil selv kunne bevidne, at vi var på tilbagevejen fra valpladsen, da vi mødte forstærkning, hvis det skulle vise sig at være en sådan."

"Vi har ikke til hensigt, sir, at nægte Dem æren af at have vundet Deres sejr på egen hånd."

"Gør vejen ryddelig, Cæsar!" råbte en stemme ikke langt borte fra dem; "bryd igennem de forbistrede ranker på min højre side, Pompejus. Fremad, mine brave fyre, eller vi kommer måske endog for sent til at lugte røgen af fægtningen."

"Hm!" udbrød kaptajnen med sin filosofiske ro fuldstændig genoprettet; "det må være en romersk legion, som netop er vågnet op efter en dvale på henved sytten hundrede år, og stemmen må være en centurions. Vi vil gøre holdt, mr. Drill, og se, hvorledes en gammeldags march tager sig ud."

Mens kaptajnen endnu talte, havde det fremrykkende parti med stor anstrengelse arbejdet sig ud af det tornekrat, det havde forviklet sig i, og tre negre, hver især belæsset med en stor del skydevåben, gik foran oberst Howard ud på den åbne plads, hvor Borroughcliffe havde gjort holdt med sit detachement. Den gamle behøvede nogen tid til at ordne sin dragt, som var kommet i uorden, og tørre sveden, som var fremkaldt ved den uvante anstrengelse, af sit ansigt, inden han blev den tilvækst va'r, som kaptajnens afdeling havde fået.

"Vi hørte Deres ild," udbrød den gamle soldat, idet han samtidig flittigt benyttede sit vestindiske silkelommetørklæde, "og jeg besluttede at bringe Dem hjælp ved et udfald, som, benyttet på rette måde, har været et middel til at hæve mangen en belejring; endskønt, hvis Montcalm havde forholdt sig rolig indenfor sine mure, så havde måske Abr'ams sletter aldrig drukket hans blod."

"O, han handlede som en ægte soldat og i overensstemmelse med alle krigsregler," udbrød Manual; "og hvis jeg havde fulgt hans eksempel, skulle denne dag vel have givet et andet udfald."

"Hvad for noget! Hvem har vi her?" udbrød obersten forbavset. "Hvem vover at kritisere kampen og belejringen klædt i sådan en dragt?"

"Det er *dux incognitorum* Note 5), min værdige vært," sagde Borroughcliffe, "hvilket på engelsk vil sige: en marineofficer i den amerikanske Kongres' tjeneste."

"Hvad for noget! Har De da truffet fjenden? Ja, og ved den udødelige Wolfes ære, De har taget dem til fange," udbrød den glade olding. "Jeg skyndte mig med en afdeling af min garnison for at komme Dem til hjælp, for jeg havde set, at De var marcheret i denne retning og havde endog hørt knaldet af et par geværskud."

"Et par!" afbrød sejrherren ham. "Jeg ved ikke, hvad De kalder et par, min tapre, gamle ven; I har måske skudt på hinanden i ugevis i Wolfes, Abercrombies og Braddocks dage; men jeg har også set en levende geværild og kan have en mening med om den sag; men dette har i forhold til det antal, der har været i ilden, været den mest fortvivlede affære, jeg nogensinde har deltaget i. Jeg taler bestandig i forhold til det antal, der var i ilden. Skoven er ganske godt tildækket med døde, og det er lykkedes os at føre nogle af de hårdest sårede med, som De vil kunne se."

"Gudsdød!" udbrød den overraskede olding, "at sådan en fægtning skulle finde sted i et geværskuds afstand fra abbediet, og jeg høre så lidt til den. Jeg er bange for, at mine sanser begynder at slappes, for der var en tid, da et eneste skud var tilstrækkeligt til at vække mig op af den dybeste søvn."

"Bajonetten er et tavst våben," svarede den koldblodige kaptajn med en betydningsfuld vinken med hånden. "Den er engelskmandens stolthed, og enhver erfaren officer ved, at et stød med den er lige så meget værd som en hel pelotons fyren."

"Hvad for noget! Kom det til bajonetangreb?" udbrød obersten. "Ved Gud, min tapre unge ven, Borroughcliffe, jeg ville have givet 20 fade ris og to velskabte negere for at have set den fægtning."

"Det ville uden tvivl have været et interessant skuespil at overvære," svarede kaptajnen. "Men sejren er vor uden nutidens Achilles' nærværelse. Jeg har alle dem, der overlever affæren – i det mindste alle, som har sat deres fod på engelsk grund."

"Ja, og kongens kutter har bragt skonnerten ind," tilføjede oberst Howard. "Således tilintetgøres alt oprør bestandig! Men hvor er Christopher, min slægtning, mr. Christopher Dillon? Jeg ville spørge ham, hvad statens love herefter foreskriver loyale undersåtter. Her vil blive arbejde for de edsvorne i Middlesex, kaptajn Borroughcliffe, om ikke for statssekretæren selv. Hvor er Christopher, min slægtning – den smidige, den kloge, den loyale Christopher?"

"Juristen er ikke her," svarede Borroughcliffe, "men rytteriets kornet har givet mig grund til at tro, at Hs. Provinsielle Herlighed, som begav sig om bord på kutteren for at give den underretning om fjendens stilling, er forblevet der for at dele søkampens fare og ære."

"Ja, det ligner ham," udbrød obersten og gned sine hænder af glæde; "han har glemt juraen og sine fredelige beskæftigelser ved krigstrompetens lyd og har med en drengs tankeløshed og fyrighed ført en statsmands hoved ind i kampen."

"Juristen er en forsigtig mand," bemærkede kaptajnen på sin sædvanlige tørre måde, "og vil uden tvivl erindre sine forpligtelser mod efterverdenen og sig selv, selv om han er kommet midt ind i kampens hede. Men det undrer mig, at han ikke vender tilbage, for der er nu forløbet nogen tid, siden skonnerten strøg sit flag, hvad mine egne øjne har set."

"Tilgiv mig, mine herrer," sagde Griffith, idet han trådte hen til dem uden at kunne lægge bånd på sin interesse; "men jeg har ikke kunnet undgå at høre en del af Deres samtale og kan ikke tro, at De vil anse det for nødvendigt at holde noget af sandheden skjult for en afvæbnet fange. Siger De, at en skonnert er blevet taget til fange i morges?"

"Det er fuldstændig sandt," sagde Borroughcliffe på en naturlig og hensynsfuld måde, der var et vidnesbyrd om hans gode hjerte; "men jeg nænnede ikke at fortælle Dem det, fordi jeg tænkte, at Deres egen ulykke kunne være nok for øjeblikket. Mr. Griffith, denne herre er oberst Howard, hvis gæstfrihed De vil komme til at stå i gæld til, inden vi skilles."

"Griffith!" gentog obersten hurtigt. "Griffith! Hvilket syn for mine gamle øjne at skue! – værdige, tapre, loyale Hugh Griffiths barn fange og grebet under våben mod sin fyrste! Unge mand, unge mand, hvad ville din brave fader, hvad ville hans bedste ven, min egen stakkels broder Harry have sagt, hvis det havde behaget Gud, at de skulle have levet og været vidne til denne brændende skam og evige plet på dit hæderlige navn?"

"Hvis min fader havde levet, ville han nu have kæmpet for sit fædrelands uafhængighed," sagde den unge mand stolt. "Jeg ønsker at vise respekt selv for mr. Howards fordomme og beder om, at han vil undlade at fremdrage et emne, som jeg er bange for, at vi ikke kan blive enige om."

"Aldrig, så længe du findes i oprørernes rækker!" udbrød obersten. "Ak, dreng, dreng! Hvor jeg kunne have elsket dig, hvis de kundskaber og den dygtighed, du har erhvervet dig i din fyrstes tjeneste, nu blev anvendt til at hævde hans uomtvistelige rettigheder! Jeg elskede din fader, brave Hugh, som jeg elskede min egen broder."

"Og han§ søn burde endnu stedse være Dem kær," udbrød Griffith og tog oberstens modstræbende hånd i begge sine.

"Ak, Edward, Edward!" fortsatte den blødgjorte olding, "hvor mange af mine vågne drømme er ikke blevet ødelagt ved din genstridighed! Ja, jeg tror end ikke, at Christopher, hvor forstandig og loyal han end er, kunne have fundet sådan gunst for mine øjne som du selv. Der er en lighed med din fader i dit ansigt og smil, som kunne have overtalt mig til at gøre alt, undtagen forræderi – og så ville Cicily, den egensindige, ømme, opsætsige, venlige, kærlige, gode Cicily have været et bånd til at forene os for bestandig."

Ynglingen kastede et hurtigt blik på den betænksomme Borroughcliffe, som, hvis han havde adlydt det utålmodige udtryk i Griffiths øje ville have fulgt sine folk, som langsomt bar de sårede hen imod abbediet, inden han gav efter for sine følelser og svarede:

"Ja, sir, lad dette da blive afslutningen på vor uenighed – Deres yndige niece skal være dette bånd, og De skal være for mig, som Deres ven Hugh ville have været, om han havde levet, og for Cicily to gange fader."

"Dreng, dreng," sagde oldingen og vendte sit ansigt bort for at skjule muskeltrækningerne; "din tale er forgæves; min slægtning Christopher har nu mit ord, og din plan kan ikke lade sig gennemføre."

"Intet er uigennemførligt, sir, for ungdom og foretagelsesånd, når den hjælpes af en alder og erfaring som Deres," sagde Griffith; "denne krig må snart være til ende."

"Denne krig!" gentog obersten og rev sin hånd løs; "ja, hvad om denne krig, unge mand? Er den ikke et forbandet forsøg på at anbringe tyranner, opfostret i rendestene, på fyrsters trone! en plan til at ophøje de ugudelige på de godes bekostning! En plan til at fremhjælpe uretfærdig ærgerrighed under maske af hellig frihed og det populære råb om lighed! Som om der kunne være frihed uden orden! eller lighed, hvor suverænens privilegier ikke er lige så hellige som folkets."

"De dømmer os strengt, oberst Howard," sagde Griffith.

"Jeg dømmer jer!" udbrød soldaten, som på dette tidspunkt syntes, at ynglingen lignede enhver anden end hans ven Hugh; "det tilkommer slet ikke mig at dømme Dem; – hvis det gjorde! – men den tid vil komme, den tid vil komme. Jeg er en tålmodig mand og kan afvente begivenhedernes gang; ja, ja, alderdom kølner blodet, og vi lærer at undertrykke ungdommens lidenskaber og utålmodighed; men hvis ministeriet ville nedsætte en dommerkommission for kolonierne og gøre gamle George Howard til dommer i den, vil jeg være en hund, om der skulle være en oprører i live om tolv måneder" – han vendte sig til Borroughcliffe – "i en sådan sag kunne jeg vise mig som en romer og hænge – hænge – ja, jeg tror, sir, jeg kunne hænge min egen slægtning, mr. Christopher Dillon."

"Skån juristen for en sådan unaturlig ophøjelse, før hans tid kommer," svarede kaptajnen; "men se der" – han pegede hen imod skoven – "der er en mere passende genstand for galgen! Mr. Griffith, den mand der kalder sig selv Deres kammerat."

Oberst Howards og Griffiths øjne drejede sig i den retning, som fingeren pegede, og den sidstnævnte genkendte øjeblikkelig lodsen, som stod i udkanten af skoven med armene over kors og øjensynlig tog sine venners stilling nærmere i betragtning.

"Den mand," sagde Griffith forvirret og tøvede med at udtale endog den tvetydige sandhed, der frembød sig af sig selv, "den mand hører ikke til vort skibs besætning."

"Og dog har han været set i *Deres* selskab," svarede den vantro Borroughcliffe; "det er ham, der førte ordet ved sidste nats forhør, oberst Howard, og uden tvivl kommanderer han oprørernes arrieregarde."

"De taler sandhed," udbrød den gamle; "Pompejus, Cæsar, kom her – fyr!"

De sorte blev forvirrede ved den pludselige ordre, de fik af deres herre, som de nærede den dybeste ærbødighed for, og idet de lagde geværerne an, vendte de ansigterne bort og lukkede øjnene, mens de adlød den blodige befaling.

"Fald an," råbte obersten, idet han svingede det gamle sværd, han havde væbnet sig med, og skyndte sig frem så hurtigt som et nylig overstået gigtanfald ville tillade ham; "fald an og stød de hunde ned med bajonetten. Fremad, Pompejus – rask, drenge, rask."

"Hvis Deres ven kan holde det angreb ud," sagde Borroughcliffe med urokkelig ro til Griffith, "så må hans nerver være af jern."

"Jeg håber til Gud," sagde Griffith, "at han vil have overbærenhed nok til at respektere oberst Howards svaghed! – han viser en pistol frem."

"Men han vil ikke fyre; romerne anser det for klogest at gøre holdt; nej, ved Himlen, de benytter harens våben! Hallo! Oberst Howard, min værdige vært, hold tilbage på Deres forstærkning; skoven er fuld af bevæbnede mænd; de kan ikke undslippe os; jeg venter kun på rytteriet for at afskære dem tilbagetoget."

Oldingen, som var avanceret frem indtil en kort afstand fra den mand, som alene og rolig afventede angrebet, gjorde holdt ved hans kalden, og ved at se sig om forvissede han sig om, at han stod alene. Da han troede, at Borroughcliffes ord var sande, trak han sig langsomt tilbage, idet han dog mandigt vendte ansigtet mod fjenden, indtil han nåede tilbage til kaptajnen.

"Kald tropperne tilbage, Borroughcliffe!" sagde han, "og lad os gøre et angreb ind i skoven; de vil flygte for Hs. Majestæts våben som brødefulde misdædere, hvad de også er. Hvad negrene angår, da skal jeg lære de sorte slyngler at forlade deres herre i sådant et øjeblik. Man siger, at frygten er bleg, men Fanden ta'e mig, Borroughcliffe, om jeg ikke tror, deres skind er sort."

"Jeg har set den i alle farver, blå, hvid, sort og broget," sagde kaptajnen. "Jeg må imidlertid selv overtage kommandoen, min fortræffelige vært; lad os trække os tilbage til abbediet og overlad til mig at afskære resten af oprørerne."

Dette arrangement gik obersten, skønt modstræbende, ind på, og man begav sig tilbage til abbediet. Ophidselsen havde imidlertid bandlyst enhver venskabelig følelse fra oberstens bryst, og han trådte ind i abbediet med den faste beslutning, at retfærdigheden skulle ske fyldest over for Griffith og hans ledsagere, selv om den skulle føre dem til foden af galgen.

Da herrerne forsvandt fra hans synskreds, stak lodsen atter sit våben ind på brystet, og idet han drejede sig om med et melankolsk og tankefuldt udtryk, vendte han langsomt tilbage til skoven.

16

Læseren vil, ved at sammenligne den tid, som blev benyttet til de foregående begivenheder, lægge mærke til, at *Ariel* med sin prise ikke ankrede op i den allerede omtalte bugt, førend Griffith og hans afdeling allerede i adskillige timer havde været i fjendens hænder. Den formodede fangst af den oprørske skonnert var en begivenhed, der kun vakte liden interesse og ingen overraskelse imellem folk, der var vant til at betragte deres sømænd som uovervindelige, og Barnstable havde ikke haft stor vanskelighed ved at narre de få bønder, som nysgerrighed havde forledt til at vove sig langs med skibene, den korte tid, dagslyset endnu vedvarede. Da imidlertid aftenens tåger begyndte at rejse sig, mente den unge sømand, at det var på tide, han med alvor tog fat på sin gerning.

Alacrity, der havde hele sit eget mandskab tilligemed de sårede fra *Ariel* om bord, lettede i al stilhed og drev langsomt for vinden, der blæste fra land, indtil den havde rum sø; da blev sejlene sat til, og den fortsatte sin kurs så hurtigt den kunne, for at nå fregatten. Barnstable havde iagttaget denne bevægelse med åndeløs ængstelse; for på en fremspringende odde, der fuldstændig beherskede havet i nogen afstand, var der blevet oprettet et lille, men stærkt batteri for at beskytte havnen imod fjendens mindre skibes forhånelser, og en vagtpost, der var tilstrækkelig stærk til at håndtere de to tunge kanoner, den var befæstet med, fandtes altid i batteriet. Han vidste ikke, hvorvidt hans krigslist var lykkedes, og det var først, da han hørte *Alacrity*s sejl flyve for vinden, at han følte, at han endnu var sikker.

"Lyden vil nå engelskmændenes øre," sagde kadetten Merry, som stod på skonnertens bak ved siden af sin chef og lyttede med åndeløs interesse: "de stillede en skildvagt ud på odden, da solen gik ned, og hvis han blot er lidt bedre end en død mand eller en marinesoldat, der sover, vil han fatte mistanke om, at der er noget galt på færde."

"Aldrig!" svarede Barnstable med et langt åndedrag, der forkyndte, at hans frygt var forbi. "Han vil snarere tro, at det er en havfrue, der vifter sig i den kølige aftenstund, end fatte mistanke om, hvad der virkelig foregår. Bemand straks Deres båd, mr. Coffin, og giv Deres besætning våben."

Kvartermesteren standsede et øjeblik, inden han adlød denne uventede ordre, og idet han pegede hen imod batteriet, spurgte han meget flegmatisk:

"Til landarbejde, sir? Skal vi tage huggerterne og pistolerne? Eller vil vi få brug for piggene?"

"Vi kunne måske træffe på soldater med bajonetter," sagde Barnstable eftertænksomt; "tag de sædvanlige våben, men kast nogle pigge i båden."

Tom adlød uden at komme med flere indvendinger.

Barnstable lagde hånden fortroligt på kadettens skulder og førte ham i dyb tavshed hen til agterdelen af sit lille skib. Det stykke sejldug, der dækkede indgangen til kahytten, blev trukket halvt til side, og ved skinnet af lampen, som brændte i det lille værelse, var det let at se fra dækket, hvad der foregik nedenunder. Dillon sad og støttede sit hoved på begge sine hænder, således at han dækkede for ansigtet, men i en stilling, der tilkendegav, at han var hensunken i dybe grublerier.

"Jeg ville ønske, jeg kunne se min fanges ansigt," sagde Barnstable med lav stemme, der kun kunne høres af hans ledsager. "En mands øjne er et slags fyrtårn, der siger én, hvorledes man skal styre ind i hans fortroligheds havn."

"Og undertiden et sømærke, sir, til at vare én om, at der ingen sikker havn er i nærheden," svarede den raske gut.

"Skælm!" mumlede Barnstable, "der talte Deres kusine Katherine."

"Hvis min kusine Plowden var her, mr. Barnstable, ved jeg, at hendes mening om den herre der ikke i ringeste måde ville være mere gunstig."

"Og dog har jeg besluttet at vise ham tillid! Hør efter, dreng, og sig mig, om jeg har uret; De er et godt hoved lige som visse andre af Deres familie og kan måske komme med et godt forslag. Jeg har sporet af de landmænd, som kom herud i aften for at glo på det skib, som oprørerne har været i stand til at bygge, at nogle sømænd og marinesoldater i dag er blevet taget til fange i en gammel ruin i nærheden af St. Ruths abbedi."

"Det er mr. Griffith," udbrød kadetten.

"Ja, det behøvede De ikke Deres kusine Katherines forstand til at gætte. Jeg har nu foreslået denne herre med Savanna-ansigtet, at han skulle gå ind i abbediet og underhandle om en udveksling. Jeg vil give ham for Griffith, og *Alacrity*s besætning for Manuals kommando og fregattens matroser."

"Matroserne," udbrød kadetten i stærk bevægelse, "har de også fanget mine matroser? Jeg ville ønske, mr. Griffith havde givet mig lov til at gå med i land."

"Det var ikke drengeværk, der skulle udføres, og der var ikke plads i båden, til at de kunne belemre den med unyttige genstande. Men denne mr. Dillon har modtaget mit forslag og forpligtet sig til, at Griffith skal vende tilbage inden en time efter, at han har fået tilladelse til at betræde abbediet. Tror De, han vil holde sit æresord?"

"Måske," sagde Merry og tænkte et øjeblik efter; "for jeg tror, han anser mr. Griffiths nærværelse under samme tag som miss Howard for noget, der om muligt må forhindres; i dette tilfælde vil han måske hære sand, skønt han har et falsk blik."

"Jeg vil tilstå, at hans fyrtårne ikke er behagelige at se på," sagde Barnstable; "men han er en gentleman og har givet sit løfte; det er ikke en mand værdigt at mistro ham i sådan en affære, og jeg vil have tillid til ham. Hør nu, sir: Ældre hoveders fraværelse lægger et stort ansvar på Deres skuldre; hold så nøje øje med det batteri, som om De sad i toppen af masten på Deres skib og holdt udkig med fjenden. Det øjeblik, De ser lys bevæge sig i det, kapper De anker og søger rum sø; De vil finde mig et eller andet sted under klipperne, og De må stå fra og til kysten, med abbediet bestandig i sigte, indtil De træffer os."

Merry lyttede opmærksomt til disse og andre højtidelige ordrer, som han modtog af sin chef, der, efter at have overdraget sin næstkommanderende kommandoen over prisen (den tredje officer hørte til de sårede), var nødt til at betro sin elskede skonnert til en ung knøs, hvis alder ikke var nogen garanti for den erfaring og dygtighed, som han virkelig var i besiddelse af.

Da Barnstable var færdig med sine påmindelser og instruktioner, trådte han igen hen til kahytsdøren og mønstrede atter et øjeblik med et strengt blik sin fange, inden han talte. Dillon havde taget hånden bort fra ansigtet, der udtrykte en håbløs underkastelse i sin skæbne. Således tænkte i det mindste hans erobrer, og denne tanke berørte nogle af de finere følelser i den ædelmodige unge sømands barm. Idet han øjeblikkelig afviste enhver mistanke om sin fanges mangel på ære som uværdig for dem begge, opfordrede Barnstable ham i en livlig tone til at komme og stige i båden. Denne opfordring frembragte en forandring i Dillons ansigtstræk, som gav hans åsyn et ubestemmeligt udtryk, der igen forvirrede sømanden; men det var så forbigående og kunne så let antages for at være et glædessmil over den frihed, som var lovet ham, at den tvivl, det fremkaldte, forsvandt næsten lige så hurtigt som selve det tvetydige udtryk.

Barnstable stod i begreb med at følge sin fange ned i båden, da han følte sig fastholdt ved et sagte greb i sin arm.

"Hvad vil De?" spurgte han kadetten, som havde givet ham dette signal.

"Hav ikke for megen tillid til den Dillon," svarede den ængstelige knøs hviskende; "hvis De havde set hans ansigt, som jeg så det, da natlampens skær faldt på det, mens han steg op af kahytten, ville De ikke fæste tillid til ham."

"Jeg er vis på, jeg ikke ville have set nogen skønhed," sagde den ædelmodige løjtnant leende; "men der er Lange Tom; god vagt, unge mand, og husk på at have et skarpt øje med batteriet."

Barnstable tog derefter plads i båden og iagttog en dyb tavshed, indtil de havde passeret de to små odder, som dannede mundingen til havnen. Mandskabet, som havde omviklet årerne med lammeskind i tollegangene, roede flinkt, og de nåede snart åben sø, hvorefter det lille fartøj styrede sin kurs langs kysten. Her mente kvartermesteren, at han turde vove at bryde tavsheden.

"Det vil blive en svær nordost, inden hundevagten er omme," sagde han.

Barnstable studsede ved denne meddelelse; men da han kendte sin kvartermester som en god profet, gav han sig til at undersøge forholdene. Det forekom ham da også, at han denne gang havde ret, men han besluttede ikke at lade sig afskrække af denne opdagelse, hvorimod han kastede sig tilbage i båden og mumlede:

"Så lad det da blæse; Griffith er vel nok værd, at vi vover noget for ham, og hvis vi ikke kan narre batteriet, så kan vi tage det."

Der blev ikke talt mere om vejret, og man roede videre i tavshed. Barnstable undersøgte nøje kysten og henledte med tavse tegn særlig sin kvartermesters opmærksomhed på en bugt, der var noget dybere end de øvrige. Coffin, der nok kunne tænke, at Barnstables bemærkninger kun gjaldt ham, gjorde ligeledes i tavshed, men nøjagtigt, sine bemærkninger over stedet. Lidt efter holdt man pludselig mod land og var i begreb med at styre ind over en sandrevle, da Barnstable med et standsede farten, idet han kommanderede:

"Skod! Jeg hører åreslag!"

Kommandoen blev øjeblikkelig adlydt, og Barnstable greb kikkerten og stillede den i den retning, hvorfra han hørte åreslagene.

"Ved mine gode øjne," udbrød han, "jeg tror, det er den forbandede lods, der sniger sig fra land og efterlader Griffith og

Manual til at dø i de engelske fængsler. Til lands med jer – sæt den øjeblikkelig i land."

Ordren var ikke givet, før den blev adlydt, og på mindre end to minutter stod den utålmodige Barnstable, Dillon og kvartermesteren sammen på landjorden. Det indtryk, han havde modtaget, at hans venner blev overladt til deres skæbne af lodsen, foranledigede den ædelmodige unge sømand til at fremskynde sin fanges afsendelse, da han var bange for, at hvert øjeblik skulle medbringe en ny hindring for fuldførelsen af hans plan.

"Mr. Dillon," sagde han, så snart de var kommet i land; "jeg fordrer ikke noget nyt løfte – De har allerede givet Deres ære i pant."

"Hvis eder kan gøre det stærkere," afbrød Dillon ham, "vil jeg aflægge dem."

"Eder kan ikke – en gentlemans ære er til enhver tid tilstrækkelig. Jeg skal sende min kvartermester med Dem til abbediet, og De vil om to timer enten vende tilbage med ham eller overgive ham mr. Griffith og kaptajn Manual. Gå, sir, De er fri på betingelser; der er en åbning, som De let kan komme op på klipperne gennem."

Dillon takkede endnu en gang den ædelmodige officer og gav sig derefter til at bane sig vej op på klipperne.

"Følg ham og adlyd hans instruktioner," sagde Barnstable til sin kvartermester.

Tom, der var vant til ubetinget lydighed, greb sin harpun og fulgte roligt i sin nye førers fodspor, da han følte løjtnantens hånd på sin skulder.

"Du lagde mærke til den dybe bugt?" sagde løjtnanten sagte.

Tom nikkede bekræftende.

"Du vil finde os der – det er ikke værd at tro fjenden for meget."

Kvartermesteren gjorde en truende bevægelse med sin harpun for at betegne, hvilken fare Dillon løb, hvis han viste sig falsk, og vandrede derefter afsted.

Mens båden blev roet hen til den angivne bugt, vandrede juristen og kvartermesteren gennem nattens mørke ad den sti, der førte til abbediet. Tom fortalte historier, som Dillon hørte på og deltog i med en interesse, der forøgede kvartermesterens tillid til ham, og da de nåede den store indhegning, der omgav abbediet, var kvartermesteren dybt inde i en undersøgelse af det atlantiske havs størrelse i forhold til Amerikas fastland.

Dillon gik ikke ind ad hovedindgangen, men ad en lille dør og standsede undervejs nedenfor sergent Drills vindue og havde en lille samtale med ham. Derefter førte han kvartermesteren til det værelse, hvor obersten plejede at opholde sig om aftenen, og da døren til det åbnedes, så man obersten og kaptajnen siddende ved bordet med den bekendte Southside-madeira foran sig.

Da obersten så Dillon, modtog han ham med inderlig fryd. Juristen kunne i flere minutter ikke gøre andet end høre på sin slægtnings hurtige spørgsmål, som han af hensyn til kvartermesterens nærværelse besvarede med klog forsigtighed.

Tom stod med stor ro, lænet på sin harpun, og betragtede med et udtryk, hvori forbavselse på en løjerlig måde var blandet med foragt, møblerne og ordningen af dette værelse, der var langt mere pragtfuldt end noget, han tidligere havde set. Imidlertid tog Borroughcliffe aldeles ingen notits af de private konferencer, som fandt sted imellem Dillon og hans vært, som blev mere og mere interessante og til sidst drog dem helt hen i et hjørne af værelset; han tømte det ene glas efter det andet og kastede kun af og til et beundrende blik hen på kvartermesteren, hvis kraftige skikkelse vel var egnet til at tiltrække sig en hververofficers opmærksomhed. Fra denne dobbelte fornøjelse blev kaptajnen imidlertid snart kaldt bort for at deltage i sine venners rådslagninger.

Dillon blev skånet for den ubehagelige pligt at gentage den snedige fortælling, som han havde anset det for nødvendigt at opvarte obersten med, idet oldingen nemlig selv var så ivrig, at han udførte dette hverv på en måde, der gav hans slægtnings forræderi ethvert skin af at være et retfærdigt kunstgreb, der vidnede om hans urokkelige iver for hans fyrstes sag. Meningen var, at Tom skulle holdes tilbage som fange, og Barnstables afdeling gribes og naturligvis dele samme skæbne. Dillon slog øjnene ned for det faste blik, som Borroughcliffe fæstede på ham, mens han lyttede til de lovtaler, som obersten udøste over sin fætters kløgt, men soldatens betænkeligheder forsvandt, da han vendte sig om for at undersøge deres umistænksomme fange, som vedblev at betragte værelset, mens han i sin uskyld bildte sig ind, at de forhandlinger, han var vidne til, kun var de forberedende skridt til at give ham adgang til mr. Griffith.

"Drill," sagde Borroughcliffe højt, "træd frem og modtag Deres ordrer."

Kvartermesteren vendte sig hurtigt ved denne pludselige befaling, og for første gang mærkede han, at han var blevet fulgt herind af denne underofficer og to roder bevæbnede rekrutter.

"Før denne mand til vagtværelset og giv ham noget at spise; og sørg for, at han ikke dør af tørst."

Der var ikke noget foruroligende ved denne ordre, og Tom fulgte soldaterne, indtil deres gang blev standset i galleriet ved råbet "Holdt".

"Nærmere betænkt, Drill," sagde kaptajnen i en tone, som enhver befalende lyd var forsvundet fra, "må De hellere vise den herre ind i mit eget værelse og sørge for, at han bliver ordentligt beværtet."

Drill tilkendegav på sædvanlig vis, at han havde forstået sin officers ordre, og Borroughcliffe vendte tilbage til sin flaske, mens kvartermesteren fulgte sin fører med en hurtighed og beredvillighed, der blev ikke så lidt forøget ved den gentagne omtale af den forplejning, der ventede ham.

Til alt held for Toms utålmodighed var kaptajnens værelse nær ved, og den lovede forplejning lod på ingen måde vente på sig. Den bestod af en god bøfsteg, og sergenten, der rigtigt havde forstået et tegn af kaptajnen, som gik ud på, at han skulle gøre et angreb mod kvartermesterens hjerne, blandede med egne hænder en drik, som han kaldte romgrog, hvis virkning han sikkert stolede på. Den gjorde imidlertid ingen virkning på Tom; han tømte det ene glas efter det andet, og sergenten, der fandt det strengt nok at gøre sin egen drik ære, begyndte allerede at føle dens indflydelse, da til held for ham en banken på døren forkyndte kaptajnens nærværelse og befriede ham for den ydmygelse at blive drukket fuld af en rekrut. Da Borroughcliffe trådte ind i værelset, befalede han sin sergent at trække sig tilbage, idet han føjede til:

"Mr. Dillon vil give Dem instruktioner, som De i et og alt har at adlyde."

Drill, som havde forstand nok tilbage til at forstå, at hans officer ville blive misfornøjet, hvis han opdagede hans tilstand, skyndte sig at gå, og kvartermesteren befandt sig snart alene med kaptajnen. Tom havde taget plads på en af Borroughcliffes kufferter, kaptajnen trak en stol hen i nærheden af ham, og med en venlighed og fortrolighed, der var i højeste grad nedladende, når man tager deres forskellige livsstillinger i betragtning, begyndte han følgende samtale:

"Jeg håber, beværtningen har været Dem tilpas, mr. a – a – jeg må tilstå, jeg kender ikke Deres navn."

"Tom Coffin."

"De er en højst fortjenstfuld mand," fortsatte Borroughcliffe, "og det er pinefuldt at tænke på, hvilken skæbne mr. Dillons forræderi har nedkaldt over Dem."

Den venlighed, der var blevet vist Tom, havde så fuldstændigt berøvet ham al mistanke, at han end ikke blev vakt ved denne tvetydige udtalelse. Han svarede derfor med tilfreds enfoldighed:

"Han har ikke nedkaldt nogen skæbne over mig. Denne mr. Dillon har kun at udlevere mig mr. Griffith eller selv at følge med tilbage til *Ariel* som min fange."

"Ak, min gode ven, jeg er bange for, De vil komme til at mærke, at når tiden kommer til at foretage denne udveksling, vil han ingen af delene gøre. Det gør mig ondt at måtte sige Dem, at De ikke vil få tilladelse til at vende tilbage til *Ariel*, og at Deres chef vil blive taget til fange inden en time, samt at Deres skonnert vil blive taget, inden morgenen gryr."

"Hvem vil tage hende?" spurgte kvartermesteren med et hæsligt smil, idet denne sammenhoben af truende ulykker begyndte at gøre en smule indtryk på ham.

"De må erindre, at den ligger umiddelbart under et batteris tunge kanoner, som kunne bore den i sænk på nogle få minutter, og der er allerede afsendt et ekspresbud for at gøre batteriets chef bekendt med *Ariel*s sande karakter; og da vinden allerede er begyndt at klare fra land, vil den umuligt kunne undslippe."

Sandheden med dens tunge konsekvenser begyndte nu at lyse op i kvartermesterens hjerne. Han erindrede sine egne forudsigelser om vejret og skonnertens hjælpeløse stilling, berøvet, som den var, mere end halvdelen af sin besætning og overladt til en dreng, mens dens chef selv var i begreb med ak blive taget til fange. Hans hoved sank ned på hans knæ, han tildækkede sit ansigt med sine store, brede hænder, og til trods for ethvert forsøg, den gamle sømand kunne gøre for at skjule sin bevægelse, begyndte han at hulke højt.

Borroughcliffe fortsatte:

"Jeg ynker af mit ganske hjerte de stakkels fyre, som list eller misforstået pligtfølelse har vildledet og som således vil blive taget til fange under våben mod deres konge; men da de er antruffet på selve den britiske ø, må der statueres et eksempel til afskrækkelse for andre. Jeg er bange for, at med mindre de kan forsone sig med regeringen, vil de alle blive dømte til døden."

"Lad dem da forsone sig med Gud, jeres regering kan kun gøre lidt til at klare en mands log-regnskab, når hans vagter i denne verden er udløbne."

"Men ved at forsone sig med dem, der har magten, kan deres liv blive skånet," sagde kaptajnen og iagttog med skarpt blik, hvilken virkning hans ord gjorde på kvartermesteren.

"Det har kun lidt at sige, om en mand hører bådsmanden pibe hans køje ned for sidste gang; han tager sin vagt i en anden verden, om han end er færdig i denne. Men at se træ og jern, der er sammensat efter sådanne former som *Ariel*s, gå over i fremmede hænder, det er et stød, som en mand vil kunne huske, længe efter at hans navn er slettet ud af proviantskriverens rulle! Jeg ville hellere, at tyve skud skulle ramme mit gamle kadaver, end at et skud skulle trænge ind i skonnerten uden at gå ud igen over vandlinjen."

Borroughcliffe svarede lidt ligegyldig:

"Det kan jo være, jeg tager fejl, når det kommer til stykket, og i stedet for at dræbe nogen af jer, vil de måske anbringe jer alle på fangeskibet, hvor I jo kan have det meget gemytligt de første ti eller femten år."

"Hvad er det, skibskammerat!" udbrød kvartermesteren, idet han fo'r op; "et fangeskib, siger De? De kan sige til dem, at de kan spare udgiften til en mands forplejning ved at hænge ham, om de behager så, og det er gamle Tom Coffin."

"Der er ingen, der kan svare for, hvad de kan falde på; i dag kunne de gerne give befaling til, at et dusin af jer skal skydes som oprørere; i morgen kunne de måske falde på at betragte jer som krigsfanger og sende jer til fangeskibet i tolv år."

"Sig dem, broder, at jeg er oprører, vil De? Og De vil ikke sige en løgn – en, som har kæmpet imod dem siden Manlys dage i Bostonbugten og lige til denne time. Jeg håber, knøsen vil sprænge hende i luften; det ville blive stakkels Richard Barnstables død at se hende i engelskmandens hænder."

"Jeg ved kun et middel," sagde Borroughcliffe og lod, som om han tænkte efter, "men kun et, der sikkert vil frelse Dem fra fangenskabet, for ved nærmere eftertanke vil de næppe lade jer dræbe."

"Nævn det, ven," udbrød kvartermesteren, idet han rejste sig i en øjensynlig heftig bevægelse, "og hvis det står i en mands magt, skal det sikkert blive gjort."

"Ja," sagde kaptajnen og lagde sin hånd fortroligt på skulderen af den anden, som lyttede til med spændt opmærksomhed; "det er let gjort og i og for sig ikke noget forfærdeligt; De behøver kun at tjene Deres konge, som De før har tjent Kongressen, og lad mig være den mand, der anviser Dem Deres fane."

Kvartermesteren stirrede stift på den talende, og det var tydeligt, at han ikke rigtigt forstod det forslags natur, som blev gjort ham. Borroughcliffe fortsatte derfor:

"På rent engelsk, lad dig hverve til mit kompagni, min smukke fyr, og dit liv og din ære er begge frelste."

Tom lo ikke højt, for det var et følelsesudbrud, som han kun sjældent hengav sig til, men hvert træk i hans vejrbidte ansigt drog sig sammen til et udtryk af bitter, ironisk foragt. Med begge hænder greb han fat i Borroughcliffes krave og snørede dem sammen om halsen på ham, mens han sagde:

"Hellere bakskammerat end skibskammerat; hellere skibskammerat end fremmed; hellere fremmed end hund – men hellere hund end soldat!"

Da Tom sluttede, blev hans nervøse arme pludselig strakt helt ud, mens han i det samme slap sit bytte, og da Borroughcliffe kom til sig selv igen, befandt han sig i et fjernt hjørne af værelset, henslængt imellem en forvirret masse af stole, borde og gangklæder. Idet han forsøgte at rejse sig op fra denne beskedne stilling, faldt kaptajnens hånd på grebet af hans sabel, der lå mellem de øvrige ting, som han havde taget med sig i faldet.

"Hvordan! Slyngel!" udbrød han, idet han trak det glinsende våben frem og rejste sig op. "Jeg mærker nok, man må lære Dem respekt."

Kvartermesteren greb sin harpun, der stod lænet op imod en væg, og lod dens hagede spids falde ned en fod fra hans modstanders bryst med et udtryk i øjet, der bebudede faren for en større tilnærmelse. Kaptajnen manglede imidlertid ikke mod, og, opbragt over den fornærmelse, han havde lidt, gjorde han et fortvivlet udfald og forsøgte at komme under spidsen af sin modstanders usædvanlige våben. Dette lille angreb besvaredes med en heftig svingning af harpunen, og Borroughcliffe fandt sig selv afvæbnet, fuldstændig overgivet til sin fjendes nåde.

Toms blodige planer forsvandt med hans held; for idet han lagde sit våben til side, trådte han frem imod sin modstander med åben næve. En kamp til, hvor kaptajnen opdagede sin mangel på evne til at forsvare sig imod en mands styrke, der behandlede ham, som om han havde været et barn, afgjorde sagen.

Så snart kaptajnen var magtesløs i sin fjendes hænder, fremtog kvartermesteren forskellige ender platting, merling og stikline af sine lommer, der syntes at være lige så velforsynede med smækkert linegods som en bådsmands hellegat, og gav sig til at snøre den overvundnes arme fast til hans egne sengestolper med en kulde, som han uforstyrret havde bevaret lige siden kampens begyndelse, med en tavshed, som syntes ubøjelig, og med en behændighed, som man kun finder hos en sømand.

Da denne del af hans plan var udført, standsede Tom et øjeblik og så sig om, som om han søgte noget. Hans øje faldt på det dragne sværd, og med dette våben i hånden nærmede han sig eftertænksomt sin fange, hvis frygt hindrede ham i at lægge mærke til, at kvartermesteren havde brudt klingen fra fæstet, og at han allerede havde gjort en ende merling fast om det sidstnævnte.

"For Guds skyld," udbrød Borroughcliffe, "myrd mig ikke med koldt blod."

Sølvgrebet gik ind i hans mund, som ordene gik ud af den, og mens linen blev slået rundt om hans nakke, fandt kaptajnen, at han var i samme tilstand, som han ofte plejede at bringe sine egne folk i, når de var uregerlige, hvilket i almindelighed kaldes at blive kneblet. Tom tog derefter to ladte pistoler, som lå på bordet, stak dem i sit sejldugsbælte, greb sin harpun og nærmede sig sengen, hvor Borroughcliffe sad i forvaring.

"Hør, min ven," sagde han, "Herren tilgive dig, at du har villet gøre en matros til soldat. Jeg ønsker dig ikke noget ondt, men du kommer til at holde din mund, indtil en af dine bakskammerater tilfældigvis kommer herind, hvilket, håber jeg, må ske så snart som muligt, efter at jeg er kommet afsted."

Med disse venskabelige ønsker forsvandt kvartermesteren, og kaptajnen hørte ham låse døren af og tage nøglen ud.

17

Det er ganske vist, at Tom Coffin ikke havde lagt nogen plan for sine operationer, med undtagelse af at han havde fattet den mest resolutte beslutning om at skynde sig til *Ariel* og dele skonnertens skæbne, hvad enten den så var at synke eller at flyde. Men dette var en beslutning, som den brave sømand i sin nuværende situation havde langt lettere ved at fatte end ved at udføre. Hvorledes skulle han nemlig kunne finde ud af alle disse gange? Idet han, tvunget af nødvendigheden, fulgte langs med væggen, kom han snart ud af den mørke og snævre gang, han først havde befundet sig i, og kom ind i hovedgangen. En åben dør, gennem hvilken et stærkt lys skinnede i den anden ende af denne gang, tiltrak sig straks hans opmærksomhed, og den gamle sømand havde ikke gjort mange skridt fremad, førend han opdagede, at han nærmede sig selve det værelse, som for kort siden i så høj grad havde vakt hans nysgerrighed, og at han opholdt sig i selve den gang, han var kommet ind i abbediet gennem. At vende om og følge sine egne spor ville være den naturligste fremgangsmåde for enhver mand, når han ønskede at undslippe, men da glade stemmer trængte ud fra værelset, og kvartermesteren syntes at høre Griffiths navn nævne, besluttede han at gå fremad og rekognoscere scenen lidt nøjere. Dillon havde nu indtaget Borroughcliffes plads, og obersten sad på sin sædvanlige plads ved enden af bordet. Støjen kom navnlig fra den sidstnævnte, der øjensynlig havde modtaget en mere detaljeret beretning om de midler, hans slægtning var undsluppet fjenden ved hjælp af.

"En ædel list!" udbrød oldingen; "en list, som ville have gjort Cæsar ære."

"De overvurderer sandelig min fortjeneste," sagde Dillon og slog øjnene ned, måske i følelsen af bevidstheden om det uværdige i hans handlemåde, med meget ydmyg mine; "det lille tilladelige kunstgreb –"

"Ja, deri ligger netop det smukke ved hele historien," afbrød obersten ham og gav flasken fra sig med en mands frie, åbne mine, som aldrig lyver. "Du fortalte ingen løgn – intet gement bedrageri – som enhver hund, hvor lav og uværdig han end er, kunne opfinde; men du fandt på en net lille militær – ja, en klassisk list over for dine fjender. Det er det rigtige udtryk! Men vi må bryde op, min dreng," fortsatte obersten, idet han rejste sig op og gik hen imod den dør, der førte til fangernes værelse; "der skyldes såvel damerne som disse ulykkelige overtrædere af loven visse hensyn. Gå, Christopher, og bring Cecilia min venligste hilsen; hun fortjener det ikke, den lille heks, men hun er jo dog min broder Harrys datter; og mens du er der, du snedige skælm, pas så også dine egne affærer. Markus Antonius var en tåbe imod dig, når det gjaldt en list, og dog var Markus også en heldig bejler; der var den dronning over pyramiderne –"

Døren lukkedes ved disse ord efter den eksalterede gamle, og Dillon stod ved bordet og tænkte efter, som om han grundede på, hvorvidt han skulle vove at foretage det skridt, som hans slægtning havde foreslået ham. Pludselig slugte han et par glas vin og gik ud af værelset tæt forbi kvartermesteren, som endnu var i uvished om, hvad han skulle foretage sig. Med hurtige skridt gik han ned ad galleriet, og Tom tøvede nu ikke længere, men idet han trak døren til værelset til, så der blev helt mørkt, fulgte han efter Dillon. Denne standsede et øjeblik ved den omdrejning, der førte til Borroughcliffes værelse, men fortsatte straks igen sin gang.

Dillons lette banken på døren til klosterets dagligstue blev besvaret af Cecilia Howards bløde stemme, som bød den bankende komme ind. Dillon var øjensynlig lidt forvirret, da han efterkom denne anmodning, og som en følge deraf glemte han for et øjeblik at lukke døren.

"Jeg kommer, miss Howard," sagde han, "efter min onkels befaling og, tillad mig at føje til, efter mit eget –"

"Himlen beskytte os!" udbrød Cecilia, idet hun forfærdet slog hænderne sammen og uvilkårligt rejste sig op fra sin plads; "skal vi også kastes i fængsel og myrdes?"

"Miss Howard vil dog sikkert ikke beskylde mig for –"

Dillon standsede, da han bemærkede, at ikke alene Cecilia, men også Katherine og Alice Dunscombe stirrede med vilde blikke på en anden genstand, og idet han vendte sig om, så han til sin umådelige skræk kvartermesterens gigantiske skikkelse holde den eneste indgang til værelset besat.

"Hvis her skal begås mord," sagde Tom efter med et alvorligt blik at have betragtet det forbavsede selskab, "er det lige så sandsynligt, at denne løgner her vil være den, der udfører det, som nogen anden; men De har intet at frygte af en mand, der har pløjet søen for længe og kæmpet med for mange uhyrer både af fisk og kød, til ikke at vide, hvorledes man skal behandle en hjælpeløs kvinde. Ingen, som kender ham, vil kunne sige, at Tom Coffin nogensinde har ført uhøfligt sprog eller vist en usømandsmæssig opførsel over for nogen af sin moders køn."

"Coffin!" udbrød Katherine og trådte mere tillidsfuld frem fra det hjørne, skrækken havde jaget hende og hendes veninder ind i.

"Ja, Coffin," svarede den gamle sømand, idet hans strenge ansigt blev blødere, efterhånden som han stirrede på hendes klare øjne.

"Coffin," gentog Katherine langsomt, "det er altså lange Tom."

"Ja, ja, lange Tom, og der er heller ingen skam ved det navn," svarede kvartermesteren, idet al den strenge harme, der havde lagt sig over hans hårde ansigt, forvandledes til et svagt smil, mens han stirrede på hendes livlige ansigt. "Himlen velsigne Deres smilende ansigt og klare sorte øjne, unge frøken! De har altså hørt tale om gamle lange Tom? Sandsynligvis har De hørt noget om de slag, han slår imod hvalen – ak, jeg er nu gammel og stiv, men før jeg var nitten år, førte jeg an ved en dans på Sydkap, og det med en pige, der var næsten lige så smuk som De selv –"

"Nej," sagde Katherine, idet hun i sin ivrighed trådte et skridt eller to nærmere hen til den gamle sømand, og hendes kinder blussede, mens hun talte, "jeg har hørt om Dem som lærer i sømandskunst, som den trofaste kvartermester, nej, jeg må sige som den hengivne ven og ledsager af Richard Barnstable – men måske kommer De nu som overbringer af et budskab eller et brev fra denne herre?"

Lyden af hans chefs navn genopvakte pludselig Coffins erindring, og hele hans vilde strenghed vendte tilbage. Idet han vendte sit skarpe blik mod Dillons sammenkrympede skikkelse, sagde han med denne dybe, hårde stemme, der synes at være egen for folk, der har trodset elementerne så længe, indtil de næsten har inddrukket nogle af deres mest rå egenskaber:

"Løgner, hvad nu? Hvad bragte gamle Tom Coffin ind mellem disse grunde og i disse snævre kanaler? Var det et brev? Ha! Men ved den herre, der bringer vinden til at blæse og lærer den fortabte sømand, hvorledes han skal styre over de vide vande, du skal i nat komme til at sove på *Ariel*s planker, din usling; og hvis det er Guds vilje, at den smukke skude skal synke ned i havet, skal du endnu sove i den, ja, og det en søvn, som ikke skal ende, før de kalder alle mand op, og bestikket for hele dette liv skal opgøres ved slutningen af menneskets længste rejse."

Den gamle sømands overordentlige heftighed, sprog og holdning og den ærlige harme, der skinnede ud af hans øjne i forbindelse med hans tales indhold og dens lammende virkning på Dillon, der bævede for den som det antrufne dyr – alt dette forenede sig og holdt de kvindelige tilhørere i nogle øjeblikke i tavs forbavselse. I dette korte tidsrum trådte Tom hen til sit kraftesløse offer, og idet han bandt hans arme sammen på ryggen, fæstede han ham med en stærk knude til det sejldugsbælte, som han altid bar, idet han på denne måde sikrede sig sin fange, mens han selv bevarede den fri brug af hænder og våben.

"Mr. Barnstable har sikkert ikke," sagde Cecilia, der var den første af den forbavsede gruppe, der genvandt sin fatning, "pålagt Dem at udøve denne vold mod min onkels slægtning under oberst Howards tag? – Miss Plowden, Deres ven har på en forunderlig måde forglemt sig selv ved denne handling, såfremt denne mand handler i overensstemmelse med hans ordre."

"Min ven, kusine Howard," svarede Katherine, "ville aldrig pålægge sin kvartermester eller nogen som helst anden at begå en uværdig handling. Tal, brave sømand, hvorfor begår De denne vold imod den værdige mr. Dillon, oberst Howards slægtning og en daglig gæst i St. Ruths abbedi?"

"Nej, Katherine –"

"Nej, Cecilia, lad den fremmede tale; han må fuldstændig kunne løse denne gåde."

Da kvartermesteren forstod, at man ventede en forklaring fra hans læber, satte han med få ord sine tilhørere ind i sagen og forklarede dem den tillid, Barnstable havde vist Dillon, og dennes forræderi. De hørte på ham med stigende forbavselse, og Cecilia gav ham næppe tid til at tale ud, førend hun udbrød:

"Og kunne oberst Howard lytte til dette forræderiske forslag?"

"Ja, de stak hovederne sammen og lavede det," svarede Tom; "men den ene part af dette krydstogt vil rigtignok få en gal ende."

"Selv Borroughcliffe, kold og hård, som han synes at være blevet ved vanen, ville afvise en sådan vanærende handling med foragt," føjede miss Howard til,

"Men mr. Barnstable?" lykkedes det endelig Katherine at sige, da hendes følelser tillod hende at tale. "sagde De ikke, at der var sendt soldater ud for at søge efter ham?"

"Jo, jo, unge frøken," svarede kvartermesteren og smilede med hæslig vildhed; "de er på jagt efter ham, men han har skiftet ankerplads, og selv om de skulle finde ham, ville hans lange entrepigge snart gøre det af med et par dusin rødkjoler. Men Herren, som bringer storm og vindstille, har nåde med skonnerten! Ja, unge frøken, den er lige så kær for en gammel sømands øjne, som nogen af Deres køn kan være for noget menneske."

"Men hvorfor dette ophold – afsted da, brave Tom, og afslør forræderiet for Deres chef; De kan måske endnu komme tidsnok – hvorfor tøve et eneste øjeblik?"

"Skibet ligger bi af mangel på en lods."

"Hvis det er det hele, så følg mig," udbrød den fyrige Katherine; "jeg vil vise Dem en sti, der fører til havet, uden at De kommer i nærheden af skildvagterne."

Indtil dette øjeblik havde Dillon næret et hemmeligt håb om hjælp; men da han hørte dette forslag, følte han blodet trække sig sammen til hjertet fra alle dele af hans ophidsede legeme, og hans sidste håb syntes at være fravristet ham. Endnu nærmede han sig imidlertid Cecilia og udbrød med rædslens stemme:

"Samtyk ikke, samtyk ikke, miss Howard, i at overlade mig til denne mands raseri! Deres onkel, Deres hæderlige onkel har lige nu billiget og sluttet sig til mit forehavende, som ikke er andet end en almindelig krigslist."

"Min onkel ville aldrig deltage i overlagt forræderi som dette, mr. Dillon," sagde Cecilia koldt.

"Det har han gjort, jeg sværger ved –"

"Løgner!" afbrød kvartermesterens dybe stemme ham.

Dillon fo'r sammen af skræk, men fortsatte dog sin beden:

"Hør mig, endnu en gang hør mig, miss Howard, jeg bønfalder Dem, hør mig! Er jeg ikke af Deres eget blod og hører til samme fædreland som De? Vil De se mig overgivet til denne mands vilde, skånselsløse, ondskabsfulde raseri, han vil gennembore mig med den – ak, Gud! Hvis De blot havde set det syn, jeg så på *Alacrity*! – Hør mig, miss Howard, for den kærligheds skyld, De bærer til Deres skaber, hjælp mig! Mr. Griffith skal blive løsladt –"

"Løgner!" afbrød igen kvartermesteren ham.

"Hvad lover han?" spurgte Cecilia, idet hun atter endnu en gang vendte sit fravendte ansigt til den ulykkelige fange.

"Intet, som vil blive opfyldt," sagde Katherine; "følg med, trofaste Tom, og jeg skal i det mindste være Dem en fører, De kan stole på."

"Grusomme, hårde miss Plowden; milde, gode miss Alice, De vil ikke nægte at opløfte Deres stemme til fordel for mig; Deres hjerte er ikke hærdet ved indbildte farer for dem, De elsker."

"Nej, henvend Dem ikke til mig," sagde Alice og slog sine blide øjne mod gulvet; "jeg håber, Deres liv ikke er i fare, og jeg beder til, at den, som har magt til det, vil vise den nåde at frelse Dem."

"Afsted," sagde Tom, idet han greb den hjælpeløse Dillon i kraven og snarere bar end ledte ham ud i gangen; "hvis en lyd, der blot er en fjerdedel så høj som den, et ungt marsvin giver fra sig, når det første gang trækker vejret, undslipper dig, usling, skal du få synet fra *Alacrity* at se en gang endnu. Min harpunspids holder sig godt, og den gamle arm kan endnu drive den ind lige til skaftet."

Denne trussel bragte fangen til tavshed, og han såvel som hans fører fulgte Katherines lette trin gennem bygningens hemmelige gange, indtil de efter få minutters forløb trådte ud i den fri luft. Uden at standse førte miss Plowden dem til en sti, der var forskellig fra den, de var kommet ad, og idet hun anviste kvartermesteren den vej, han skulle følge, bad hun Gud velsigne ham med en stemme, der røbede den interesse, hun nærede for hans frelse, og forsvandt for hans øjne som et luftigt væsen. Tom behøvede ikke nogen opmuntring til at skynde sig, men idet han satte sine pistoler til rette i bæltet og svingede sin harpun, vandrede han afsted med en sådan fart, at Dillon måtte bruge alle sine kræfter for at følge ham. En eller to gange vovede juristen at ytre et par ord; men et strengt "Stille!" advarede ham om at holde op, indtil de var i nærheden af klipperne, da han gjorde et sidste forsøg på at få sin frihed ved hurtigt at love en stor bestikkelsessum. Kvartermesteren svarede ikke, og fangen nærede et hemmeligt håb om, at denne plan ville gøre den ønskede virkning, da han uventet følte harpunens skarpe stål mod sit bryst gennem skjortens åbning, så at det endog ridsede hans hud.

"Løgner," sagde Tom, "et ord til, og jeg skal stikke den gennem dit hjerte."

Fra det øjeblik var Dillon tavs som graven.

Det lykkedes kvartermesteren at finde båden i den anviste bugt, hvor den var undgået de udsendte soldaters opmærksomhed. Han forklarede hurtigt Barnstable, hvad der var foregået, og mandskabet roede nu af alle kræfter henimod den havn, hvor *Ariel* lå. Lige som de nåede i nærheden af havnen, lød der et skud fra batteriet, der oplyste scenen uden i øvrigt at anrette anden skade.

"Den dreng er dog et vidunder for sin alder," udbrød Barnstable. "Se, Tom, han har skiftet ankerplads i mørket, og engelskmanden må have fyret efter det sigte, han har taget ved dagslyset, for vi efterlod skonnerten i en lige linje mellem batteriet og den banke der. Hvad var der blevet af os, hvis den svære fyr var trængt ind under dækket og var gået ud under vandlinjen?"

Man kom nu i en fart om bord i skonnerten og lettede anker, mens engelskmanden affyrede det ene skud efter det andet. Mandskabet benyttede årerne og søgte ved deres hjælp at nå ud af bugten. For at dette kunne ske, skulle man imidlertid forbi batteriet i lige linje med kanonernes munding. I det øjeblik skonnerten ankom hertil, peb der en kugle igennem luften, man hørte det knage som splintret træ, og i næste øjeblik faldt toppen af skonnerten, efter at have dinglet et øjeblik, ned på dækket og tog storsejlet og hele stangen med sig.

"Det var et højst ulykkeligt træf!" undslap Barnstable i øjeblikkets forfærdelse; men straks efter genvandt han sin fatning og gav ordre til at klare vraget og bjerge det flyvende sejl.

Tabet af alle dens sejl på stormasten drev *Ariel* så meget ud af dens kurs, at det gjorde det vanskeligt for dem at klare pynten. Dette ønskelige mål blev imidlertid nået ved Barnstables dygtighed, understøttet af hans skibs fortræffelige egenskaber. Det var imidlertid kun en galgenfrist, man herved opnåede. Vel lykkedes det nemlig at klare pynten, og ilden fra batteriet ophørte derefter, men nu viste elementerne sig at være langt farligere fjender. Nordostvinden blæste med fuld kraft og truede hvert øjeblik med at sætte *Ariel* på land. Skonnerten vedblev imidlertid at kæmpe mod vinden og havet i flere timer, indtil dagen brød frem over denne stormfulde scene og satte de ængstelige sømand i stand til at danne sig et mere nøjagtigt overblik over deres fare. Efterhånden som stormen tiltog i heftighed, havde skonnerten lidt efter lidt mindsket sejl, indtil den nu var ude af stand til at bære mere, end hvad der var absolut nødvendigt til at forhindre, at den drev hjælpeløs på land. Stillingen forekom såvel Barnstable som kvartermesteren at være håbløs, men hver mand på skibet udførte dog roligt sin pligt.

"Hun kan ikke skyde over stavn med denne sø og sådanne stumper af sejl," sagde Barnstable bekymret, idet han henvendte sig til kvartermesteren, "den stakkels lille tingest skælver som et forskrækket barn, når det stikker foden i vandet."

Tom sukkede dybt og rystede på hovedet, inden han svarede:

"Hvis vi kunne have beholdt toppen af stormasten en time længere, kunne vi vel have nået rum sø og være kommet til luvart af grundene; men som det nu står, sir, kan ingen menneskelig magt bringe skibet til at holde luven. Hun sætter lige ind på land og vil være i brændingen inden en time, med mindre Gud vil, at vinden skal høre op med at blæse."

"Vi må gøre vor pligt imod os selv og vort land," sagde Barnstable; "gå hen og kap vore to ankere til hinanden og stik ud lige til tampen med tohundrede og fyrre favne; det kan måske endnu bringe hende til at svaje op. Gør klar til at entre og til at kappe masterne; vi vil ikke efterlade vinden andet end en nøgen blok at pibe hen over."

Ordren blev udført; men det var til ingen nytte. Kort efter hørte man et forfærdeligt brøl fra folkene forude. Skonnerten hævede sig i samme øjeblik på toppen af en bølge, og idet den faldt af med bredsiden til søen, styrede den ind imod skærene som en boble på et vandfalds rivende strøm.

"Vort sværtov er sprunget," sagde Tom med sin resignerede tålmodighed uforstyrret; "døden skal blive hende så let, som man kan gøre hende den."

Mens han endnu talte, greb han roret og gav skibet den retning, som mest sandsynligt ville bringe det til at støde med boven først imod skærene. For et øjeblik lagde der sig et mørkt udtryk over Barnstables ansigt, men i næste øjeblik forsvandt det igen, og han talte opmuntrende til sine folk.

"Vær rolige, folk, vær rolige, der er endnu håb for *jer* om at frelse skibet – vor ringe dybgående vil tillade os at løbe tæt ind til klipperne, og det er endnu lavvande – gør bådene klare og vær rolige."

Hvalbådens besætning, som ved denne tale vaktes af en slags følelsesløshed, sprang i deres lille fartøj, som hurtigt blev sænket i søen og ved mandskabets kraftige anstrengelser holdtes svævende på toppen af bølgerne borte fra skonnertens side. Man råbte ivrigt og gentagende på kvartermesteren, men Tom rystede med hovedet uden at svare, idet han stadig væk holdt fast på roret og fæstede sine øjne på det kaos af vand, som de drev ind i. Barkassen, den største af bådene, blev kappet los, og øjeblikkets tummel og anstrengelse gjorde mandskabet ufølsomt for det rædselsfulde ved den scene, der omgav dem. Men kvartermesterens høje, hæse råb: "Se forud – tag jer i agt!" standsede selv dette arbejde, og i dette øjeblik stødte *Ariel* hårdt imod klipperne. Stødet var så voldsomt, at det kastede alle omkuld, som ikke havde givet agt på kvartermesterens advarende råb. De mindre erfarne iblandt folkene troede nu, at faren var forbi; men en ny, høj bølge fulgte efter den, som havde forladt dem, satte skonnerten endnu længere ind på det hårde klippeleje og slog med en voldsom kraft hen over dækket. De forfærdede sømænd så deres barkasse, som de netop havde løsnet, blive revet dem ud af hænderne og slået imod klipperne, hvor den splintredes i tusinde stykker. Men denne sidste bølge havde bragt skibet i en stilling, der på en vis måde beskyttede det imod de efterfølgendes voldsomhed.

"Gå, mine gutter, gå," sagde Barnstable, da øjeblikkets forfærdelige uvished var forbi; "I har endnu hvalbåden, og den vil i det mindste bringe jer til strandbredden. Gå i den, gutter, Gud velsigne jer, Gud velsigne jer alle, I har været trofaste og brave fyre, og jeg tror, Han ikke vil forlade jer endnu; gå, mine venner, mens det løjer lidt af."

Sømændene kastede sig massevis i det lille fartøj, som næsten sank under den usædvanlige byrde; men da de så sig om, fandtes Barnstable, Merry, Dillon og kvartermesteren endnu på *Ariel*s dæk. Den sidstnævnte gik i dyb og måske bitter melankoli op og ned ad de våde planker, uden at lægge mærke til kadetten, som hængte sig ved hans arm og gentagende, uden at det nyttede, bad sin chef forlade vraget. Dillon, hvis skræk selvfølgelig under alt det foregående havde trodset enhver beskrivelse, nærmede sig atter og atter den side, hvor båden lå, men sømændenes truende udtryk jog ham lige så ofte fortvivlet tilbage igen. Tom havde sat sig på enden af bovsprydet, hvor han vedblev at sidde i en rolig, resigneret stilling, uden at besvare sine skibskammeraters høje råb på anden måde end ved med hånden at vinke dem ind imod land.

Kadetten gjorde en sidste anstrengelse for at få Barnstable til at gå i båden.

"Hvis De ikke vil gøre det for min eller for Deres egen skyld eller i håb om Guds nåde, mr. Barnstable," sagde han næsten grædende, "så gør det for min kusine Katherines skyld."

Barnstable standsede, ligesom om han betænkte sig, og så ud imod klipperne; men i næste øjeblik så han igen på ruinerne af skibet og svarede:

"Aldrig, dreng, aldrig; hvis min time er kommet, så vil jeg ikke lade mig skræmme bort fra min skæbne."

"Hør på folkene, kære herre, båden vil blive knust imod vraget, og de råber, at de ikke vil sætte af uden Dem."

Barnstable trådte hen til båden og bød kadetten tage plads i den, hvorpå han i tavshed vendte sig bort igen.

"Godt," sagde Merry bestemt, "hvis det er rigtigt, at løjtnanten bliver ved vraget, så må det også være rigtigt, at kadetten bliver der; sæt af; hverken mr. Barnstable eller jeg vil forlade skibet."

"Dreng, dit liv er blevet betroet til mig, og af mine hænder vil det blive fordret," sagde hans chef, idet han løftede den modstræbende yngling op og kastede ham i armene på søfolkene. "Afsked med jer, og Gud være med jer; der er nu allerede for megen vægt i båden til, at den kan komme i land i god behold."

Sømændene tøvede endnu, for de så kvartermesteren med faste skridt gå hen over dækket, og de håbede, han havde givet efter og endnu ville overtale løjtnanten til at slutte sig til besætningen. Men Tom fulgte sin chefs eksempel, greb ham pludselig i sine kraftige arme og kastede ham ud over bolværket med en uimodståelig magt. I samme øjeblik kastede han bådens fangline los, og idet han løftede sine brede hænder højt op i luften, hørtes hans stemme gennem stormen.

"Guds vilje ske med mig!" udbrød han; "jeg så det første stykke tømmer blive lagt til *Ariel* og skal akkurat leve længe nok til at se det blive kastet ud igen; derefter ønsker jeg ikke at leve længere."

Men hans skibskammerater var allerede så langt borte, at de ikke kunne høre, hvad han sagde, førend han havde udtalt halvdelen af disse ord. Det var aldeles umuligt at styre båden, dels fordi der var så mange mennesker i den, og dels på grund af den rasende brænding; og da den blev løftet op på den hvide top af en bølge, så Tom sit lille fartøj for sidste gang. Det faldt ind i hulningen af søen, og få øjeblikke efter splintredes det imod klipperne. Kvartermesteren blev endnu stående, hvor han havde kastet fanglinen los, og så på de talrige hoveder og arme, der med korte mellemrum viste sig oven over bølgerne; nogle gjorde kraftige og vellykkede anstrengelser for at nå strandbredden, der nu ved ebben var blevet synlig, mens andre tumlede vildt rundt med den hjælpeløse fortvivlelses vanvittige bevægelser. Den brave gamle sømand gav et glædesskrig fra sig, da han så Barnstable komme ud af brændingen, bærende Merry i god behold til strandbredden, hvor adskillige sømænd også snart viste sig en efter en, dryppende og udmattede. Mange andre af mandskabet drev på lignende måde i sikkerhed i land, skønt Tom, da han vendte tilbage på sin plads på bovsprydet, ikke kunne unddrage sine modstridende øjne synet af de livløse legemer, der på andre steder blev slået mod klipperne med et raseri, der snart berøvede dem ethvert spor af det menneskelige udvortes.

Dillon og kvartermesteren var nu de eneste, der var tilbage på det frygtelige opholdssted. Den førstnævnte stod i en slags stum fortvivlelse og var vidne til den scene, vi netop har berettet; men da hans stivnede blod igen begyndte at flyde mere varmt gennem hans hjerte, krøb han tæt hen på siden af Tom, ledet af en slags egenkærlig følelse, der gør selv håbløs elendighed lettere at udholde, når den deles med en anden.

"Når vandet falder," sagde han med en stemme, der røbede frygtens fortvivlelse, skønt hans ord udtrykte fornyet håb, "vil vi være i stand til at gå i land."

"Der var én, men kun én, for hvis fødder vandene blev til et tørt dække," svarede kvartermesteren; "og ingen uden sådanne, som har hans magt, vil nogensinde blive i stand til at spadsere i land fra disse klipper."

Den gamle sømand standsede, og idet han vendte sine øjne, der udtrykte en blanding af væmmelse og medlidenhed, til mr. Dillon, føjede han til i en højtidelig tone:

"Havde De tænkt mere på Ham i smukt vejr, ville Deres stilling have været mindre at ynke i denne storm."

"Tror De endnu, der er megen fare?" spurgte Dillon.

"For dem, som har grund til at frygte døden. Hør! Kan De høre den hule støj under Dem?"

"Det er vinden, som farer i skibet."

"Det er den stakkels tingest selv," svarede kvartermesteren rørt, "der drager sine sidste suk. Vandet trænger op på dens dæk, og om få minutter vil den smukkeste skabelon, der nogensinde har pløjet bølgerne, være som de spåner, der faldt fra hendes tømmer, da hun blev hugget til."

"Hvorfor blev De da her?" udbrød Dillon vildt.

"For at dø i min ligkiste, hvis det skulle være Guds vilje," svarede Tom. "Disse bølger er for mig, hvad land er for Dem; jeg er født på dem, og jeg har altid tænkt, at de skulle være min grav."

"Men jeg – jeg," skreg Dillon, "jeg er ikke rede til at dø! – jeg kan ikke dø! – jeg vil ikke dø!"

"Stakkels stymper!" mumlede Tom; "det må gå Dem som os andre; når dødsklokken kalder, kan ingen skulke sig bort fra mønstringen."

"Jeg kan svømme," fortsatte Dillon og fo'r med fortvivlet heftighed hen på siden af vraget. "Er der ikke et stykke træ eller reb, som jeg kan tage med mig?"

"Nej, alt er blevet kappet bort, eller søfolkene har taget det med sig. Hvis De har i sinde at kæmpe for livet, tag da et mandigt hjerte og en ren samvittighed med Dem og overlad resten til Gud."

"Gud!" gentog Dillon i sin vanvittige fortvivlelse; "jeg kender ingen Gud! Der er ingen Gud, som kender mig!"

"Stille!" sagde kvartermesteren med en stemme så dyb, at den syntes at tale nede i elementerne; "ti stille, gudsbespotter!"

Den tunge brummen, som vandet i dette øjeblik fremkaldte i *Ariel*s tømmer, forøgede Dillons rasende fortvivlelse, og han kastede sig hovedkulds i havet. Vandet, som ruller imod strandbredden, må nødvendigvis kastes tilbage til oceanet, og der dannes derved en stærk strøm udefter. I en sådan modstrøm, som var frembragt af selve de klipper, *Ariel* lå på, havde Dillon, uden at vide det, kastet sig, og da bølgerne havde ført ham et kort stykke bort fra vraget, mødtes han af en strøm, som hans mest fortvivlede anstrengelser ikke kunne overvinde.

Han var en let og kraftig svømmer, og kampen var langvarig. Med strandbredden lige for sine øjne og ikke langt borte lod han sig forlede, lige som af et skyggebillede, til at fortsætte sine bestræbelser, skønt de ikke bragte ham en fodsbred fremad. Den gamle sømand, som i begyndelsen havde iagttaget hans bevægelser med ubekymret ligegyldighed, forstod øjeblikkelig det farefulde ved hans situation, og idet han glemte sin egen skæbne, råbte han højt med en stemme, som lød ud over det kæmpende offer til hans skibskammeraters øren på strandbredden:

"Hold Dem bagbord og klar strømmen, hold Dem mere sydligt!"

Dillon hørte lyden, men hans sjæls evner var alt for sløvede af skræk, til at han kunne forstå meningen: han fulgte imidlertid blindt befalingen og forandrede lidt efter lidt retning, indtil hans ansigt atter en gang var vendt imod skibet. Strømmen førte ham straks hen imod klipperne ind i en strøm, hvor han ikke havde andet at kæmpe imod end bølgerne, hvis heftighed formindskedes noget af braget. I denne tilstand vedblev han at kæmpe, men med en kraft, der var for svækket til, at han kunne overvinde den modstand, han mødte. Tom så sig om efter tov, men alt var gået over bord med masterne eller fejet bort af bølgerne.

I dette skuffelsens øjeblik mødte hans øjne den fortvivlede Dillons. Rolig og hærdet mod rædsler, som den gamle sømand var, måtte han dog uvilkårligt holde hånden for øjnene for ikke at se det fortvivlede blik, han mødte; og da han et øjeblik efter tog hånden bord, så han offerets legeme lidt efter lidt synke i havet, mens det stadig kæmpede med regelmæssige, men afmægtige tag med arme og ben for at nå vraget og for at bevare en eksistens, som i den prøvetid, der var blevet den forundt, var blevet højligt misbrugt.

"Han vil snart lære sin Gud at kende og lære, at hans Gud kender ham!" mumlede kvartermesteren ved sig selv.

Mens han endnu talte, gav *Ariel*s vrag efter for en svær brodsø, og efter en almindelig rysten i hele vraget skiltes dets tømmer og bjælker og skyllede ind imod klipperne, bærende den brave kvartermesters legeme imellem ruinerne.

18

Lange og tunge syntes timerne Barnstable at være, inden der ved ebben var blevet så meget lavvande, at han på sandbankerne kunne opdage legemerne af de af hans skibskammerater, som han havde mistet. Adskillige blev efterhånden fundet, men endnu savnedes det bedst kendte og mest elskede legeme, og løjtnanten gik med hurtige skridt og et febrilsk blik op og ned på det brede rum, som nu fandtes imellem foden af klipperne og det rasende ocean, idet han iagttog og fulgte de brudstykker af vraget, som havet endnu vedblev at kaste op på strandbredden. Alle de, der havde været ombord i *Ariel*, var nu kommet levende eller døde i land på to nær. Af de førstnævnte kunne han kun mønstre tolv, foruden Merry og sig selv, og hans folk havde allerede begravet mere end halvt så mange af de sidste, hvilke til sammen udgjorde alle dem, som havde betroet deres liv til den skrøbelige hvalbåd.

"Fortæl mig ikke, dreng, at det er umuligt, han kan være frelst," sagde Barnstable i dyb bevægelse, som han forgæves søgte at skjule for kadetten, der anså det for nødvendigt at følge sin chefs rolige bevægelser, mens han spadserede langs med strandbredden. "Hvor ofte har man ikke fundet mænd flydende på stykker af vraget flere dage efter at skibet er gået tabt? Og De kan med Deres egne øjne se, at ebben har drevet plankerne denne lange afstand, ja, en god halv fjerdingvej fra det sted, hvor hun stødte. Gør vor mand, der står på udkig på toppen af klipperne, endnu intet signal til, at han kan se ham?"

"Nej, sir, nej, vi får ham aldrig mere at se. Folkene siger, at han altid har anset det for syndigt at forlade et vrag, og at han ikke engang ville svømme et eneste tag for at redde sit liv, skønt han har været bekendt for at kunne svømme en time, når en hval kæntrede hans båd. Gud skal vide, sir," føjede knøsen til, idet han hurtigt med en stjålen bevægelse af hånden tørrede en tåre af øjet, "jeg holdt mere af Tom Coffin end af nogen anden fokkemastmand i begge skibene. De kom sjældent om bord i fregatten, uden vi fik ham ind i kadetmessen imellem os kadetter for at høre på hans lange fortællinger og lade ham tage del i vore løjer. Vi elskede ham alle, mr. Barnstable, men kærlighed kan ikke kalde den døde til live igen."

"Jeg ved det, jeg ved det," sagde Barnstable med en hæshed i stemmen, der røbede hans dybe bevægelse. "Jeg er ikke så dum, at jeg tror på umuligheder; men så længe der er håb om, at han lever, vil jeg aldrig overlade Tom Coffin til så forfærdelig en skæbne. Tænk, dreng, måske han i dette øjeblik ser os og beder sin skaber vende vore øjne imod ham, ja, beder til sin Gud, for Tom bad ofte, skønt han gjorde det på sin vagt, stående og i tavshed."

"Hvis han havde hængt så stærkt ved livet," svarede kadetten, "ville han have kæmpet hårdere for at bevare det."

Barnstable standsede brat sin hastige gang og fæstede et blik på sin ledsager, som udtalte, at dette også var hans mening; men da han ville til at udtale et svar, nåede sømændenes råb deres øren, og idet de vendte sig om, så de dem allesammen løbe langs med strandbredden og med heftige bevægelser pege mod et ikke fjernt punkt på havet. Løjtnanten og Merry skyndte sig tilbage, og da de nærmede sig folkene, så de tydeligt en menneskelig skikkelse, der blev båret af bølgerne og i enkelte øjeblikke syntes at hæve sig op over dem og allerede flød ind i den sidste af brændingerne. De havde næppe iagttaget så meget, før en svær sø kastede det livløse legeme højt op på strandbredden, hvor det tilbageilende vand lod det blive liggende.

"Det er min kvartermester!" udbrød Barnstable og fo'r hen til stedet. Han standsede imidlertid pludselig, da han kom så nær, at han kunne se ansigtstrækkene, og det varede lidt, inden han syntes at være kommet så meget til sig selv, at han med en stemme, der udtrykte hans dybe rædsel, kunne sige:

"Hvad er dette for en ulykkelig, Merry! Hans legeme er uskadt, men læg mærke til hans øjne! De ser ud, som om øjenhulerne ikke vil beholde dem, og de stirrer så vildt, som om deres ejer endnu var i live – hænderne er åbne og udspilede, som om de endnu ville kæmpe mod bølgerne."

"Jonas! Jonas!" skreg matroserne med vild glæde, efterhånden som de nærmede sig legemet. "Bort med hans ådsel, ud i søen med det igen! Giv ham til hajerne! Lad ham fortælle sine løgne i hummernes klør!"

Barnstable havde med væmmelse vendt sig bort fra dette oprørende syn; men da han hørte disse antydninger af den afmægtige hævn hos de tiloversblevne af sit mandskab, sagde han med den stemme, som alle respekterede og altid adlød:

"Tilbage! Tilbage med jer, kammerater; vil I vanære jer selv som mænd og søfolk ved at tilfredsstille jeres hævn på ham, som Gud allerede har stillet for sin domstol."

En tavs, men betydningsfuld bevægelse mod jorden efterfulgte hans ord, og han gik langsomt bort.

"Begrav ham i sandet, kammerater," sagde Merry, da hans chef var noget borte; "ved næste højvande graver søen ham op igen."

Søfolkene adlød hans ordre, mens kadetten sluttede sig til sin chef, som vedblev at spadsere langs med stranden, idet han nu og da gjorde holdt for at kaste sit urolige blik ud over havet og derefter skyndte sig videre med en hastighed, der gjorde det temmelig anstrengende for kadetten at bevare sin plads ved siden af ham. Enhver bestræbelse for at opdage kvartermesteren blev imidlertid efter to timers yderligere anstrengelser opgivet som håbløs, og det med god grund, for man har aldrig hørt, at havet giver et legeme fra sig, som udtrykkeligt kan kaldes dets egen døde.

"Der synker solen allerede ned bag klipperne," sagde løjtnanten, idet han kastede sig ned på et klippestykke, "og den time vil nu snart komme, da man skal sætte hundevagten ud; men vi har intet tilbage at våge over, Merry. Brændingen og klipperne har ikke engang efterladt os en hel planke, som vi kunne lægge vore hoveder på i nat."

"Folkene har opsamlet mange ting der henne på strandbredden, sir," svarede kadetten; "de har fundet våben til at forsvare os med og føde til at give os styrke til at bruge dem."

"Og hvem skal være vor fjende?" spurgte Barnstable bittert; "skulle vi skuldre vort dusin entrepigge og tage England ved entring?"

"Vi kan måske ikke brandskatte hele øen," svarede kadetten, idet han ængsteligt iagttog udtrykket i sin chefs øje, "men vi kunne dog måske holde os beskæftiget, indtil kutteren vender tilbage fra fregatten. Jeg håber, sir, at De ikke anser vor sag for at være så fortvivlet, at vi behøver at overgive os som fanger."

"Fanger!" udbrød løjtnanten, "nej, nej, dreng, så vidt er det ikke kommet endnu. England var vel i stand til at splintre min skude, det må jeg tilstå; men i øvrigt har det hidtil ikke opnået nogen anden fordel over for os. Hun var en kostelig skabelon, Merry! Men det ville være at forlange for meget af hende, at hun skulle kunne have holdt på dette hårde klippeleje! Ja, jeg elskede hende, men dog, Merry, kan et menneskeligt væsen ikke elske en skabning, han selv har frembragt, som han elsker Guds værk. En mand kan aldrig elske sit skib som sine skibskammerater. Jeg sejlede med ham, da alting syntes lyst og lykkeligt, da jeg var i Deres alder, da jeg, som han ofte udtrykte sig, intet kendte og intet frygtede; og nu i min manddom har han fulgt mig fra skib til skib, fra hav til hav og har kun forladt mig for at dø, hvor jeg skulle have ladet mit liv – som om han følte det vanærende, der var i at overlade stakkels *Ariel* til hendes egen skæbne."

"Nej – nej – nej – det var hans overtroiske stolthed," afbrød Merry ham; men da han mærkede, at Barnstables hoved var sunket ned i hans hænder, som om han ville skjule sin bevægelse, sagde han ikke mere. De sad længe i tavshed, og Merry så, at store tårer randt fra Barnstables øjne ned i sandet; men endelig fulgte de udtømte lidenskabers stilhed oven på hans bevægelse. Da han rejste sig op fra klippen og tog hænderne bort fra ansigtet, var hans blik hårdt og stolt, hans bryn let sammentrukne, og han talte med en stemme så hård, at den forbavsede hans unge ledsager:

"Kom, sir, hvorfor tilbringer vi tiden her i lediggang? Ser ikke vore stakkels kammerater op til os efter råd og anvisning, hvorledes de skal bære sig ad i denne ulykke? Afsted, afsted, mr. Merry, nu er det ikke tid at tegne i sandet med Deres dolk; flodtiden vil snart indtræde, og vi må være glade ved at skjule vore hoveder i en eller anden hule mellem disse klipper. Lad os røre os, sir, mens vi har solen, og samle tilstrækkelig føde og våben til at holde liv i os og vore fjender borte fra os, indtil vi en gang igen kan blive flot."

Den forbavsede yngling, hvis erfaring endnu ikke havde lært ham lidenskabernes reaktion, fo'r op ved denne uventede opfordring til at gøre sin pligt, og fulgte Barnstable hen imod søfolkene, som sad lidt i afstand.

Løjtnanten, som straks erkendte, hvor uretfærdig stolthed havde gjort ham, fortsatte i en mildere tone, som hurtigt gik over til hans sædvanlige frie meddelelser, skønt de endnu stadig var blandet med en melankoli, som kun tiden helt kunne fjerne.

"Vi har været ulykkelige, mr. Merry, men vi behøver dog ikke rent at fortvivle – jeg ser, at disse fyre har samlet rigeligt forråd, og med vore våben kan vi med lethed gøre os til herrer over en af fjendens mindre skuder og finde vej tilbage til fregatten, når denne storm har blæst ud. Vi må holde os skjult, for ellers vil soldaterne komme om os som hajerne om et vrag. Ak! Gud velsigne hende, Merry, man kan ikke så meget som se to af hendes planker holde sammen på hele strandbredden."

Uden at tage hensyn til denne pludselige hentydning til deres skib fortsatte kadetten klogeligt den tankegang, hans chef havde begyndt.

"Der er en åbning ind i landet et lille stykke vej syd for os, hvor en bæk falder i havet," sagde han. "Der kan vi måske finde et skjulested eller i skoven oven over, som den fører ud til, indtil vi kan få et overblik over kysten efter fange et eller andet skib til at føre os bort."

"Der ville være en vis tilfredsstillelse i at afvente morgenvagten og tage det bandsatte batteri, som berøvede stakkels *Ariel* hendes bedste ven," sagde løjtnanten; "- det må gøres, Merry, og vi kunne måske oven i købet holde batteriet, indtil *Alacrity* og fregatten trækker ind imod land."

"Hvis De foretrækker at storme skanser for at entre skibe, mr. Barnstable, så er der en stenfæstning, som ligger lige foran os. Jeg kunne se den gennem tågen, da jeg var oppe på klippen og stille en mand på udkig – og –"

"Og hvad? Tal uden frygt; det er nu tiden til fri rådslagning."

"Vel, sir, måske ikke hele garnisonen er fjendtlig – vi kunne måske befri mr. Griffith og marinesoldaterne; desuden –"

"Desuden hvad, sir?"

"Ville jeg måske få lejlighed til at se min kusine Cecilia og min kusine Katherine."

Barnstables ansigt blev oplivet, mens han hørte efter, og han svarede med lidt af sin sædvanlige livlighed:

"Ja, det ville i sandhed være en fæstning, der var værd at tage! Og vore skibskammeraters og marinesoldaternes befrielse ville give det udseende af en militær plan – ha, min gut, alt det øvrige ville være bagateller, det samme som at tage en koffardiflåde, efter at man har gjort det af med orlogsflåden."

"Jeg antager, sir, at hvis abbediet bliver taget, vil oberst Howard erklære sig for krigsfange."

"Og oberst Howards myndlinge? Nå, der er god fornuft i denne Deres plan, og jeg vil overveje den nøjere. Men der er vore stakkels kammerater, tal opmuntrende til dem, sir, at vi kan holde dem i godt humør til vort forehavende."

Barnstable og kadetten sluttede sig til deres skibbrudne kammerater, og efter at have nydt af de opsamlede fødevarer, befalede løjtnanten søfolkene at bevæbne sig med sådanne våben som fandtes, samt at forsyne sig med tilstrækkelig proviant for 24 timer. Disse ordrer blev snart udført, og hele selskabet, under anførsel af Barnstable og Merry, satte sig i bevægelse langs med foden af klipperne for at søge efter den åbning, som bækken fandt sin vej til oceanet gennem. Vejret såvel som stedets afsides beliggenhed bidrog til at hindre en opdagelse af det lille selskab, som forfulgte sit mål med en mangel på forsigtighedshensyn, der under andre omstændigheder kunne have været skæbnesvanger for deres sikkerhed. Da de alle var kommet ind i den dybe kløft, standsede Barnstable og steg næsten op til toppen af den skrå klippevæg, som dannede den ene side af hulningen, for en sidste gang og mere nøjagtigt at undersøge havet. Hans ansigt udtrykte fuldstændig håbløshed, mens hans øjne langsomt bevægede sig fra nord til syd, og han beredte sig modvilligt til at gå videre, da kadetten, som stadig klyngede sig fast til hans side, udbrød glad:

"Hallo, et sejl! Det må være fregatten, der er under opsejling!"

"Et sejl!" gentog chefen; "hvor kan De se et sejl i denne storm? Kan der være andre, som er lige så forvovne og ulykkelige som vi selv?"

"Se på styrbordssiden af den klippespids til luvart!" udbrød kadetten; "nu kan De ikke se det – ak! nu falder solen på det! Det er et sejl, sir; såvist som sejl kan stå i en sådan storm!"

"Jeg ser, hvad De mener," svarede den anden; "men det ser ud som en måge, der glider hen over havet; nej, nu kommer det mere frem og ser ud som et bugnende topsejl; ræk os den kikkert op, kammerater; her er en fyr under opsejling, der måske vil vise sig at være en ven."

Merry afventede resultatet af løjtnantens undersøgelser med ungdommelig utålmodighed, og undlod ikke straks at spørge:

"Kan De se, hvad det er, sir, er det skibet eller kutteren?"

"Ja, Merry, der synes endnu at være noget håb tilbage for os," svarede Barnstable, idet han lukkede kikkerten, "det er et skib, der ligger bi under sit stormerssejl. Når man blot turde vove at vise sig her på højene, så kom vel skroget med til syne, og man kunne få vished om, hvad det er for én. Men jeg tror, jeg kender dets rundholter, skønt selv dets topsejl til tider dukker helt ned, og der ikke er andet at se end dets bare stænger, og de er endda forkortede, for bramsejlsmasterne er taget ned. Det ser imidlertid ud, som om han har alvorlige hensigter; han må have holdt af i stormen, ellers kunne skibet aldrig være, hvor det nu er; jeg tror virkelig, at den gamle herre er kommet i tanker om, at han har nogle få af sine officerer og sit mandskab i land på denne forbandede ø. Dette er heldigt, Merry, for skulle vi tage abbediet, har vi da nu et sted, hvor vi kan anbringe vore fanger."

"Vi må have tålmodighed til i morgen," sagde kadetten, "for ingen båd ville forsøge på at lande i sådan en storm."

"Ingen båd *kunne* lande! Den bedste båd, der nogensinde har flydt på havet, er sunket i disse bølgebrud! Men stormen tager af og før morgen vil havet lægge sig. Lad os gå videre og finde en plads, hvor vore stakkels folk kan gøre sig det mere hyggeligt."

De to officerer steg nu ned og førte an videre, indtil de befandt sig i en tæt skov.

"Her skulle være en ruin i nærheden, hvis jeg har anstillet mine beregninger rigtigt."

Den for læserne velbekendte ruin, der havde vist sig at være et så dårligt skjulested for Griffith og hans folk, blev fundet. En kort tid blev benyttet til at undersøge lejligheden, og de trætte sømænd tog derefter et af de forfaldne værelser i besiddelse for der at søge en hvile, som var blevet dem berøvet ved den foregående nats begivenheder.

Barnstable ventede, indtil søfolkenes lange åndedrag overbeviste ham om, at de sov. Så vækkede han den søvnige yngling, der var nær ved at tabe sine sanser i den samme slags forglemmelse, og gav ham tegn til at følge med. Merry rejste sig, og de stjal sig med forsigtige skridt sammen ud af værelset og trængte dybere ind i stedets mørke afkroge.

19

Vi må forlade de to eventyrere, som snoede sig ud imellem ruinernes gange for i samme time at ledsage læseren indenfor abbediets mere hyggelige mure, hvor man vil erindre, at vi efterlod Borroughcliffe i en meget ubehagelig stilling. Da jorden imidlertid i mellemtiden næsten havde gjort sin daglige runde, var omstændighederne trådt hjælpende til og havde løst soldaten fra hans fangenskab – og ingen, som var uvidende om, hvad der var foregået kunne formode eller læse i hans sorgløse mine og smilende ansigt, at den herre, som nu sad ved oberst Howards gæstfri bord og med så megen velbehag benyttede sine tyggeredskaber til bordets herligheder, for kort tid siden havde været fordømt til at benytte disse naturens fouragører i fulde fire lange timer til den pønitense at tygge på sit eget lidet velsmagende sværdhæfte. Borroughcliffe hævdede imidlertid ikke alene sin sædvanlige plads, men også sin velfortjente berømmelse ved bordet med sin sædvanlige rolige kulde, skønt hans ansigt undertiden krydsedes af et smil, der tilstrækkeligt antydede, at han anså genstanden for sine tanker for at være af en særlig latterlig karakter. I den unge mand, som sad ved hans side, klædt i en sømands mørkeblå jakke, med smukt, hvidt linned, der kontrasterede stærkt imod det sorte silkehalstørklæde, som med beregnet skødesløshed var bundet rundt om hans hals, og hvis lette og ugenerte mine kontrasterede endnu stærkere imod hans dragt, vil læseren genkende Griffith. Fangen viste retterne meget mindre opmærksomhed, skønt han lod, som om han var meget mere optaget af bordets glæder, end han virkelig var, da han havde en følelse af, at dette ligesom ville være en lettelse for den rødmende unge pige, der præsiderede ved bordet. Katherine Plowdens leende øjne strålede ved siden af Alice Dunscombes milde ansigt og var til tider med skælmsk interesse fæstet på kaptajns Manuals stive figur lige over for den plads, hvor hun sad. En stol var også blevet stillet hen for Dillon – men naturligvis var den ubesat.

"Altså, Borroughcliffe," udbrød oberst Howard med en frihed og munterhed, som var et vidnesbyrd om den tiltagende harmoni under måltidet, "efterlod den søhund Dem alene til at tygge drøv på Deres harme."

"Ja, og så på mit sværdhæfte," svarede den ubevægelige hverver-officer. "Mine herrer, jeg ved ikke, hvorledes jeres kongres belønner militære fortjenester; men hvis den værdige fyr stod ved mit kompagni, skulle han blive sergent inden en uge."

Griffith smilede og bukkede i tavshed for Borroughcliffes smigrende kompliment; men Manual påtog sig det hverv at svare.

"I betragtning af den dressur, manden har fået, har hans opførsel været god nok, sir; men en veltrænet soldat ville ikke alene have taget fanger, men han ville også have sikret sig dem."

"Jeg kan tænke, min gode kammerat, at De sigter til udvekslingen," sagde Borroughcliffe godmodigt; "vi vil fylde vore glas, sir, og med damernes tilladelse drikke på en hurtig genoprettelse af begge parters rettigheder – *Status quo ante bellum*."

"Med største glæde," udbrød obersten, "og Cecilia og miss Katherine vil vise deres deltagelse ved at nippe til glasset, vil I ikke, mine skønne myndlinge? Mr. Griffith, jeg glæder mig over dette Deres forslag, som ikke alene vil befri Dem selv, men også give os min slægtning, mr. Christopher Dillon, tilbage. Han havde udtænkt sagen godt, ikke sandt, Borroughcliffe! Det var kløgtigt opfundet; men krigslykken stillede sig hindrende i vejen for hans held, og dog er det mig en dyb og uforklarlig hemmelighed, hvorledes Christopher kan være blevet ført bort af abbediet med så ringe støj og uden at gøre alarm. Mr. Griffith, vor aftale er, at udveksling kun skal finde sted på den betingelse, at begge parter har behandlet deres fanger lige godt."

Samtalen blev her afbrudt ved, at Katherine med barnlig ivrighed sprang op af sin stol og flygtede hen ved siden af sin kusine, der var i begreb med at give en tjener, som havde meddelt ankomsten af en af disse omvandrende sælgere af mindre handelsvarer, som på afsidesliggende steder træder i almindelige købmænds sted, ordre til at føre knøsen ind i spisestuen. Måltidet var så vidt til ende, at der intet kunne være til hinder for denne afbrydelse, og drengen kom straks ind i værelset. Indholdet af hans lille kurv, som væsentligst bestod af parfumer og små kvindelige modesager, blev spøgefuldt lagt op på bordet af Katherine, som erklærede sig for at være den omvandrende ungdoms beskytterinde, og som leende appellerede til herrernes gavmildhed over for sin protegé.

"De vil lægge mærke til, min kære formynder, at drengen må være loyal; for han tilbyder her parfumer, som står under ikke mindre end to hertugers beskyttelse; tillad mig at sætte en krukke til side til Deres private brug; De samtykker; jeg kan se det på Deres øje. Og, kaptajn Borroughcliffe, da De synes at glemme brugen af Deres eget sprog" – kaptajnen havde jo nemlig et øjeblik i forvejen talt latin – "så er her en ordbog til Dem! Hvor fortræffeligt han synes at være forsynet! Du må have tænkt på St. Ruth, da du pakkede din kurv, min dreng."

"Ja, frøken," svarede drengen med et påtaget klodset buk; "jeg har ofte hørt tale om de fornemme damer, som bor i det gamle abbedi, og jeg er gået en lille omvej for at få deres handel."

"Og de kan sikkert ikke skuffe dig. Miss Howard, det er et tydeligt angreb på din pung, og jeg ved ikke engang, om miss Alice kan slippe fri for at betale skat i disse forstyrrede tider. Kom og hjælp mig, barn, hvad har du at anbefale, som særligt egner sig for damer?"

Drengen nærmede sig kurven og rodede et øjeblik op i dens indhold med tilsyneladende dyb købmandsinteresse; og uden at løfte hånden op fra den forvirring, han havde forårsaget, sagde han, mens han viste sin smilende iagttagerske noget, som lå i kurven:

"Dette, mylady."

Katherine fo'r sammen og så med et gennemtrængende blik på drengens ansigt og vendte så med tydelig frygtsomhed uroligt sine øjne fra det ene ansigt til det andet. Cecilia havde atter taget plads og sad tavs og distræt – Alice lyttede til de bemærkninger, som veksledes mellem kaptajnen og værten, der diskuterede nogle militære problemer – Griffith syntes at stå i forbindelse med sin elskede ved at efterligne hendes tavshed; men Katherines stjålne øjekast mødte Borroughcliffes skarpe blik fæstet på hendes ansigt på en måde, der øjeblikkelig bragte hende til at standse sine iagttagelser.

"Kom, Cecilia," udbrød hun efter et øjebliks pause; "vi lægger for længe beslag på herrernes tålmodighed; ikke alene ved at blive på vore pladser ti minutter efter at dugen er taget af bordet, men oven i købet ved at indføre vore parfumer, bånd og nåle mellem madeiraen, og – skal jeg tilføje cigarerne, oberst?"

"Til visse ikke så længe vi beæres med miss Plowdens selskab."

"Kom, kusine; jeg kan mærke, obersten begynder at blive særligt høflig, hvilket er et ufejlbarligt tegn på, at han er ked af vor nærværelse."

Cecilia rejste sig og gik i forvejen hen til døren, hvorefter Katherine vendte sig om til drengen og føjede til:

"Du kan følge os ind i dagligstuen, barn; der kan vi gøre vore indkøb, uden at behøve at røbe vort toilettes hemmeligheder."

"Jeg tror, miss Plowden har glemt min ordbog," sagde Borroughcliffe, idet han trådte frem af den stående gruppe, som omgav bordet; "måske kan jeg i drengens kurv finde noget, der passer bedre for voksne mandfolk."

Da Cecilia så, at han tog kurven fra drengen, satte hun sig atter ned, og Katherine måtte nødvendigvis følge hendes eksempel, skønt hun ikke gjorde det uden tydeligt at tilkendegive sin ærgrelse.

"Kom herhen, dreng, og forklar, hvad dine varer kan bruges til. Dette er sæbe, og det er en pennekniv; så meget ved jeg; men hvad kalder du det der?"

"Det? Det er bændel," svarede drengen med en utålmodighed, der meget naturligt skyldtes denne afbrydelse i hans handel.

"Og dette?"

"Det?" gentog knøsen og standsede med en tøven, der syntes halvt at være fremkaldt af gnavenhed og halvt af tvivl, "det –?"

"Hør, dette er lidt ugalant," udbrød Katherine, "at lade tre damer dø af længsel efter at komme i besiddelse af deres pynt, mens De opholder drengen for at spørge ham om navnet på en brodérnål."

"Jeg må gøre en undskyldning for at stille spørgsmål, der er så lette at besvare, men måske han vil finde det næste mere vanskeligt at løse," svarede Borroughcliffe og anbragte genstanden for sin forespørgsel i hulningen af sin hånd, således at han skjulte den for alle undtagen for drengen selv. "Dette har også et navn, hvad er det?"

"Det? Det – kaldes undertiden en hvid skydelinje."

"Måske mener du en hvid løgn."

"Hvorledes, sir," udbrød drengen lidt vredt, "en løgn?"

"Kun en hvid løgn," svarede kaptajnen. "Hvad kalder De dette, mrs. Dunscombe?"

"Vi kalder det en kniplestok," sagde den rolige Alice.

"Ja, kniplestok eller skydelinje; det er det samme," føjede den unge handelsmand til.

"Nå, så det er det! Jeg tror, at du af en handelsmand at være kun kender meget lidt til din håndterings udtryk," bemærkede Borroughcliffe med påtagen ironi; "jeg har aldrig truffet en dreng på din alder, som var mere uvidende. Hvad ville du nu kalde dette og dette og dette?"

Mens kaptajnen talte, trak han op af sin lomme de forskellige instrumenter, som kvartermesteren den foregående aften havde benyttet for at sikre sig sin fange.

"Det," udbrød drengen med en ivrighed, som om han ville hævde sit ry, "er stikline, og det er merling, og det er platting."

"Nok, nok," sagde Borroughcliffe, "du har udvist tilstrækkelig kundskab til at vise, at du virkelig kender noget til din *håndtering*, og intet til disse handelsvarer. Mr. Griffith, vil De kendes ved denne dreng?"

"Jeg kan tænke, at jeg må," sagde Griffith, som opmærksomt havde lyttet til krydsforhøret. "Hvad end Deres ærinde her har været, mr. Merry, er det til ingen nytte, De forstiller Dem længere."

"Merry!" udbrød Cecilia Howard, "De er altså min fætter? Er De også faldet i Deres fjenders hænder! Er det ikke nok, at –"

Den unge dame genvandt sin fatning i rette øjeblik til at undertrykke resten af sætningen, skønt det taknemmelige udtryk i Griffiths øje tilstrækkeligt antydede, at han i sine egne tanker havde udfyldt sætningen med udtryk, der i rigt mål var smigrende for hans egne følelser.

"Hvad er det nu igen?" udbrød obersten; "mine to myndlinge omfavner og kærtegner en omvandrende handelsmand lige for mine øjne; er dette forræderi, mr. Griffith? eller hvad er meningen med denne unge herres besynderlige besøg?"

"Er det besynderligt, sir," sagde Merry, idet han ombyttede sit påtagne klodsede væsen med den ro og tillid, som et ungt menneske erhverver sig, hvis evner tidligt er blevet øvet, "at en dreng som jeg, der hverken har moder eller søstre, vover lidt for at besøge de to eneste kvindelige slægtninge, han har i denne verden?"

"Hvortil da denne forklædning? Det var dog sikkert ikke nødvendigt at træde hemmeligt ind i George Howards bolig i sådant et ærinde, om end man har benyttet sig af Deres ungdom til at få Dem til at begå forræderi. Mr. Griffith og kaptajn Manual må undskylde mig, om jeg ved mit eget bord udtaler anskuelser, som de måske finder ubehagelige; men denne begivenhed fordrer en forklaring."

"Oberst Howards gæstfrihed er uomtvistelig," svarede drengen, "men han har et stort ry på sig for loyalitet mod kronen."

"Ja, unge herre, og jeg håber, med rette."

"Ville det da være forsigtigt af mig at betro min person i en mands hænder, som måske ville anse det for sin pligt at gøre mig til fange?"

"Det lyder rimeligt nok, kaptajn Borroughcliffe, og jeg tvivler ikke om, at drengen taler oprigtigt. Jeg ville nu ønske, at min slægtning, mr. Christopher Dillon var her, for at han kunne sige mig, om det ville være forræderi at tillade denne yngling at gå bort uhindret og uden udveksling."

"Spørg den unge herre om juristen," svarede hververofficeren, som, øjensynlig tilfreds med at være årsag til, at Merry blev opdaget, atter havde indtaget sin plads ved bordet; "måske er han i virkeligheden her som gesandt for at forhandle på Hs. Højheds vegne."

"Hvad siger De?" spurgte obersten. "Kender De noget til min slægtning?"

Hele selskabets ængstelige øjne var i nogle sekunder fæstet på drengens og var vidne til den pludselige forandring i hans ansigtsudtryk fra ubekymret frihed til dyb rædsel. Endelig åbenbarede han med svag stemme hemmeligheden ved Dillons skæbne:

"Han er død."

"Død?" gentog hver eneste stemme i værelset.

"Ja, død," svarede drengen og stirrede på de blege ansigter, som omgav ham.

En lang og frygtelig tavshed påfulgte denne meddelelse, som kun blev afbrudt af Griffith, der sagde:

"Forklar, på hvilken måde han er død, sir, og hvor hans legeme ligger."

"Hans legeme ligger begravet i sandet," svarede Merry med en eftertænksomhed, der var forårsaget ved en følelse af, at hvis han sagde for meget, kunne han røbe tabet af *Ariel* og følgelig udsætte Barnstables frihed for fare.

"I sandet!" lød ekkoet fra alle sider af bordet.

"Ja, i sandet; men hvorledes han døde, kan jeg ikke forklare."

"Han er blevet myrdet!" udbrød oberst Howard, der nu fuldstændig havde fået mælet igen; "han er blevet forræderisk, fejt og lavt myrdet!"

"Han er *ikke* blevet myrdet," sagde drengen bestemt, "og heller ikke har han mødt døden imellem dem, som fortjener navn af forrædere eller feje personer."

"Sagde De ikke, at han var død? at min slægtning var begravet i sandet ved strandbredden?"

"Begge dele er sande, sir."

"Og De nægter at forklare, hvorledes han har mødt døden, og hvorfor han er blevet så vanærende begravet?"

"Han er blevet begravet efter min ordre, og hvis der hviler vanære over hans grav, har hans egne handlinger fremkaldt dem. Hvad angår den måde, han er død på, da kan og vil jeg ikke tale."

"Vær rolig, fætter," sagde Cecilia i en bønfaldende tone; "hav respekt for min onkels alder og husk på hans stærke kærlighed til mr. Dillon."

Den gamle var imidlertid så meget blevet herre over sine følelser, at han kunne fortsætte samtalen med mere betænksomhed.

"Mr. Griffith," sagde han, "jeg skal ikke handle forhastet. De og Deres ledsager vil behage at trække Dem tilbage til Deres forskellige værelser, og jeg vil for så vidt respektere min afdøde broder Harrys vens søn, at jeg vil tro, at Deres ord vil være Dem helligt. Gå, mine herrer, De er uden bevogtning."

De to fanger bukkede for damerne og deres vært og trak sig tilbage. Griffith tøvede imidlertid et øjeblik på dørtærsklen for at sige:

"Oberst Howard, jeg overlader drengen til Deres venlighed og hensynsfuldhed. Jeg ved, at De ikke vil glemme, at det samme blod flyder i hans årer som i ens, der er Dem højlig kær."

"Nok, min herre, nok," sagde oldingen og gav ham med hånden tegn til at trække sig tilbage; "og De, mine damer – her er heller ikke stedet for Dem at være."

"Aldrig vil jeg forlade dette barn," sagde Katherine, "så længe en så forfærdelig beskyldning hviler på ham. Oberst Howard, gør, som De behager, med os begge, for jeg formoder, De har magt til det; men hans skæbne skal blive min."

"Der er, håber jeg, en misforståelse til stede i denne sørgelige affære," sagde Borroughcliffe og trådte midt ind i den ophidsede gruppe; "og jeg skulle håbe, at ved ro og mådehold alt endnu kan blive forklaret. Unge mand, De har båret våben og må trods Deres ungdom vide, hvad det er at være i Deres fjenders magt?"

"Aldrig!" svarede den stolte knøs; "jeg er fange for første gang."

"Jeg taler, sir, med hensyn til vor magt."

"De må, om De vil, beordre mig til et fængsel, eller, da jeg er trængt forklædt ind i abbediet, måske til en galge."

"Og er det en skæbne, som en så ung mand roligt skal kunne gå i møde?"

"De vover ikke at gøre det, kaptajn Borroughcliffe," udbrød Katherine, idet hun uvilkårligt slog sin arm om drengen, som om hun ville beskytte ham mod alt ondt; "De vil rødme ved at tænke på en så koldblodig hævn, oberst Howard."

"Hvis vi kunne forhøre den unge mand på et sted, hvor den varme følelse, som disse damer udviser, ikke kan blive vakt," sagde kaptajnen afsides til sin vært, "ville vi kunne få vigtige efterretninger."

"Miss Howard og De, miss Plowden," sagde oldingen i en tone, som lang vane havde lært dem at respektere, "Deres unge slægtning er ikke i vilde folks hænder, og De kan roligt betro ham til min forvaring. Det gør mig ondt, at vi så længe har holdt miss Alice stående; men hun vil finde hvile på sofaen i Deres dagligstue, Cecilia."

Cecilia og Katherine lod sig af deres høflige, men bestemte formynder føre til døren, hvor han bukkede for dem, mens de trak sig tilbage, med den overdrevne høflighed, som han aldrig undlod at udvise, når han i mindste måde var ophidset.

"De synes, mr. Merry," sagde Borroughcliffe, efter at døren var lukket, "at kende den fare, De er i. Jeg håber, at De også ved, hvad pligten byder en mand i min stilling."

"Opfyld den, sir," svarede drengen, "De har en konge at aflægge regnskab for, og jeg et land."

"Jeg må vel også have et land," sagde Borroughcliffe med en ro, som ikke lod sig i mindste måde forstyrre af den hånende mine, yndlingen overgav sig med. "Det er mig imidlertid muligt at være mild, ja, endog eftergivende, når jeg kun tjener den fyrstes interesser, De hentyder til. De er ikke alene på denne ekspedition, sir?"

"Hvis jeg var kommet bedre ledsaget, ville kaptajn Borroughcliffe måske være kommet til at høre disse spørgsmål i stedet for at stille dem."

"Jeg er lykkelig, sir, over at Deres følge har været så ringe; og dog kunne vel den oprørske skonnert *Ariel* have forsynet Dem med en mere passende eskorte. Jeg kan ikke tro andet, end at De ikke er langt borte fra Deres venner."

"Han er nær ved sine fjender, hr. kaptajn," sagde sergent Drill, som ubemærket var trådt ind i værelset; "for her er en dreng, som siger, at han er blevet grebet i den gamle ruin og berøvet sine varer og klæder, og efter hans beskrivelse må denne unge knøs være tyven."

Borroughcliffe gav drengen, som stod i baggrunden, tegn til at træde frem, og han blev øjeblikkelig adlydt med al den ivrighed, som følelsen af vederfaret uret kunne vække hos den, der havde lidt under den. Denne uventet indtrædendes beretning var snart fortalt og lød i korthed således: – Han var blevet overfaldet af en mand og en dreng (den sidstnævnte var her til stede), mens han ordnede sine varer i ruinen, forinden han gik hen og falbød dem for damerne i abbediet, og var blevet berøvet så mange af sine klæder, som drengen havde anset for nødvendigt til sin forklædning, tillige med sin kurv med varer. Han var blevet puttet ind i et værelse i den gamle bygning, hvor manden skulle passe på ham, men da den sidstnævnte hyppigt steg op i tårnet for at kaste et blik ud over vandet, havde han benyttet sig af lejligheden til at smutte bort; og til sidst bad han om at få sine ejendele tilbageleveret samt hævn over den lidte uret.

Merry hørte på hans højrøstede og vrede forklaringer med foragtelig ro, og inden den fornærmede handelsmand var blevet færdig med sin fortælling, havde han afført sig de lånte klædningsstykker, som han med rolig foragt kastede hen til den pågældende.

"Vi er belejret, min vært, belejret!" udbrød Borroughcliffe, da den anden havde endt. "Her foreligger en smuk plan til at berøve os vore laurbær! ja, og vor belønning! men, hør, Drill, de har med gamle soldater at gøre, og vi skal undersøge den sag lidt nøjere. Man kunne ønske at sejre med fodfolk. De forstår mig? – der var intet rytteri i kampen. Gå, kammerat, jeg ser, De bliver klogere. Tag denne unge herre – og husk på, han er en ung gentleman –, sæt ham i god forvaring, men sørg for, at han bliver forsynet med det nødvendige."

Borroughcliffe bukkede høfligt til svar på den hovmodige bøjning af legemet, med hvilken Merry, som nu begyndte at anse sig selv for en martyr for sit fædreland, fulgte sergenten ud af værelset.

"Der er mod i den fyr!" udbrød kaptajnen; "og hvis han lever så længe, at han får skæg, skal det være en dristig hund, der tør vove at rive ham i det. Jeg er glad, min vært, over at denne 'vandrende jøde' kom tidsnok til at skåne den stakkels fyrs følelser, for jeg hader at plage en ædel sjæl. Jeg kunne se på hans øje, at han har kigget oftere over en kanon end gennem et nåleøje!"

"Men de har myrdet min slægtning – den loyale, den lærde, den kløgtige mr. Christopher Dillon."

"Hvis de har gjort det, skal de komme til at stå til ansvar for det," sagde Borroughcliffe og tog plads ved bordet med en kulde, der var et mægtigt vidnesbyrd om upartiskheden af hans dom. "Men lad os lære de nærmere omstændigheder at kende, inden vi foretager os noget forhastet."

Oberst Howard indvilgede gerne i et så fornuftigt forslag og satte sig atter ned, mens kaptajnen begyndte et indgribende forhør over handelsdrengen. Vi skal, indtil det rette øjeblik kommer, opsætte at meddele resultatet af hans forhør, men skal dog så vidt tilfredsstille vore læseres nysgerrighed, at vi meddeler dem, at kaptajnen erfarede tilstrækkeligt til at overbevise sig om, at der var påtænkt et meget alvorligt angreb på abbediet, og, som han mente, tilstrækkeligt til også at sætte ham i stand til at afvende faren.

20

Cecilia og Katherine skiltes på trappegangen fra Alice Dunscombe, og de to kusiner steg op på det værelse, der var anvist dem til påklædningsværelse. De afhandlede der ivrigt og med stor interesse dagens begivenheder, og hvert af deres ord åndede den dybe interesse, de nærede såvel for abbediets fanger, som for Barnstable, der formodedes at være i nærheden.

Katherine, som spadserede op og ned ad gulvet, holdt imidlertid pludselig inde og fæstede sine øjne på vinduet, mens hun holdt hele sin skikkelse i en stilling, der vidnede om hendes udelte opmærksomhed. Den nedgående sols stråler faldt klart på hendes mørke øjne, der syntes at være fæstede på en fjern genstand, og forøgede den rødme, der langsomt stjal sig frem på hendes kinder helt op til tindingerne. En sådan pludselig forandring i hendes væsen og udseende kunne ikke andet end vække hendes kusines opmærksomhed, og hun udbrød følgelig:

"Katherine, hvad ser du?"

Katherine kaldte langsomt sin kusine hen ved siden af sig, og idet hun pegede i retning af skoven, sagde hun:

"Se det tårn der i ruinen! Kan du se de små pletter af rødt og gult, der bevæger sig oven over dets mure?"

"Ja, det er de hentørrede rester af et eller andet træs liv; men de mangler den levende farve, som pryder efteråret i vort eget kære Amerika!"

"Det ene er Guds værk og det andet menneskets kunst, Cecilia, det er ikke blade, det er mine egne barnagtige signaler, og Barnstable selv er uden tvivl i den ruin. Merry kan ikke, vil ikke røbe ham!"

"Mit liv i pant for vor lille fætters ære," sagde Cecilia; "men du har onkels kikkert ved hånden, et blik gennem kikkerten vil forvisse dig om sandheden."

Katherine sprang hen til det sted, hvor instrumentet stod, og med en hurtig hånd stillede hun det til den nødvendige iagttagelse.

"Det er ham!" udbrød hun det øjeblik, hun havde sat kikkerten til øjet. "Jeg kan endog se hans hoved oven over stenene. Hvor ubetænksomt at udsætte sig således til ingen nytte."

"Men hvad siger han, Katherine?" udbrød Cecilia, "du alene kan fortolke hans signaler."

Den lille bog, som indeholdt forklaringerne over miss Plowdens signaler, blev nu hurtigt bragt frem, og dens blade i hast gennemlæst for at finde det nødvendige nummer.

"Det er kun et spørgsmål for at vække min opmærksomhed. Jeg må lade ham vide, at han er bemærket."

Hurtigt gav hun signalet med de silkestykker, hun havde lavet til dette brug.

"Han ser dem," udbrød Cecilia, "og bereder sig til at skifte sine flag."

"Hold du øje med dem, kusine, og sig mig de flag, han viser, i den rigtige orden, og jeg vil forsøge på at læse betydningen af dem."

"Han er lige så dygtig som du selv. Der er atter to flag, hvidt over sort."

"Hvidt over sort," gentog Katherine hurtigt ved sig selv, mens hun bladede i bogen: "*Mit bud, er han blevet set?* – Det må vi besvare med den ulykkelige sandhed. Her er det – gult, hvidt og rødt – *Han er fange*. Hvor heldigt, at jeg har været forberedt på sådan et spørgsmål og svar. Hvad siger han, Cecilia, til den efterretning?"

"Gult over sort."

"*Griffith eller hvem?* Han forstår os ikke, men jeg har tænkt på den stakkels dreng, da jeg lavede signalerne – ak, her er det; gult, grønt og rødt – *min fætter Merry* – nu kan han da forstå os."

"Han har allerede taget sine flag ind. Efterretningen synes at forurolige ham, for han er mindre hurtig end før. Nu viser han dem – de er grønne, røde og gule."

"Spørgsmålet er: *Er jeg sikker?* Det er det, som bragte ham til at tøve, Cecilia. Barnstable er altid langsom til at rådspørge om sin egen sikkerhed. Men hvordan skal jeg svare ham? Hvorledes skulle vi nogensinde tilgive os selv, om vi nu vildledte ham!"

"For Andrew Merry er der ingen grund til at frygte," svarede Cecilia, "og jeg tror, at hvis kaptajn Borroughcliffe havde nogen anelse om, at hans fjender var i nærheden, ville han ikke blive roligt siddende ved bordet."

"Han vil blive der, så længe vinen sprudler, og manden kan drikke," sagde Katherine, "men vi ved af sørgelig erfaring, at han er soldat lige ud til fingerspidserne; og dog vil jeg denne gang stole på hans uvidenhed – her har jeg et svar: *De er sikker, men vær forsigtig*."

"Han læser dine signaler med et hurtigt øje, Katherine, og han er allerede færdig med sit svar; denne gang viser han grønt over hvidt. Nå! hører du mig ikke? Det er grønt over hvidt – hvad siger han, kære?"

Katherine svarede stadig ikke, og hendes kusine løftede sine øjne op fra kikkerten og så hende stirre ivrigt på det åbne blad, mens den rødme, som ophidselsen i forvejen havde frembragt på hendes kinder, blev endnu dybere.

"Jeg håber, at din rødme og hans signaler ikke er ildevarslende, Katherine," føjede Cecilia til. "Kan grønt betyde hans jalousi og hvidt din renhed? Hvad siger han, kusine?"

"Han siger lige som du selv en hel masse nonsens," sagde Katherine, idet hun vendte sig til sine flag; "men sagernes stilling fordrer, at jeg må tale mere frit til Barnstable."

"Jeg kan trække mig tilbage," sagde Cecilia alvorligt.

"Nej, Cecilia, jeg fortjener ikke dette blik – det er dig, som nu er letsindig. Men du kan vel forstå, at aftenen nærmer sig, og at vi må bruge et andet middel end øjet til at tale sammen. Her er det signal, som skal svare: *Når abbediets klokke slår ni, kom da forsigtigt til den låge, som vender ud imod øst. Indtil da hold Dem hemmelig.* Jeg har netop forberedt dette signal for det tilfælde, at en sammenkomst skulle blive nødvendig."

"Godt, han ser det," svarede Cecilia, som havde genindtaget sin plads ved kikkerten; "og synes beredt til at adlyde dig, for jeg kan ikke længere hverken se hans flag eller hans person."

Hermed var samtalen til ende, og kort tid efter, mens damerne endnu diskuterede denne begivenhed, trådte Alice Dunscombe ind i stuen og meddelte, at man ventede dem nedenunder. Selv den intet anende Alice mærkede ved sin indtræden en forandring i deres udseende og væsen. Cecilia var forstyrret og ængstelig, og hendes udtryk ikke uligt melankoli, mens Katherines lynende øjne og stolte og bestemte gang udtrykte en helt anden bevægelse. Der faldt imidlertid ingen hentydning til det passerede, og de fulgtes ad til dagligstuen.

Oberst Howard og kaptajnen modtog dem med udsøgt opmærksomhed; hos obersten stjal der sig, til trods for hans øjensynlige bestræbelser for det modsatte, af og til en mørk skygge hen over hans åbne, ædelmodige ansigt. Borroughcliffes ansigt var derimod ubevægeligt, og det var forgæves, at Katherine gentagende søgte at læse udtrykket i det. Endelig var hun træt af sine frugtesløse efterforskninger og vendte sit blik mod uret. Til sin forbavselse opdagede hun, at klokken var lige ved ni, og uden at tage hensyn til det advarende blik fra sin kusine Cecilia, rejste hun sig op og forlod værelset. Borroughcliffe åbnede døren for hende, og mens damen bukkede sit hoved som anerkendelse for denne opmærksomhed, mødtes deres øjne atter; men hun gled hurtigt forbi ham og befandt sig alene i galleriet. Katherine tøvede mere end et minut, inden hun gik videre, for hun troede i hint blik at have opdaget et underfundigt udtryk, der røbede bevidst tryghed, blandet med hemmelige planer. Det lå imidlertid ikke i hendes natur at tøve, når omstændighederne fordrede, at hun skulle være hurtig, og idet hun kastede en stor kappe over sin lille person, forsvandt hun i mørket.

Hun traf Barnstable på det omtalte sted. Vi vil imidlertid ikke opholde læseren med, hvad der blev talt imellem dem. Gensidigt fortalte de hinanden, hvad der var passeret på begge sider, og lagde derefter planer om, hvad der skulle gøres; det blev besluttet, at Barnstable skulle erobre abbediet, og efter at denne beslutning var fattet, skiltes de med det løfte af

Barnstable, at han inden tre timer skulle være i besiddelse af abbediet.

Miss Plowden listede sig derefter forsigtigt tilbage til abbediet, da hun fik øje på en mandfolkeskikkelse, der øjensynlig fulgte hendes fodspor i nogen afstand. Da den mørke skikkelse imidlertid standsede, når hun standsede for at kaste et uroligt og forskende blik på ham, og derefter listede sig langsomt tilbage henimod grænsen af indhegningen, troede Katherine, at det var Barnstable, der vågede over hendes sikkerhed, og trådte ind i abbediet med enhver tanke om uro fortabt i hendes behagelige reflektioner over hendes elskers omhu.

Aftenklokkens gennemtrængende lyd hørtes gennem galleriet, da miss Plowden trådte ind i den mørke gang, og hun fremskyndede sine skridt for at slutte sig til damerne, så at hendes fraværelse ikke skulle vække videre mistanke.

Alice Dunscombe var allerede på vej til spisestuen, da Katherine trådte gennem dagligstuedøren, men miss Howard havde tøvet tilbage og blev truffet alene af sin kusine.

"Du har altså været så dristig at vove det," udbrød Cecilia.

"Ja, jeg har," svarede den anden og kastede sig i en stol for at komme sig af sin ophidselse – "ja, jeg har, Cecilia, og jeg har mødt Barnstable, som snart vil være i abbediet og herre over det."

Blodet, som strømmede til Cecilias ansigt, da hun så sin kusine, trak sig nu tilbage til hendes hjerte og frembragte en fuldstændig bleghed i hendes ansigt, mens hun sagde:

"Vi vil altså få en blodig nat."

"Vi vil få en friheds nat, miss Howard; frihed for dig og frihed for mig, for Andrew Merry, for Griffith og for hans ledsager!"

"Hvad frihed behøver to unge kvinder mere, end vi nu nyder, Katherine? Tror du, jeg kan forholde mig tavs og se min onkel forrådt lige for mine øjne og hans liv måske udsat for fare?"

"Dit eget liv og din egen person vil ikke blive holdt mere hellig, Cecilia Howard, end din onkels. Hvis du vil fordømme Griffith til fængsel, ja måske til galgen, så forråd Barnstable, som du har truet med – du vil ikke mangle lejlighed til det ved aftensbordet, som jeg nu vil vise vej til, siden husets værtinde synes at forglemme sin pligt."

Katherine rejste sig, og med faste skridt og et stolt blik gik hun langs med galleriet til det værelse, hvor deres nærværelse ventedes af den øvrige familie. Cecilia fulgte i tavshed efter, og hele selskabet indtog øjeblikkelig deres forskellige pladser ved bordet.

De første fem minutter blev benyttet til herrernes sædvanlige opmærksomhed mod damerne og de almindelige bordhøfligheder, efter hvilken tids forløb Katherine så meget havde genvundet herredømmet over sine følelser, at hun kunne begynde at foretage en nøjere undersøgelse af sin formynders og Borroughcliffes væsen og udseende, hvilket hun besluttede at vedblive med, indtil den betydningsfulde time kom, da hun kunne vente Barnstable. Oberst Howard havde imidlertid så vidt genvundet herredømmet over sig selv, at han ikke længere røbede sin tidligere distraktion. I stedet for bildte hun sig ind, at hun kunne spore et udtryk af bevidst sikkerhed blandet lidt med streng resoluthed, hvilket udtryk hun i sine yngre dage havde lært at frygte som et ærligt sinds retfærdige harme.

Borroughcliffe derimod var kold og rolig og lige så opmærksom mod fødevarerne som sædvanlig, dog med den foruroligende undtagelse, at han viste langt mindre hengivenhed for vinbjergenes stolthed, end han ved slige lejligheder plejede at lægge for dagen. På denne måde hengik måltidet, og dugen blev taget af bordet, skønt damerne syntes at vise tilbøjelighed til at bevare deres pladser længere end sædvanlig. Oberst Howard fyldte Alice Dunscombes og sit eget glas og rakte flasken til hverver-officeren, mens han med en anstrengelse, der havde til hensigt at vække gæsternes slumrende livlighed, udbrød:

"Kom, Borroughcliffe, Deres naboerskers rosenrøde læber vil blive endnu smukkere, når de fugter dem med denne rige drue i forbindelse med en loyal skål. Miss Alice er altid rede til at udtrykke sin hengivenhed for sin suveræn, i hendes navn kan jeg udbringe Hans hellige Majestæts skål med ønske om nederlag og død for alle forrædere."

"Hvis en beskeden kvindes ønsker kunne være til gavn for en høj og mægtig fyrste som ham, der sidder på tronen, da vil han aldrig komme til at kende til verdslige onder," svarede Alice blidt; "men jeg kan ikke ønske død over nogen, ikke engang over mine fjender, hvis jeg har nogen, og meget mindre over et folk, som er børn af samme familie som jeg selv."

"Børn af samme familie!" gentog obersten langsomt og med en bitterhed i stemmen, der ikke undlod at tiltrække sig Katherines pinefulde interesse, "børn af samme familie! Ja, ligesom Absalom var et barn af David, eller som Judas var af de hellige apostles familie. Men lad os ikke tale om det – lad os ikke tale om det. Den forbandede oprørsånd er trængt ind i min bolig, og jeg ved ikke længere, hvor jeg skal finde en eneste af min egen husstand, der ikke er blevet angrebet af dens onde indflydelse."

"Angrebet kan jeg vel have været ligesom andre," svarede Alice, "men ikke fordærvet, hvis renhed i dette tilfælde består i loyalitet –"

"Hvad er det for en lyd?" afbrød obersten hende, idet han fo'r op, "var det ikke en larm, som om der blev begået vold, Borroughcliffe?"

"Det er måske en af mine slyngler, der er faldet ned ad trapperne, da han gik fra det festmåltid, som, ved De nok, jeg giver dem i aften til ære for sejren," svarede kaptajnen med beundringsværdig ligegyldighed; "eller det er måske selve den ånd, De har talt så frit om, min vært, der har taget Deres bemærkninger fortrydeligt op og begiver sig fra St. Ruths gæstfri tag ud i den fri luft uden at gøre sig den ringe ulejlighed at forvisse sig om, hvor døren sidder. I sidstnævnte tilfælde må der være nogle dusin pinde at anbringe i væggen igen i morgen."

Obersten, som havde rejst sig, stirrede uroligt fra den talende til døren og var øjensynlig kun lidet oplagt til at indlade sig på sin gæsts spøg.

"Der er en ualmindelig støj, kaptajn Borroughcliffe, i abbediets gård, om ikke i selve bygningen," sagde han og gik med en smuk militær mine fra bordet hen til midten af værelset, "og som husets herre vil jeg forhøre, hvem det er, der på en så ualmindelig tid forstyrrer husets fred. Er det venner, skal de være velkomne, skønt deres besøg er uventet, og hvis det er fjender, skal de også få en sådan modtagelse, som det passer sig for en gammel soldat at give dem."

"Nej, nej," udbrød Cecilia, der glemte al forsigtighed på grund af den gamles væsen og sprog og styrtede sig i hans arme. "Gå ikke ud, onkel, gå ikke til den forfærdelige kamp, min kære, gode onkel! De er gammel, De har allerede gjort mere end Deres pligt, hvorfor skal De udsættes for fare?"

"Pigen er blevet gal af skræk," udbrød obersten og vendte sine strålende øjne kærligt mod sin niece, "og De vil have at forsyne mig uduelige, gamle podagrist med en korporalsvagt til at passe på min nathue, eller det tåbelige barn vil få en urolig nat, indtil solen står op igen."

"Hvorfor skulle jeg det?" udbrød kaptajnen, "miss Plowden viser mig nu den ære at holde mig med selskab, og det ligger ikke i en mand af det –de regiments natur at forlade sin flaske og sin fane i samme øjeblik. Thi for en sand soldat er en dames smil i dagligstuen lige så forpligtende som hans fanes nærværelse på kamppladsen."

"Jeg bliver siddende uforstyrret, kaptajn Borroughcliffe," sagde Katherine, "fordi jeg ikke i så mange måneder har boet i St. Ruths abbedi uden at lære at kende den melodi, som vinden kan spille gennem dets skorsten og spidse tage. Den støj, som har bragt oberst Howard til at rejse sig, og som så unødvendigt har foruroliget min kusine Cecilia, er ikke andet end abbediets æolsharpe, der spiller en dobbeltbas."

Kaptajnen fæstede et roligt, men oprigtigt beundrende blik på hende, mens hun talte, et blik, der, om end langsomt, bragte farven til at stige på hendes kinder, og han svarede med et tvetydigt udtryk både i tone og mine:

"Jeg har svoret troskab, og jeg vil holde den. Så længe miss Plowden beærer mig med sit selskab, så længe vil hun finde mig imellem sine mest trofaste og udholdende tjenere, komme så, hvad der komme vil."

"De tvinger mig til at trække mig tilbage," svarede Katherine, idet hun rejste sig, "hvad så end mine allernådigste hensigter i denne sag kunne have været; for selv kvindelig forfængelighed må rødme ved en beundring så dyb som den, der kan lænke kaptajn Borroughcliffe til et aftensbord! Da din uro nu har sat sig, kusine, vil du så vise vejen? Miss Alice og jeg følger dig."

"Men vistnok ikke ud i haven, miss Plowden," sagde kaptajnen, "den dør, De der drejede nøglen om på, fører ud til vestibulen. Dette er vejen til dagligstuen."

Damen smilede svagt, som om hun morede sig over sin egen glemsomhed, og idet hun gik hen til den rette dør, bemærkede hun:

"Det lader til, at frygtens dæmon har besat visse folk, som jeg ellers tror er bedre i stand til at forstille sig end miss Howard."

"Er det frygten for vor nuværende fare eller for den, som er i vente?" spurgte kaptajnen, "men da De har fastsat så ædelmodige betingelser for min værdige vært her og for én til, som jeg ikke vil nævne, fordi han ikke har fortjent en sådan gunst af Dem, skal deres sikkerhed være en af mine specielle pligter i disse farens tider."

"Der er altså fare," udbrød Cecilia, "Deres blik forkynder det, kaptajn Borroughcliffe! Min kusines skiften udtryk siger mig, at min frygt kun er alt for sand."

Soldaten havde nu også rejst sig, og idet han aflagde den ironiske mine, som han holdt så meget af, trådte han frem i midten af værelset på en måde, som viste, at han følte, at øjeblikket var alvorligt.

"En soldat er altid i fare, når hans konges fjender er i nærheden, miss Howard," svarede han, "og at dette nu er tilfældet, kan miss Plowden bevidne, hvis hun vil. Men De er alle allierede med begge parter – træk Dem derfor tilbage til Deres egne værelser og afvent resultatet af den kamp, som forestår."

"De taler om skjulte farer," sagde Alice Dunscombe, "ved De noget, som retfærdiggør Deres frygt?"

"Jeg ved alt," svarede Borroughcliffe koldt.

"Alt!" udbrød Katherine.

"Alt?" gentog Alice forskrækket. "Hvis De altså ved alt, så må De også kende hans fortvivlede mod og kraftige hånd, når han møder modstand – giv derfor roligt efter, og han vil intet ondt gøre Dem. Tro mig, tro en, som kender hans sande natur, at intet lam kan være mere mildt mod værgeløse kvinder, og ingen løve mere vild, end han vil være mod sine fjender!"

"Da vi tilfældigvis ikke er af det kvindelige køn," svarede Borroughcliffe med en lidt tungsindig mine, "må vi byde dyrenes konges raseri trods. Hans klo er netop nu på yderdøren, og hvis min ordre er blevet adlydt, vil han have endnu lettere ved at komme ind end ulven til den lille rødhættes ærværdige bedstemoder."

"Stands et øjeblik," sagde Katherine i åndeløs ivrighed; "De er herre over min hemmelighed, kaptajn Borroughcliffe, og blodsudgydelse kan blive følgen deraf. Jeg kan endnu træde frem og måske frelse mange uvurderlige liv. Giv mig Deres æresord i pant på, at de, som kommer herhen som Deres fjender i denne nat, må gå herfra i fred, og jeg giver mit liv i pant for abbediets sikkerhed."

"Ak, hør hende og udgyd ikke menneskeblod!" udbrød Cecilia.

Et højt rabalder afbrød al videre tale, og lyden af tunge fodtrin hørtes i det næste værelse, som om mange mænd fulgte hurtigt efter hinanden. Borroughcliffe trak sig med stor koldblodighed tilbage til den modsatte side af det store værelse og tog et sværd i skeden fra bordet, hvor det var blevet lagt. I samme øjeblik blev døren sprængt op, og Barnstable trådte alene, men svært bevæbnet ind.

"De er mine fanger, mine herrer," sagde sømanden, da han trådte frem; "modstand er unyttig, og uden en sådan skal De modtage gunstige betingelser. Ha, miss Plowden, jeg rådede Dem, at De ikke skulle være nærværende ved denne scene."

"Barnstable, vi er forrådt!" udbrød den ophidsede Katherine. "Men det er endnu ikke for silde. Blod er endnu ikke blevet udgydt, og De kan med ære trække Dem tilbage uden det forfærdelige alternativ. Gå altså, tøv ikke et øjeblik længere; for skulle kaptajn Borroughcliffes soldater komme deres chef til hjælp, vil abbediet blive en scene for rædselsfulde begivenheder."

"Gå De bort; gå, Katherine!" sagde hendes elsker utålmodigt; "dette er ikke et sted for damer som Dem. Men, kaptajn Borroughcliffe, såfremt dette er Deres navn, De må vide, at modstand er forgæves. Jeg har ti gode pigge i det ydre værelse her i tyve endnu bedre hænder, og det vil være galskab at kæmpe med en sådan overmagt."

"Vis mig Deres styrke," sagde kaptajnen, "at jeg kan beråde mig med min ære."

"Deres ære skal blive stillet tilfreds, min brave soldat, for det er De, skønt jeg hader Deres uniform, og Deres sag er højst vanhellig. Herind, gutter, men rør jer ikke før nærmere ordre."

Den afdeling vildt udseende søfolk, som Barnstable førte, styrtede ved denne ordre i en vild, forvirret skare ind i værelset, men de adlød Barnstables befaling og begik ingen fjendtlig handling. Damerne fo'r forfærdede tilbage, da denne skrækkelige lille bande tog værelset i besiddelse, og selv Borroughcliffe sås trække sig tilbage til en dør, som til en vis grad dækkede hans tilbagetog. Forvirringen ved denne pludselige bevægelse havde endnu ikke sat sig, da lyden af strid hørtes nærme sig hurtigt fra en afsides liggende del af bygningen, og to mænd af abbediets garnison styrtede ind i salen, efterfulgte af dobbelt så mange søfolk, der understøttedes af Griffith, Manual og Merry, som ved deres uventede befrielse havde forsynet sig med sådanne forsvarsvåben, som var ved hånden. Der opstod imellem søfolkene, som allerede var i besiddelse af værelset, en bevægelse, som truede med øjeblikkelig død for flygtningene; men Barnstable slog deres entrepigge ned med sit sværd og beordrede dem med strenghed til at holde sig tilbage. Forbavselse frembragte det samme fredelige resultat imellem de kæmpende, og da soldaterne hurtigt søgte tilflugt bag deres egne officerer, og de befriede fanger tillige med deres befriere sluttede sig til deres venner, blev roligheden, der var blevet så brutalt afbrudt, snart genoprettet.

"De ser, sir," sagde Barnstable efter hjerteligt og varmt at have trykket Griffith i hånden, "at alle mine planer er lykkedes. Deres sovende besætning bliver nøje bevogtet i barakkerne af en afdeling, vore officerer er blevet befriet og Deres skildvagter afskåret af en anden, mens jeg med en tredje holder abbediets centrum og i virkeligheden er i besiddelse af Deres egen person. Lad der derfor af hensyn til, hvad der skyldes menneskelighed og disse damers nærværelse, ikke blive nogen kamp! Jeg skal ikke stille vanskelige betingelser eller pålægge Dem noget langvarigt fængsel."

Hverver-officeren udviste under hele denne scene en koldblodighed, der ville have vakt nogen uro hos de indtrængende, hvis der havde været lejlighed til nøjere iagttagelser; men hans ansigt antog nu efterhånden et bekymret udtryk, og han vendte hyppigt hovedet som for at lytte efter nye og mere vigtige afbrydelser. Han svarede imidlertid på denne appel med sin sædvanlige eftertænksomhed:

"De taler om sejr, sir, inden den er vundet. Min ærværdige vært og jeg er ikke så forsvarsløse, som I behager at bilde jer ind."

Mens han talte, trak han dugen af et bord, der stod ved siden, og fra hvilket obersten og han øjeblikkelig bevæbnede sig med et par pistoler hver.

"Her er dødbringere for fire af jer, og disse brave fyre bag min ryg kan gøre det af med to til. I derimod er kun bevæbnet med pigge og slynger og andre lignende antediluvianske opfindelser. Skibbrud og søvand er skæbnesvangre krudtdæmpere."

"At vi ikke er forsynet med skydevåben, vil jeg ikke nægte," sagde Barnstable; "men vi er folk, som fra barndommen af er vant til at stole på vor gode højre arm, og vi forstår at bruge den, selv om vi skulle strides med døden. Hvad siger I, kammerater, er en pistol et våben til at drive entregaster på flugt med?"

Den uharmoniske foragtelige latter, som søfolkene lod høre, var et tilstrækkelig tydeligt vidnesbyrd om deres ligegyldighed for så ubetydelig en fare.

Borroughcliffe lagde mærke til deres hærdede tapperhed, og idet han tog den klokke, som benyttedes ved aftensbordet, og som lå i nærheden af ham, ringede han meget heftigt på den i omtrent et minut. Regelmæssige fodtrin hørtes kort efter denne besynderlige kalden, og straks efter åbnedes de forskellige døre til værelset og fyldtes med bevæbnede soldater, der bar den engelske krones uniform.

"Siden De betragter disse mindre våben med så umådelig foragt," sagde hververofficeren, da han mærkede, at hans folk havde sat sig i besiddelse af alle indgangene, "så står det i min magt at prøve nogle, som er mere frygtelige. Efter henne fremvisning af min styrke, mine herrer, antager jeg ikke, De kan tøve med at overgive Dem som krigsfanger?"

Så snart dørene åbnedes, havde Manual øjeblikkelig opstillet søfolkene i en karré, som kunne blive farlig nok at angribe.

"Her har fundet en fejltagelse sted," sagde Griffith efter at have kastet et blik på soldaternes frygtelige rækker; "jeg tager som den højeste i rang kommandoen fra mr. Barnstable, kaptajn Borroughcliffe, og jeg skal foreslå Dem betingelser, der kan forflytte denne kampscene fra oberst Howards bolig. Befal disse folk, som fylder gennemgangen til yderdøren, at trække sig tilbage og give os plads. Jeg vil da med fred føre disse bevæbnede folk bort fra deres øjne, som ikke er vant til slige syn. Inden De afslår dette forlangende, tænk da på, hvor let disse raske karle selv kunne bane sig vej gennem Deres spredte styrke."

"Deres kammerat, den erfarne kaptajn Manual vil sige Dem, at sådan en manøvre ville være meget umilitærisk med en overlegen fjende i ryggen."

"Jeg har ikke lyst til at indlade mig på Deres narrestreger," udbrød den irriterede Griffith. "Nægter De uhindret afgang fra abbediet?"

"Ja!"

Griffith vendte sig med et blik, der udtrykte stærk bevægelse, til damerne og gav dem tegn til at trække sig tilbage, ude af stand til at give sit ønske udtryk i ord. Efter et øjebliks dyb tavshed henvendte han sig imidlertid atter med forsonende ord til Borroughcliffe.

"Hvis Manual og jeg vil vende tilbage til vort fængsel og underkaste os Deres regerings vilje," sagde han, "kan de andre da vende i fred tilbage til fregatten?"

"Nej, de kan ikke," sagde kaptajnen, hvis påtagne ro efterhånden tabte sig, som han mærkede, at det kritiske øjeblik nærmede sig. "De og alle andre, som forsætligt har forstyrret dette riges fred, må lide under det."

"Så beskytte da Gud den uskyldige og forsvare den retfærdige!"

"Amen!"

"Giv plads, I uslinger," udbrød Griffith og vendte sig mod dem, der spærrede den dør, som førte ud af huset; "giv plads, eller I skal blive spiddet på vore entrepigge."

"Vis Dem jeres bøsseløb, folk," råbte Borroughcliffe, "men rør ikke ved aftrækkeren, før de avancerer."

Der blev et øjebliks larm og forberedelser, under hvilke våbnenes raslen blandedes med de kamplystnes eder og trusler; Katherine og Cecilia havde begge dækket deres ansigter med hånden for at undgå det forfærdelige syn, som hvert øjeblik ventedes, da Alice Dunscombe trådte modigt frem mellem spidserne af de truende våben og talte med en stemme, der bragte de allerede opløftede hænder til atter at synke.

"Hør mig, I mænd! Hvis I er mænd og ikke djævle, der tørster efter hinandens blod; kalder I dette krig? Er dette den ære, der er skabt til at varme selv tåbelige og tillidsfulde kvinders hjerter? Skal familiers fred ødelægges for at tilfredsstille jeres ugudelige lyst til kamp? Og skal liv tages, for at I kan brovte med jeres hæslige dåd ved jeres ugudelige sviregilder? Tilbage, I britiske soldater, hvis I er værdige til at bære dette navn, og giv plads for en kvinde, og husk på, at det første skud, der fyres, vil blive begravet i hendes barm!"

Mændene, som blev således tiltalt, veg tilbage for hendes bydende mine, og der blev gjort plads, så at hun kunne gå ud gennem selve den dør, som Griffith havde bedt om måtte blive gjort ryddelig for ham og hans folk. Men i stedet for at avancere frem, syntes Alice pludselig at have mistet brugen af selve de evner, som allerede havde udrettet så meget. Hendes fod syntes naglet til den plet, hvor hun talte, og hendes øjne var fæstet med et ufravendt blik som på en skrækindjagende genstand. Mens hun endnu stod i denne ubevidst hjælpeløse stilling, formørkedes døren igen, og lodsens skikkelse sås på dørtærsklen, klædt, som sædvanlig, i sin beskedne sømandsdragt, men tungt bevæbnet med alle søkrigerens våben. Et øjeblik stod han som tavs tilskuer til denne scene; og så trådte han rolig, men med spejdende øjne frem i midten af værelset.

21

"Ned med jeres våben, I engelskmænd," sagde den dristige indtrædende, "og I, som kæmper for den hellige friheds sag, stands jeres hånd, at ikke unyttigt blod skal flyde. Overgiv Dem, stolte brite, til de tretten republikkers magt!"

"Ha!" udbrød Borroughcliffe og greb en pistol med en meget resolut mine, "arbejdet formeres – jeg havde ikke regnet den mand med i mit overslag over deres antal. Er han en Samson, at hans arm alene kan forandre situationen så pludseligt? Ned med dine egne våben, du maskerede, eller, når jeg blot løsner denne pistol, skal dit legeme blive en skive for tyve kugler."

"Og dit for hundrede!" svarede lodsen – "du derinde, gør din pligt og før vore folk ind. Vi skal lade denne tillidsfulde herre føle sin svaghed."

Han havde næppe talt ud, før en bådsmandspibe lod sig høre. En forfærdelig mængde mennesker trængte ind og drev foran sig de forskrækkede rester af Borroughcliffes kommando, der havde holdt vestibulen besat, og det ydre værelse fyldtes med en tæt masse af menneskelige legemer.

"Lad dem høre jer, kammerater!" udbrød deres fører; "abbediet er jeres!"

En storms brølen kunne ikke være højere end det råb, der udgik fra hans følgesvende, der vedblev med deres hurraråb så længe, at selve loftet syntes at skælve ved det. Manual fik snart øje på en del af sine marinesoldater, og med dem dannede han en pålidelig garde, der tog de poster i besiddelse, som havde været besat af Borroughcliffes soldater, mens samtalen blev ført mellem førerne for de modstående parter.

Indtil nu havde oberst Howard veget pladsen for sin gæst med dyb ærbødighed for den militære insubordinations principper, men nu, da situationen syntes at forandre sig så betydeligt, tiltog han sig selv den ret at udspørge disse folk, som trængte ind i hans bolig.

"I kraft af hvilken myndighed, sir," spurgte obersten, "vover De således at trænge ind i et slot, der tilhører en undersåt af dette rige? Kommer De efter fuldmagt af grevskabets lordløjtnant, eller har Deres fuldmagt Hs. Majestæts indenrigsministers signatur?"

"Jeg har ikke fuldmagt fra nogen," svarede lodsen; "jeg er kun en af Amerikas venners beskedne følgesvende, og da jeg har ledet disse herrer i fare, har jeg anset det for at være min pligt at se dem befriet. De er nu frelst; og retten til at kommandere over alle, som er her til stede, tilkommer mr. Griffith, som er bemyndiget til sådan tjeneste af Kongressen."

Da han havde talt, trak han sig tilbage fra den stilling, han havde indtaget i midten af værelset, til en af dets sider, hvor han, lænet mod væggen, stod som en tavs iagttager til, hvad der fulgte efter.

"Det lader altså til, at det er til Dem, vanslægtede søn af en højst værdig fader, at jeg må gentage mit spørgsmål," forsatte oldingen. "Med hvad ret bliver min bolig så brutalt angrebet? Og hvorfor bliver min ro og deres fred, som står under min beskyttelse, så uforskammet krænket?"

"Jeg kunne svare Dem, oberst Howard, med at sige, at dette sker ifølge krigens love eller rettere til gengæld for de tusinde onde gerninger, som Deres engelske tropper har udført imellem Maine og Georgia; men jeg ønsker ikke at forøge denne scenes ubehagelige karakter og vil sige Dem, at vor fordel skal blive benyttet med moderation. Det øjeblik, vore mænd kan blive samlet, og vore fanger tilstrækkeligt sikret, skal Deres bolig atter blive overleveret Dem. Vi er ikke fribyttere, sir, hvilket De vil indrømme efter vor afrejse. Kaptajn Manual, træk Deres tropper tilbage til gården og gør forberedelser til tilbagetoget til bådene."

Ordren blev efterfulgt, og da de folk, som Barnstable førte, fulgte deres skibskammerater ud i gården, blev kun tilbage de, som man kunne kalde det indtrængende partis gentlemen, samt familien Howard.

Barnstable havde forholdt sig tavs, efter at den ældre officer havde overtaget kommandoen, men lyttet meget opmærksomt til hver stavelse, der blev ytret på begge sider; men nu, da der kun var så få tilbage, og tiden var knap, talte han igen.

"Når vi så hurtigt skal til bådene igen, mr. Griffith, vil det være passende, at der blev truffet de tilbørlige forberedelser til at medtage de damer, som vil beære os med deres nærværelse. Skal jeg tage den pligt på mig?"

Dette pludselige forslag frembragte almindelig bestyrtelse mellem tilhørerne, skønt Katherine Plowdens skamfulde og bevidste ansigtsudtryk tilstrækkeligt røbede, at det i det mindste ikke kom hende aldeles uventet. Den lange tavshed, som fulgte efter spørgsmålet, blev afbrudt af oberst Howard.

"De har at befale, mine herrer; hjælp Dem selv til hvad som helst, der bedst passer for Deres tilbøjeligheder. Min bolig, mit gods og mine myndlinge er i lige fuldt mål til Deres disposition

– eller måske miss Alice her, den gode og kærlige miss Dunscombe passer til en af de herrers smag! Ak, Edward Griffith! Edward Griffith! kun lidet anede jeg, at jeg nogensinde –"

"Nævn ikke det navn, du spotter, eller selv dine år skal ikke være i stand til at beskytte dig!" sagde en streng stemme bagfra.

Alle øjne vendte sig uvilkårlig ved denne lyd, og man så lodsen genindtage sin sædvanlige hvilende stilling, skønt hele hans muskuløse legeme rystede af harme.

Da Griffith var kommet sig af sin forbavselse over den besynderlige interesse, som hans ledsager udviste, vendte han bønfaldende sine øjne til sine kusiner, der endnu stadig opholdt sig i en fjern krog, som frygten havde drevet dem ind i.

"Jeg har sagt, at vi ikke kommer som røvere om natten, oberst Howard," svarede han, "men hvis der er nogen her, der vil beære os med at betro sig til vor varetægt, så håber jeg, at jeg ikke i dette øjeblik behøver at sige, hvorledes deres modtagelse vil blive."

"Vi have ikke tid til unyttige komplimenter," udbrød den utålmodige Barnstable; "her er Merry, som både på grund af sin alder og sit familieskab er en passende medhjælper for dem til at arrangere deres lille bagage – hvad siger De, knægt, kan De i nødsfald spille kammerpige?"

"Med fornøjelse og bedre end jeg spillede kræmmerdreng," udbrød den glade unge fyr. "For at få min glade kusine Katherine og min gode kusine Cecilia til skibskammerater, kunne jeg, om det skulle være, spille bedstemoder. Kom, kusine, lad os komme afsted; De må undskylde mig, hvis jeg ikke er behændig nok."

"Tilbage, unge mand," sagde miss Howard og afviste hans familiære forsøg på at tage hendes arm, og idet hun derpå med jomfruelig værdighed trådte nærmere hen til sin formynder, fortsatte hun: "Jeg kan ikke vide, på hvilke betingelser min kusine Plowden i aften har sluttet traktaten med mr. Barnstable; men for mit eget vedkommende, oberst Howard, da fordrer jeg, at De skal tro Deres broders barn, når hun siger, at for hende er denne times begivenhed ikke kommet mindre uventet end for Dem selv."

Oldingen stirrede et øjeblik på hende med et udtryk, der forkyndte tilbagevendende kærlighed; men en mørk tvivl syntes atter at krydse hans tanker, og han rystede på hovedet, mens han gik stolt bort.

"Velan da," sagde Cecilia, idet hun blidt lod hovedet synke ned på brystet; "jeg kan blive mistroet af min onkel, men jeg kan ikke vanære mig selv ved en af mine egne handlinger."

Hun hævede langsomt sit milde ansigt igen, og idet hun fæstede sine øjne på sin elsker, fortsatte hun, mens hun stærkt rødmede:

"Edward Griffith, jeg vil ikke, jeg kan ikke sige, hvor ydmygende det er at tænke på, at De et øjeblik kan tro, at jeg igen ville forlade ham, som Gud har givet mig til beskytter, for en, der er valgt af mine egne vildfarne lidenskaber. Og De, Andrew Merry! Lær at respektere Deres moders søsters barn, om ikke for hendes egen, så i det mindste for hendes skyld, der vågede ved Deres vugge."

"Her synes at være en misforståelse til stede," sagde Barnstable, der imidlertid i ikke ringe grad delte den rødmende drengs forlegenhed; "men ligesom alle andre misforståelser i den slags sager, håber jeg, at den kan bortforklares. Mr. Griffith, det tilkommer Dem at tale. – For fanden, mand," fortsatte han hviskende, "vær dog ikke så stum som en fisk, en så smuk kvinde er da nok nogle kønne ord værd."

"Vi vil fremskynde vor afrejse," sagde Griffith, idet han sukkede dybt og fo'r op som af en drøm. "Denne scene kan ikke andet end forurolige damerne. Vil De behage, sir, at give ordre til vor afmarch til strandbredden. Kaptajn Manual sørger for vore fanger, som alle må sikres for at udveksles med et lige antal af vore landsmænd."

"Og vore landsmandinder!" sagde Barnstable, "skal de glemmes under vor egoistiske omsorg for vor egen sikkerhed?"

"Dem har vi ingen ret til at skride ind imod, med mindre de selv ønsker det."

"Ved Himlen, mr. Griffith, det smager måske af lærdom," udbrød den anden, "og man har måske set noget lignende før i bøger; men lad mig sige Dem, sir, at det smager kun lidt af sømandskærlighed."

"Er det uværdigt for en sømand og en gentleman at lade den kvinde, som han kalder sin herskerinde, virkelig være det?"

"Godt, Griffith, jeg ynker Dem da af mit ganske hjerte. Jeg ville hellere have stridt en hård kamp for den lykke, som jeg nu så let skal opnå, end at De skal blive så grusomt skuffet. Men De kan ikke dadle mig, min ven, at jeg benytter mig af lykkens gunst. Miss Plowden, Deres smukke hånd. Oberst Howard, jeg takker Dem tusinde gange for den omhu, De hidtil har vist denne kostbare skat, og tro mig, sir, når jeg siger, at, når jeg undtager mig selv, er De den mand på hele jorden, jeg helst ville betro hende til."

Obersten vendte sig til den talende og bukkede dybt, mens han svarede med værdig høflighed:

"Sir, De gengælder mine ubetydelige tjenester med alt for megen taknemmelighed. Hvis miss Katherine Plowden ikke under mit formynderskab er blevet alt, hvad hendes gode fader, kaptajn John Plowden af den kongelige flåde, kunne have ønsket, hans datter skulle være blevet, så ligger fejlen upåtvivlelig hos min mangel på evne til at opdrage og ikke hos nogen medfødt egenskab hos den unge dame selv. Jeg vil ikke sige, tag hende, sir, siden De allerede har hende i Deres besiddelse, og det ikke vil stå i min magt at forandre det arrangement; jeg vil derfor kun ønske, at De må finde hende lige så pligtopfyldende som hustru, som hun hidtil har været som myndling og undersåt."

Katherine havde roligt ladet sin elsker tage sin hånd og føre hende mere ind i midten af værelset, end hun hidtil havde været; men nu trak hun sin arm bort, og idet hun rystede sine mørke krøller, som i uorden var faldet ned over hendes pande, hævede hun sit ansigt og så stolt op med et blik, der sprudlede af sin herskerindes ild, og et ansigt, der med hvert øjeblik blev blegere af bevægelse, mens hun sagde:

"Mine herrer, den ene har været lige så villig til at modtage mig som den anden til at forskyde mig; men har John Plowdens datter da ingen stemme med i den kolde diskussion om hendes person? Hvis hendes formynder er ked af hendes nærværelse, må der vel kunne findes en anden bolig, uden at det behøves at pålægge den herre så hård en straf, som det ville være at tvinge ham til at sørge for hendes bekvemmeligheder i et skib, hvor der måske allerede er knap plads nok i forvejen."

Hun vendte sig om og sluttede sig til sin kusine med en sådan mine af jomfruelig vrede, som det ville være rimeligt at finde hos en ung kvinde, som man ville gifte bort uden at rådspørge hendes egne følelser. Barnstable, som kun kendte lidt til det kvindelige hjertes luner, eller vidste, hvor nødvendigt Cecilias eksempel var for hans elskerinde, til trods for hendes tidligere erklæringer, for at hun skulle tage et bestemt og åbent skridt til hans fordel, henfaldt i stum forbavselse over denne erklæring. Han så sig om i kredsen og fandt over alt et udtryk af fin tilbageholdenhed undtagen hos obersten og kaptajnen. Den førstnævntes blik udtrykte en tilbagevendende venlighed imod hende, som han nu betragtede som sin angerfulde myndling, mens den fangne kaptajns udseende viste en pudsig blanding af overraskelse og den bitre vrede, som det havde givet til kende, efter at han havde opdaget sit eget "fejlgreb".

"Måske, sir," sagde Barnstable, idet han vredt henvendte sig til den sidstnævnte, "ser De noget morsomt ved den dames person, som så ubetimeligt morer Dem. Vi tåler ikke en sådan behandling af vore kvinder i Amerika!"

"Og vi skændes ikke i nærværelse af vore kvinder i England," svarede soldaten, idet han gav sømanden hans vrede blik tilbage med renter; "men jeg tænkte på den revolution, som tiden kan frembringe, ikke på andet, kan jeg forsikre Dem om. Det er ikke en halv time siden, at jeg anså mig selv for en højst lykkelig fyr, sikker i mine planer om at overtrumfe den plan, De havde lagt om at overraske mig; og nu er jeg så ulykkelig en hund som nogen kaptajn, der aldrig har håb om at blive oberst."

"Og i hvad forbindelse står jeg da, sir, til denne pludselige forandring?" spurgte Katherine med al sin ild.

"Jeg tænkte ganske vist ikke på Deres udholdenhed i planen om at modstå mine fjender," svarede soldaten med forstilt beskedenhed, "heller ikke på Deres iver for Deres held eller på Deres fuldkomne ro ved aftensbordet. Men jeg kan mærke, at det er på tide, jeg får min afsked – jeg kan ikke længere gøre gavn ved at tjene min konge og skal nu begynde at tjene min Gud som så mange andre af verdens udslidte mænd! Min hørelse er sikkert blevet svækket, eller en havemur har en ganske forunderlig evne til at forandre ordenes betydning."

Katherine ventede ikke, til hun havde hørt slutningen af denne sætning, men gik hen til en afsides liggende del af værelset for at skjule den brændende rødme, der dækkede hendes ansigt. Den måde, Barnstables planer var blevet kendt for hans fjende på, var ikke mere en hemmelighed. Hendes samvittighed bebrejdede hende også lidt hendes unødvendige koketteri, da hun erindrede, at fuldt og vel halvdelen af den samtale, hun havde ført med sin elsker i skyggen af selve den mur, som Borroughcliffe hentydede til, havde drejet sig om et emne, der aldeles intet havde at gøre med strid og tumult. Da Barnstables følelser ikke var så modtagelige som hans elskedes, og hans tanker var meget beskæftiget med midlerne til at nå hans mål, var han ikke så hurtig til at forstå soldatens indirekte hentydning, men vendte sig brat om til Griffith og bemærkede med en alvorlig mine:

"Jeg anser det for min pligt, mr. Griffith, at fremhæve, at vi har stadig gældende instruktioner om at sikre os Amerikas fjender, hvor som helst de findes, og at minde Dem om, at Staterne ikke har betænkt sig på i mange tilfælde også at tage kvindelige fanger."

"Bravo!" udbrød Borroughcliffe; "hvis damerne ikke vil følge med som Deres elskerinder, så tag dem som Deres fanger!"

"Det er godt for Dem, min herre, at De selv er fange, ellers skulle De komme til at svare for Deres ord," svarede den ophidsede Barnstable. "Det er en bestemt befaling, mr. Griffith, som man ikke kan lade ude af betragtning."

"Til Deres pligt, mr. Barnstable," sagde Griffith, som igen blev vakt op af dyb distraktion; "De har Deres ordrer, sir; lad Dem hurtigt blive udført."

"Jeg har også vor fælles overordnedes, kaptajn Munsons ordrer, mr. Griffith, og mine instruktioner er i det punkt meget nøjagtige."

"Og mine ordrer har nu forrang for dem."

"Men har jeg ret til at adlyde en mundtlig ordre af en lavere officer, når den strider direkte mod en skreven instruktion?"

Griffith havde i sin optræden hidtil kun udvist en kold beslutning om at handle; men nu løb blodet ham til hovedet, og hans mørke øjne sprudede ild, mens han med myndighed råbte:

"Hvorledes, sir, tøver De med at adlyde?"

"Ved Himlen, sir, jeg ville afdisputere selve Kongressen dens ret, hvis den skulle befale mig i den grad at glemme min pligt mod – mod –"

"Mod Dem selv, sir! – Mr. Barnstable, lad det nu være nok. Til Deres pligt, sir."

"Min pligt kalder mig her, sir."

"Jeg må da handle eller lade mig byde trods af min officer. Mr. Merry, befal kaptajn Manual at sende en sergent og en rode marinesoldater herind!"

"Lad mig se den hund, der tør vove det!" udbrød Barnstable og svingede sit våben i heftig vrede.

Griffith havde i sin heftighed udstrakt sin arm, og deres sabler krydsede således hinanden. Stålets klirren virkede på dem begge som lyden af krigstrompeten på en krigshest, og pludselige og hurtige slag og lige så hurtige paréer veksledes mellem de glinsende våben.

"Barnstable! Barnstable!" udbrød Katherine og styrtede sig i hans arme, "jeg vil følge dig til verdens ende."

Cecilia Howard talte ikke, men da Griffith genvandt sin koldblodighed, så han hendes smukke skikkelse knæle for hans fødder med hendes blege ansigt vendt bønfaldende mod hans eget forstyrrede ansigt. Miss Plowdens råb havde skilt de stridende, inden der havde frembudt sig nogen lejlighed til at udgyde blod; men de unge mænd vekslede, til trods for deres elskerinders mellemkomst, vrede blikke. I dette øjeblik trådte oberst Howard frem, og idet han løftede sin niece op fra hendes ydmyge stilling, sagde han:

"Dette er ikke en stilling for Harry Howards barn, om hun end knælede for sin konges trone og i hans nærværelse. Se der, min kære Cecilia, de naturlige følger af dette oprør. Det spreder uenighed i Deres egne rækker og ødelægger ved sine fordømmelige ligheds-principper enhver rangsforskel; selv disse raske unge mænd ved ikke, hvem de skylder lydighed."

"Den skylder de mig," sagde lodsen, som nu trådte frem i den ophidsede gruppe, "og det er på tide, at jeg fordrer den. Mr. Griffith, stik Deres sværd i skeden, og De, sir, som har trodset Deres ældre officers myndighed og har glemt Deres ed, underkast Dem og vend tilbage til Deres pligt."

Griffith for op ved lyden af hans stemme som ramt af en pludselig erindring, og idet han derpå bukkede dybt, stak han atter sablen i skeden. Men Barnstable holdt stadig sin elskede med den ene arm om livet, og idet han med den anden svingede sin sabel, lo han hånligt ad denne besynderlige, selvtagne myndighed.

"Og hvem er De," udbrød han, "som vover at give mig en sådan ordre?"

Lodsens øje lynede af en skrækkelig ild, mens en stolt flamme syntes at gennemfare hele hans legeme, som virkelig rystede af lidenskab. Men idet han undertrykte sine følelser med en pludselig og mægtig anstrengelse, svarede han med eftertryk i stemmen:

"En, der har ret til at befale, og som *vil* adlydes."

Den talendes besynderlige væsen i forbindelse med hans lige så besynderlige erklæring bragte Barnstable til i den første overraskelse at sænke sablen med en mine, der meget let kunne antages for underkastelse. Lodsen fæstede sine lynende øjne på ham, og idet han derpå vendte sig til de øvrige tilhørere, fortsatte han mere mildt:

"Det er sandt, at vi ikke er kommet her som røvere, og at vi ikke ønsker at optræde med unødvendig strenghed over for de gamle og hjælpeløse. Men denne kronens officer og i særdeleshed denne frafaldne amerikaner er med rette vore fanger; som sådanne må de føres om bord på vort skib."

"Men hovedformålet for vor ekspedition?" sagde Griffith.

"Det er forfejlet," svarede lodsen hurtigt – "det er ofret for mere private følelser; det er som hundrede andre endt i skuffelse og glemt for bestandig, sir. Men republikkens interesser må ikke forsømmes, mr. Griffith. Skønt vi ikke vanvittigt skal sætte disse brave fyres liv på spil for at vinde et elskovssmil af en ung skønhed, skal vi dog ikke, for at fremkalde et bifaldssmil fra en anden, glemme de fordele, som de har forskaffet os. Denne oberst Howard vil kunne gøre god nytte ved en underhandling med kronens betroede og kan måske udveksles med en eller anden værdig patriot, som fortjener sin frihed. Nej, nej, undertryk det hovmodige blik og vend det stolte øje mod enhver anden end mod mig. Han går til fregatten, sir, og det straks!"

"Så," sagde Cecilia Howard, idet hun frygtsomt nærmede sig det sted, hvor hendes onkel stod og med et foragteligt smil var vidne til den uenighed, som herskede mellem sejrherrerne, "så vil jeg følge med ham! Han skal aldrig komme til at være alene mellem sine fjender."

"Det ville være mere klogt og min broders datter mere værdigt," svarede hendes onkel koldt, "om hun nævnede den rette grund for sin villighed til at rejse."

Uden at bryde sig om det bedrøvede udtryk, med hvilket Cecilia modtog hans krænkende afvisning af hendes ømme opmærksomhed, gik den gamle mand hen imod Borroughcliffe, som stod og gnavede på sit sværdhefte, meget gnaven over sine skuffede forhåbninger, og idet han stillede sig ved hans side med en mine, der udtrykte værdig underkastelse, fortsatte han:

"Gør, som De vil, med os, mine herrer; De er sejrherrer, og vi må underkaste os. En tapper mand forstår lige så vel at underkaste sig på en passende måde som at forsvare sig bravt, når han ikke bliver overlistet, som vi er blevet. Men hvis der skulle tilbyde sig en lejlighed ...! – Gør, som De behager, mine herrer, to lam kunne ikke være mere ydmyge, end kaptajn Borroughcliffe og jeg er."

Det affekterte, men bittert resignerede smil, som obersten tilkastede sin medfange, blev af officeren modtaget med et forsøg på at le, som tydeligt viste hans følelsers forstyrrede tilstand. Det lykkedes imidlertid disse to for så vidt at bevare skinnet, at de med den tilstrækkelige ro kunne betragte erobrernes følgende bevægelser.

Obersten afviste roligt og koldt sin nieces tilnærmelse og hun gav blidt efter for hans vilje og opgav i det mindste for øjeblikket håbet om at få ham til at erkende sin uretfærdighed. Derimod beskæftigede hun sig nu for alvor med at give sådanne befalinger, som var nødvendige for at iværksætte den beslutning, hun havde fattet, og til denne uventede beskæftigelse fandt hun både en dygtig og en villig medhjælperske i sin kusine.

Katherine havde uden Cecilias vidende i forudfølelsen af, at en sådan begivenhed kunne indtræffe, for længe siden i al hemmelighed gjort sådanne forberedelser, som kunne være nødvendige til en pludselig flugt fra abbediet. I forbindelse med sin elsker, som, da han mærkede, at lodsens plan fremmede hans egne anskuelser, anså det for rigtigst at glemme sin strid med dette hemmelighedsfulde individ, skyndte hun sig derfor at samle de genstande, som allerede lå beredte. Barnstable og Merry ledsagede med stor glæde hendes lette trin gennem abbediets snævre, mørke gange. Det var heldigt for hendes kusine, at Katherine havde været så forudseende, for Cecilia Howards opmærksomhed var langt mere henvendt på hendes onkels bekvemmelighed end på de ting, som kunne være nødvendige for hende selv.

Imidlertid var det øvrige selskab forblevet i spisesalen. Lodsen var, ligesom tilfreds med, hvad han havde gjort, sunket tilbage i sin stilling, lænet op mod væggen, skønt hans øje skarpt iagttog enhver forberedende bevægelse på en måde, som antydede, at hans ånd var den, der herskede over det hele. Griffith havde imidlertid tilsyneladende overtaget kommandoen, og de travle sømænd henvendte sig til ham for ordrer.

Da alt var ordnet, begyndte afmarchen til strandbredden; den foregik i fuldstændig militær orden under ledelse af kaptajn Manual. Efter ankomsten til strandbredden gav Griffith Borroughcliffe og hans folk fri, hvorefter De vendte tilbage til abbediet. Da det blev overladt til kvinderne selv, hvorvidt de ville følge med eller ej, foretrak ligeledes den fromme miss Alice at forblive i England, og efter en rørende afsked med oberst Howard og de to kusiner, begav hun sig på tilbagevejen til abbediet.

Lodsen fulgte hende nogle få skridt, og der udspandt sig en længere samtale imellem dem, hvis resultat imidlertid blev, at lodsen vendte alene tilbage til bådene, som lå ved strandbredden og ventede, og i hvilke såvel mandskabet som oberst Howard og damerne nu havde indskibet sig. Man satte derpå fra land, og matrosernes raske åreslag gav genlyd i den stille nat.

22

Den tid, som medgik til de begivenheder, der fandt sted, efter at lodsen havde gjort landgang, lå *Alacrity*, som nu stod under kommando af mr. Boltrope, klar til at modtage de marinere, som vendte tilbage med velforrettet sag. Vinden var esterhånden hen imod aften drejet af fra nordøst til syd, og længe før hundevagten begyndte, havde den forsigtige gamle sømand, der, som man vil erindre, i krigsrådet havde udvist en så afgjort utilbøjelighed til at betro sin person til britisk land, beordret den mand, som styrede kutteren, til at holde dristigt ind under land. Selv tilbragte han tiden med at samtale med skibspræsten, som han stod på en særlig fortrolig fod med, og som efter hans indbydelse havde fulgt ham på denne ekspedition. Pludselig blev imidlertid deres samtale afbrudt ved lyden af åreslag, båden nærmede sig, og efter at folkene, som fandtes i den, havde givet de rette feltråb, kom lodsen, Griffith, Barnstable, obersten og damerne samt alt mandskabet om bord.

*Alacrity*s lille kahyt blev overladt oberst Howard og hans myndlinge, tilligemed deres mandlige og kvindelige oppassere. Bådene blev firet agter ud for at slæbes med, hver under opsyn af sin mand, og Griffith gav straks ordre til at fylde sejlene og holde ud i rum sø. I mere end en time styrede kutteren denne kurs og gled stolt hen over de glinsende vande; men ved enden af det nævnte tidsrum lod man den atter løbe op i vinden og bragte den til hvile for at afvente dagbrækningen og ved hjælp af den at opdage det større skib, som kutteren gjorde en tenders [Note 6)] beskedne tjeneste. Mere end halvandet hundrede mand befandt sig indenfor kutterens snævre grænser, og som den bevægede sig frem i mørket, så dens dæk ud som et maleri af en stor mængde menneskehoveder.

Da det var nødvendigt at tilstede mandskabet den frihed, som følger ovenpå en heldig ekspedition, lød der nu fra de lystige folk høj latter og munter spøg ud over det tavse vand, mens den opmuntrende kande passerede fra hånd til hånd, og lystige sange blev sunget snart fra det ene, snart fra det andet hjørne af skibet. Efterhånden blev folkene imidlertid trætte og søgte ned i lasten eller strakte deres udmattede legemer på dækket. Katherines mørke øjne skjultes under hendes nedfaldende øjenlåg, og selv Cecilia sov sødt i uskyld og fred med hovedet hvilende på sin kusines hoved. Boltrope famlede sig frem i lasten mellem matroserne og stødte en af dem, der havde været heldigst, bort fra hans plads og indtog den selv med al den kolde ligegyldighed for den andens bekvemmelighed, der var vokset med hans erfaring lige fra den tid, da han i egen person blev behandlet på samme skødesløse måde, og til dette øjeblik. På denne måde faldt det ene hoved efter det andet ned på planker, kanoner eller hvad som helst, der måtte frembyde sig til hovedpude, indtil Griffith og Barnstable var de eneste, som var tilbage, og i stille tavshed spadserede op og ned ad dækket, hver på sin side.

Aldrig havde nogen morgenpagt syntes at være så lang for de to unge sømænd, som således på grund af vrede og stolthed var forhindrede i at indlade sig på den fri og venskabelige samtale, som i så mange år havde forkortet dem deres lange og undertiden sørgelige tjenestes kedelige timer. Det uhyggelige ved deres situation blev end yderligere forøget ved, at Cecilia og Katherine, som ikke kunne holde ud at være indespærrede i den lille tætbefolkede kahyt, søgte den friske luft på dækket omtrent på den tid, da den dybeste søvn havde bemægtiget sig matroserne. De stod og lænede sig op til hakkebrættet og talte med hinanden i sagte og afbrudte sætninger; men en slags instinktivt kendskab til den misstemning, der herskede imellem deres elskere, forårsagede, at de nøje tog sig i agt for, at et blik eller en bevægelse kunne udlægges som en opfordring for den ene af de unge mænd til at nærme sig på den andens bekostning. Tyve gange i det mindste følte den utålmodige Barnstable sig fristet til at afkaste denne kejtede tilbageholdenhed og nærme sig sin elskede; men hver gang standsedes han af en hemmelig bevidsthed om at have fejlet såvel som af den medfødte respekt for højere rang, der udgør en del af en søofficers natur. På den anden side viste Griffith ingen tilbøjelighed til at benytte sig af denne tavse indrømmelse til sin fordel, men vedblev at spadsere op og ned ad det lille dæk med hurtigere skridt end nogensinde; og man så ham kaste mere end et utålmodigt blik hen imod den del af himlen, hvor de første tegn på den gryende dag kunne ventes at vise sig. Endelig gjorde Katherine med sin sædvanlige kløgt og med lidt hemmeligt koketteri en ende på forlegenheden ved at bryde tavsheden, idet hun sørgede for at henvende sig til sin kusines elsker.

"Hvor længe er vi fordømt til at opholde os på dette indskrænkede rum, mr. Griffith?" spurgte hun; "der er en frihed i Deres sømandsvæsen, der er ny for os kvinder, som har været vant til en vis opdeling af rummet."

"Så snart det bliver så lyst, at vi kan få øje på fregatten, miss Plowden, skal De blive overført fra et skib på hundrede til et på tolv hundrede tons. Hvis De der får det mindre hyggeligt end inden for St. Ruths mure, vil De ikke glemme, at de, som lever på oceanet, gør sig en ære af at foragte landjordens luksus."

"I det mindste, sir," svarede Katherine med et yndigt smil, som hun vel forstod at påtage sig, når lejligheden fordrede det, "vil det, vi skal nyde, forsødes ved friheden og forskønnes ved en sømands gæstfrihed. Mig, Cecilia, forekommer luften på dette åbne hav så frisk og styrkende, som om den tilviftedes os fra vort eget fjerne Amerika."

"Om De end ikke har en patriots arm, så har De i det mindste en meget loyal indbildningskraft, miss Plowden," sagde Griffith leende; "denne blide luftning kommer fra Hollands sumpe og ikke fra Amerikas store sletter. – Gud ske lov, nu bryder dagen endelig frem. Hvis strømmen ikke har ført skibet alt for langt imod nord, vil vi sikkert se fregatten, så snart det bliver lyst."

Denne oplivende meddelelse drog kusinernes øjne hen imod øst for at beskue solens smukke opgang over havet. Mens de endnu var fortabt i beundring over dette herlige syn, hørtes en stemme oven over dem råbe som fra himlen:

"En sejler i sigte: Fregatten ligger tværs ud for os til søs, sir."

"Ja, ja, du har nok siddet på vagt med det ene øje sovende, kammerat," svarede Griffith, "eller vi skulle have hørt fra dig før! Se lidt nord for det sted, hvor solen står op, miss Plowden, og De vil kunne se vort smukke skib."

Et uvilkårligt glædesskrig undslap Katherines læber, mens hun så i den retning og opdagede fregatten en fjerdingvej fra kutteren.

Ved det første råb "En sejler" var *Alacrity*s besætning blevet vakt af sin slummer ved hjælp af en gennemtrængende bådsmandsfløjte, og kutteren blev snart igen sat i bevægelse for at slutte sig til fregatten. Det syntes kun at vare et øjeblik inden det lille skib var i, hvad de frygtsomme kvinder anså for at være en farlig nærhed af fregatten, under hvis læ den langsomt skød sig frem, for at følgende samtale kunne blive ført imellem Griffith og hans gamle chef.

"Det glæder mig at se Dem, mr. Griffith!" udbrød kaptajnen, som stod på sit skib og vinkede med hatten til et hjerteligt velkommen. – "Velkommen tilbage, kaptajn Manual; velkommen, velkommen alle mine gutter; I er mig lige så velkomne som en frisk kuling i kalmebæltet."

Da hans øje imidlertid gled hen over *Alacrity*s dæk, mødte det Cecilias og Katherines rystende skikkelser, og en mishagsskygge gled hen over hans alvorlige ansigt, mens han føjede til:

"Hvad er dette, mine herrer? Kongressens fregat er hverken en balsal eller en kirke, som skal fyldes med kvinder!"

Den glødende sky havde ikke udvist en stærkere rødme, end den, der nu et øjeblik glødede på Griffiths smukke ansigt; men idet han bekæmpede sin fortrydelse, svarede han med bittert eftertryk:

"Det var mr. Grays befaling, sir, at føre fangerne med."

"Mr. Grays!" gentog kaptajnen, idet ethvert spor af misbilligelse øjeblikkelig gav plads for en samtykkende mine. "Drej til over samme bov som skibet, sir, så skal jeg straks lade falderebstrappen sætte ud for at modtage vore gæster."

En vild scene, under hvilken lystighed og glæde lød fra alle sider, foregik nu, idet søfolkene blev sat ombord på fregatten ved hjælp af de både, som kutteren havde haft på slæb. Høj latter lød fra båd til båd, mens de gled hen over vandet ved siden af hinanden, og munter spøg, blandet med vittigheder og eder, lød fra mund til mund. Støjen hørte imidlertid snart op, og oberst Howard og hans myndlinge blev overført til fregatten på en mindre hovedkulds måde og med skyldig ærbødighed. Kaptajn Munson, som havde ført en hemmelig samtale med Griffith og lodsen, modtog sine uventede gæster med ligefrem gæstfrihed og med et øjensynligt ønske om at være høflig. Han stillede galant sine to veludstyrede kahytter til deres disposition og indbød dem til i forening med ham selv at benytte den store kahyt.

Vi kan ikke opholde fortællingen ved at berette de enkelte scener, som forefaldt mellem de matroser, som var blevet tilbage på skibet, og deres mere heldige kammerater, som med hæder var vendt tilbage fra en ekspedition i land. En almindelig støjen og mumlen herskede over hele skibet i næsten en time, men denne larm hørte op, da morgenmåltidet var til ende, hvorefter den almindelige søvagt blev sat ud, mens den største del af dem, hvis pligt ikke fordrede deres nærværelse på dækket, benyttede sig af lejligheden til at søge erstatning for det tab af søvn, de havde lidt den foregående nat. Imidlertid blev der endnu ikke gjort forberedelser til at sætte skibet i bevægelse, skønt de yngre officerer havde lagt mærke til, at der blev ført lange og alvorlige forhandlinger, som formodedes at dreje sig om deres fremtidige bestemmelse, mellem deres kaptajn, første løjtnant og den hemmelighedsfulde lods. Den sidstnævnte kastede et ængsteligt blik mod den østlige horisont, og derpå vendte han sit utålmodige blik mod den lave, tætte tågebanke, der, idet den strakte sig langs med havet som en sky-barriere, ganske betog ham udsigten imod syd. Imod nord og langs med land var luften klar og havet uden en plet af nogen som helst slags; men imod øst havde man siden daggry opdaget et lille hvidt sejl, som efterhånden havde antaget skikkelse af et skib af en ret anselig størrelse. Hver eneste officer på skansen havde en efter en undersøgt dette fjerne sejl og havde vovet at udtale en mening om dets bestemmelse og karakter; og selv Katherine, som med sin kusine nød den friske luft og havets for dem nye skønheder, havde følt sig fristet til at anbringe sine strålende øjne for en kikkert og stirret på den fremmede.

"Det er et kulskib," sagde Griffith, "som har holdt fra land under den sidste storm og nu luver op til sin kurs igen. Hvis vinden vedbliver at holde sig i syd, og han ikke når ind i den tågebanke, kunne vi holde af efter ham og forsyne os med lidt brændsel, inden klokken slår otte."

"Jeg tror, han styrer nord efter og sejler rumskøds," sagde lodsen eftertænksomt. "Hvis det er lykkedes denne Dillon at få sit ekspresbud langt nok omkring på kysten, så er der blevet gjort alarm, og vi må være forsigtige. Den østersøiske handelskonvoj er i Nordsøen, og efterretningen om vor nærværelse kan være blevet bragt til den af en af de kuttere, som ligger langs kysten. – Jeg kunne ønske at få skibet så langt sydligt som på højden af Helder."

"Så taber vi fordelen af denne strøm," udbrød den utålmodige Griffith; "vi har jo kutteren, som vi kan sende på udkig. Hvis vi står ind i tågen, undgår vi desuden fjenden, hvis det er en fjende, og det må anses for upassende for en amerikansk fregat at liste sig bort fra sine fjender."

Det hånlige udtryk, der tindrede i lodsens øje som et solglimt, der et øjeblik oplyser en mørk hule og røber dens hemmeligheder, forsvandt hurtigt og gav plads for hans sædvanlige rolige blik, skønt han, som om han kæmpede med sine lidenskaber, tøvede med at svare:

"Hvis klogskab og Staternes tjeneste fordrer det, må selv denne stolte fregat trække sig tilbage og skjule sig for den simpleste af sine fjender. Mit råd, kaptajn Munson, er, at De sætter sejl til og arbejder os til luvart af skibet, og at De, som mr. Griffith foreslår, giver kutteren ordre til at sejle forud og holde nærmere ind imod land."

Den gamle sømand, der åbenbart havde tilbageholdt sine befalinger, kun for at modtage en antydning af den andens ønsker, befalede øjeblikkelig sin unge medhjælper at udstede de nødvendige befalinger for at sætte disse forholdsregler i kraft. *Alacrity*, som nu var sat under kommando af fregattens yngste officer, kom følgelig hurtigt under sejl og løb snart ind i tågen og tabtes af syne. Fregatten blev derpå også sat i gang og sejlede med svag kuling i samme retning som dens lille tender.

Den regelrette skibstjenestes stilhed fulgte efter larmen ved sejlenes tilretning, og Griffith underholdt sig med Cecilia og Katherine, mens Barnstable med råberen under armen – et tegn på, at han for øjeblikket havde opsyn med skibets bevægelse – spadserede op og ned på den modsatte side af skansen og indvendigt bandede den pligt, der holdt ham borte fra hans herskerindes side. I dette øjeblik brød lyden af et let kanonskud frem af tågedampen.

"Det er kutteren," råbte Griffith i samme øjeblik, som lyden hørtes.

"Somers er sikkert ikke," sagde kaptajnen, "efter de forsigtighedsregler, vi har pålagt ham, så ubetænksom at affyre sine kanoner."

"Det er ingen unyttig affyring af kanonerne, han har haft til hensigt at foretage," sagde lodsen og anstrengte sine øjne for at trænge gennem tågen, men vendte sig snart bort, skuffet over, at hans anstrengelser mislykkedes; "den kanon er blevet affyret for at give et signal! – Kan Deres udkigsmand ikke se noget, mr. Barnstable?"

Vagtofficeren spurgte manden på udkig, om der var noget at se til luvart, og fik til svar, at tågen hindrede i at se noget på den kant af himlen, men at sejlet i øst var et skib, der løb rumskøds eller for vinden. Lodsen rystede tvivlende på hovedet ved denne underretning, men viste sig dog meget utilbøjelig til at opgive forsøget på at slippe mere mod syd. Han havde atter en samtale afsides fra alle de andre med fregattens chef, og mens de endnu overvejede sagen, hørtes der et andet skud, som ingen tvivl lod tilbage om, at *Alacrity* affyrede signalskud for at vække deres opmærksomhed.

"Måske," sagde Griffith, "ønsker han at melde os, hvor han er, eller at forvisse sig om vor stilling, da han måske tror, at vi ligesom han selv er indviklet i tågen."

"Vi har vore kompasser," sagde den tvivlende kaptajn; "Somers har en hensigt med, hvad han siger."

"Se," udbrød Katherine, med barnlig glæde, "se, kusine, se, Barnstable, hvor smukt dampen hist hvirvler sig i skyer oven over den tætte tåge. Den strækker sig allerede lige ind i himlen som en høj pyramide."

Barnstable sprang let op på en kanon, mens han gentog hendes ord.

"Tågepyramider! og hvirvlende skyer! Ved Himlen!" udbrød han, "det er et stort skib med alle sejl oppe. Det er ikke en fjerdingvej borte fra os og kommer herned som en væddeløbshest for en frisk kuling. Nu ved vi, hvorfor Somers taler i tågen."

"Ja," udbrød Griffith, "og der kommer *Alacrity* frem af tågen og holder ind imod land."

"Der er et stort skrog under den mængde pres af sejl, kaptajn Munson," sagde den iagttagende, men rolige lods, – "det er på tide, mine herrer, at holde af."

"Hvad for noget, inden vi ved, hvad vi løber for," udbrød Griffith; "mit liv på, at kong George ikke ejer et eneste skib, som ikke ville blive ked af den sport, hvis det ville –"

Den unge mands hovmodige mine blev dæmpet af det strenge blik, han mødte i lodsens øje, og han standsede pludselig, skønt utålmodig stolthed gærede i hans indre.

"Det samme øje, som opdagede lærredet oven over tågen, kunne have set viceadmiralsflaget flagre endnu nærmere ved himlen," svarede den rolige fremmede, "og hvor mange fejl England end har, så er det dog for ædelmodigt til at lade en flagofficer i krigstid kommandere en fregat eller en kaptajn en flåde. Det kender værdien af dem, som udgyder deres blod for dets skyld, og derfor er det, at det er så vel betjent! Tro mig, kaptajn Munson, det skib er intet mindre end et linjeskib."

"Vi vil få at se," svarede den gamle officer, hvis optræden nu blev mere bestemt, som faren syntes at nærme sig. "Slå alarm, mr. Griffith, for vi kan ikke vente at møde andet end fjender på denne kyst."

Ordren blev øjeblikkelig adlydt, og Griffith bemærkede:

"Hvis mr. Gray har ret, vil vi have grund til af vort ganske hjerte at takke Gud, at vi er så let til bens!"

Der opstod nu et almindeligt røre på skibet, under hvilket Griffith hemmeligt gav Merry en ordre, hvorpå denne forsvandt og førte sine skælvende kusiner til et sikkert sted i skibets nederste rum.

I løbet af meget få minutter var alle forberedelser til at modtage en fjende tilendebragt, kanonerne klaret og mandskabet på deres poster. Det fjendtlige skib kom nu frem af tågen og blev mere synligt.

"En, to, tre rader tænder!" sagde Boltrope, idet han betænksomt talte de rader af kanoner, der stak frem langs med fjendens side; "en tredækker! Selv den skotske vovehals ville løbe for sådan en karl."

"Helt op med roret, kvartermester," råbte kaptajn Munson; "der er i sandhed ingen tid til at betænke sig med sådan en fjende i hælene på sig. Sæt alle sejl til, mr. Griffith. Helt op med roret, for pokker."

I dette øjeblik fyldte den friske kuling, der havde hjulpet tredækkeren op, fregattens sejl, og den fo'r bort fra sin farlige fjende med åbenbar overlegenhed i farten.

"Tågen hæver sig," råbte Griffith; "giv os blot den vind i en time, og vi skal løbe den ud af skudvidde."

"Disse halvfemsere sejler meget hurtigt rumskøds," svarede kaptajnen i en hviskende tone, der kun var beregnet for mr. Griffiths og lodsens øren, "og vi vil komme til at slås."

Den fremmede betragtede fjendens bevægelser, idet han svarede:

"Han mærker allerede, at vi løber fra ham! Han gør sig rede, og vi skal have lykken med os for at undgå hans glatte lag. Lad hende gire lidt, mr. Griffith; rør hende let ved roret; hvis vi bliver beskudt langskibs, er vi fortabt."

Kaptajnen sprang med en ung mands hurtighed op på hakkebrættet, og på et øjeblik overbeviste han sig om sandheden af den andens gisning. Begge skibe løb nu nogle øjeblikke og iagttog hinandens bevægelser skarpt som to erfarne kæmper; det engelske skib gjorde små afvigelser fra sin kurs og styrede derpå, når dets bevægelser blev forekommet af det andet skib, forsigtigt i modsat retning, indtil en pludselig stor svingning med dets store bov viste amerikanerne tydeligt, fra hvilken side de kunne vente det glatte lag. Kaptajn Munson gjorde en tavs, men betydningsfuld gestus med hånden, som om krisen var alt for betydningsfuld til at tale, hvorved han betydede den skarpt iagttagende Griffith, hvilken vej han ønskede fregatten styret for at undgå den betydningsfulde, overhængende fare. Begge skibe skød hurtigt op under vinden med forstavnen mod land, og da tredækkerens store, sorte side med sine tredobbelte batterier var bragt fuldstændig til at bære mod fjenden, udspyede den en strøm af ild og bly, der ledsagedes af en dundrende torden, som langt overdøvede det slumrende havs hule brag. Selv de tapreste mænds nerver dirrede ombord i fregatten, da denne jernorkan hvirvlede hen over deres hoveder, og hvert et øje syntes at stirre i sløv forbavselse, som om de ville følge de hurtige ødelæggelsesredskabers flugt. Men kaptajn Munsons stemme hørtes midt i larmen råbe, mens han med hatten vinkede i den retning, som han så ivrigt ønskede:

"Op med roret, op med roret, min gut! op med roret, mr. Griffith, op med roret ..."

Griffith havde for så vidt forekommet denne bevægelse, som han allerede havde befalet at bringe fregatten tilbage til dens forrige kurs, da han, slået af den besynderlige tone, chefens sidste ord blev udtalt i, drejede hovedet om og så den ærværdige sømand blive svinget gennem luften, endnu stadig vinkende med hatten, hans grå hår flyvende for vinden og dødens vilde blik i øjet.

"Store Gud!" udbrød den unge mand og styrtede hen til skibets side, hvor han netop ankom i rette øjeblik til at se det livløse legeme forsvinde i havet, som farvedes af dets blod; "han er blevet ramt af et skud! Sæt båden ud, jollen, skibsbåden og –"

"Det er til ingen nytte," afbrød lodsens rolige, dybe stemme ham; "han har fundet en krigers død, og han sover i en sømands grav; skibet falder igen af for vinden, og fjenden holder fra os."

Den unge løjtnant blev ved disse ord kaldt tilbage til sin pligt og vendte, skønt modvilligt, sine øjne bort fra den blodige plet på det mørke vand, som den hurtige fregat allerede var løbet forbi, for med tiltvunget ro at overtage kommandoen over skibet.

"Han har skudt noget af vor takkelage bort," sagde overstyrmanden, hvis øjne ikke havde ophørt med at vogte på skibets stænger og rejsning; "og der er gået en splint ud af stormasten af størrelse som et splidshorn! Han har også bragt dagen til at skinne gennem nogle af vore sejl; men alt i alt er den byge dog gået over uden at have anrettet stor skade! – Jeg syntes, jeg hørte tale om, at kaptajn Munson var kommet i bekneb med et skud?"

"Han er dræbt!" sagde Griffith og talte med en stemme, der nu var hæs af rædsel – "han er død, sir, og faldet overbord; desto mere nødvendigt er det derfor nu, at vi ikke forglemmer os selv i denne fare."

"Død!" sagde Boltrope og standsede for et øjeblik sine virksomme kæbebens operationer; "og begravet i en våd trøje! Nå, det er en lykke, at det ikke er værre, for F- ta'e mig, om jeg ikke troede, at hver en nagle i skibet var blevet revet ud af hende!"

Med denne trøstende bemærkning på læberne gik overstyrmanden forud og gav sine ordrer til at reparere skaden.

Griffith havde endnu ikke erhvervet sig den sindsro, der var så nødvendig for at opfylde de pligter, der så pludseligt og sørgeligt var kommet til at hvile på ham, da hans albue blev let berørt af lodsen, som var trådt nærmere hen på siden af ham.

"Fjenden synes tilfreds med det ene forsøg," sagde den fremmede, "og da vi sejler hurtigst af de to, taber han for meget terræn til at gentage det, hvis han er en rigtig sømand."

"Og dog må han," svarede Griffith, "da han mærker, at vi sejler så meget forud for ham, indse, at alt hans håb beror på at ødelægge vor rejsning. Jeg er bange for, han går med vinden igen og giver os det glatte lag. Vi ville behøve et kvarter til at løbe ham ud af skudvidde, hvis han lå for anker."

"Han spiller et mere sikkert spil; – ser De ikke, at det skib, vi så i øst, viser skroget af en fregat. Der kan ingen tvivl være om, at de hører til en eskadre, og at Dillons ekspresbude har sendt dem i vort kølvand. Den engelske admiral har spredt sine krydsere, mr. Griffith, og da han nu samler sine skibe sammen, ser han, at han har vundet spillet."

Griffith havde været alt for optaget, mens fregatten blev jaget, til at se ud over havet; men forfærdet ved den underretning, han fik af lodsen, der talte kolbblodigt, men som en mand, der forstod at vurdere den fare, som nærmede sig, tog han kikkerten fra den anden og undersøgte med egne øjne de forskellige skibe, som var i sigte. Det er vist, at den erfarne officer, hvis flag vajede oven over tredækkerens lette sejl, så det jagede skibs mislige stilling og ræsonnerede omtrent på samme måde som lodsen, for ellers ville han sikkert have prøvet det forfærdelige middel, som Griffith frygtede, at han skulle benytte sig af. Klogskab påbød ham imidlertid at hindre sin fjende fra at undslippe ved at holde så nær op ad ham, at han derved gjorde det umuligt for amerikaneren at løbe ham forover og løbe ud i åben sø imellem hans eget skib og den nærmeste fregat af hans eskadre. Den uøvede læser vil lettere være i stand til at forstå situationen, når han vil følge Griffiths kenderøje, mens det fra punkt til punkt gled hen over hele horisonten. Imod vest lå land, langs med hvilket *Alacrity* med vilje kæmpede sig frem med det dobbelte formål at holde sig ret tværs af fregatten og at undgå at komme i nærheden af deres mægtige fjende, i øst, forud over styrbords kranbjælke på den amerikanske fregat, lå det skib, som først var blevet set, og som nu begyndte at vise sig som en fjendtlig orlogsmand, der styrede samme kurs som fregatten, mens der længst ude i nordøst var et skib, som endnu kun kunne ses utydeligt, men hvis manøvrer ikke kunne mistydes af en, der forstod sig på orlogstaktik.

"Vi er ligefrem omringede," sagde Griffith og tog kikkerten bort fra øjet, "og jeg ved ikke, om ikke det fornuftigste, vi kunne gøre, ville være at holde ind under land og forsøge på at passere bredsiden af flagskibet."

"Forudsat han lod os beholde et stykke sejl til at gøre det med," svarede lodsen. "Det er et forfængeligt håb, sir! Han ville på ti minutter klæde Dem skibet af lige til barkholterne. Havde det ikke været for en lykkelig bølges skyld, som så mange af dens skud slog an på og sprang i vejret, så ville vi ikke have haft meget at prale af efter det lag, han allerede har givet os. Vi må holde vor kurs og løbe tredækkeren så langt agterud som muligt."

"Men fregatterne!" sagde Griffith, "- hvad skal vi gøre med fregatterne?"

"Slås med dem!" svarede lodsen i en sagte, men bestemt tone, "slås med dem! Unge mand, jeg har holdt det nordamerikanske flag oppe i værre knibe end denne, og det med ære. Tro ikke, at mit held vil forlade mig nu."

"Vi ville få en times fortvivlet fægtning."

"Det må vi gøre regning på. Men jeg har oplevet hele dages blodsudgydelser! De synes heller ikke at være en mand, der taber modet ved synet af en fjende."

"Lad mig proklamere Deres navn for folkene!" sagde Griffith, "det vil forhøje deres mod og i sådant et øjeblik være en hel krigshær værd."

"Det behøves ikke," svarede lodsen og standsede med hånden den andens hastige iver; "jeg vil foretrække at være ubemærket, med mindre jeg bliver kendt, som det tilkommer mig. Jeg vil dele deres fare, men ikke berøve Dem det ringeste af Deres hæder. Skulle det komme til en entring," fortsatte han, mens et smil af bevidst stolthed krydsede hans ansigt, "vil jeg give ordet fra mig som et krigsråb, og tro mig, disse engelskmænd vil ryste for det."

Griffith bøjede sig for den fremmedes vilje, og efter at de fremdeles havde rådslået om, hvorledes der skulle manøvreres, henvendte han atter sin opmærksomhed på skibets anliggender.

Den første genstand, hans øje mødte, da han vendte sig bort fra lodsen, var oberst Howard, der spadserede op og ned på dækket med en hovmodig mine, som om han allerede nød den sejr, der nu syntes vis.

"Jeg er bange for, sir," sagde den unge mand, idet han ærbødigt nærmede sig ham, "at De snart vil finde dækket ubehageligt og farligt; Deres myndlinge er –"

"Nævn ikke det uværdige ord," udbrød obersten ham. "Hvad større glæde kan der være end at indånde den loyale luft, der viftes herover fra hint flydende krudttårn? – Og fare! De kender kun lidt til gamle George Howard, unge mand, hvis De tror, at han for tusinder ville gå glip af det syn at se oprørsfanen blive sænket for Hs. Majestæts flag."

"Hvis det er Deres ønske, oberst Howard," svarede Griffith og bed sig i læben, mens han så sig om på de forbavsede sømænd, der stod og hørte på, "vil De komme til at vente forgæves; men jeg giver Dem mit ord på, at hvis den tid kommer, skal De få underretning om det, og De skal med egne hænder komme til at udføre den uædle dåd."

"Edward Griffith, hvorfor ikke straks? Dette er prøvelsens øjeblik for Dem; underkast Dem kronens mildhed og overgiv Deres besætning til den kongelige nåde! I så fald ville jeg erindre min broder Harrys vens barn; og tro mig, mit navn er kendt for ministeriet. Og I, misledte og uvidende deltagere i oprøret! Kast jeres unyttige våben bort eller bered jer til at møde hævnen fra jeres fyrstes mægtige og sejrrige tjenere derovre."

"Tilbage, tilbage med jer, gutter!" udbrød Griffith vredt til folkene, som samlede sig om obersten med hævngerrige blikke. "Hvis en eneste af jer vover at nærme sig ham, skal han blive kastet i havet."

Sømændene trak sig tilbage på deres chefs ordre; men den stolte veteran havde i mange minutter spadseret op og ned ad dækket, førend højere interesser bortledte sømændenes blikke til andre genstande.

Skønt linjeskibet efter en times forløb var sejlet så langt agterud, at man fra fregatten ikke kunne se mere end en af dets tre rader kanoner, var den dog stadig en uovervindelig hindring for dens flugt mod syd. På den anden side kom det først sete skib så nær, at man ikke længere havde kikkerten behov for at iagttage dets bevægelser. Det viste sig at være en fregat, men af en så meget lettere kaliber end amerikaneren, at dens erobring ville have været let nok, hvis det ikke havde været, fordi dens to kammerater vedblev at skynde sig for at nå op til kamppladsen. Under jagten var scenen blevet forflyttet fra punktet lige overfor St. Ruth til den yderste af de grunde, hvor vor fortælling begyndte. Da de nærmede sig denne, var det mindste af de engelske skibe kommet så nær, at en kamp var uundgåelig. Griffith og hans besætning havde imidlertid ikke været ledige, men alle de sædvanlige forberedelser var tilendebragt, da trommen lød anden gang, og skibets unødvendige sejl blev bjerget, ligesom en prisfægter ved indgangen til kamppladsen aflægger de overflødige klædningsstykker. I det øjeblik den amerikanske fregat på denne måde tilkendegav sin hensigt at opgive flugten og lade udfaldet komme an på en dyst, tog den nærmeste fregat også sine lette sejl ind som tegn på, at den modtog udfordringen.

"Det er kun en lille fyr," sagde Griffith til lodsen, der stadig holdt sig ved siden af ham med en slags faderlig interesse i den andens ledelse af kampen, "men han har et modigt bryst."

"Vi må knuse ham med et slag," svarede den fremmede. "Ikke et skud må fyres, før vi ligger side om side."

"Jeg kan se, at han allerede stiller sine tolvpundingere imod os; vi kan snart vente hans ild."

"Har vi udholdt et angreb af et skib på halvfems kanoner," bemærkede den rolige lods, "skal vi ikke vige tilbage for det glatte lag fra et på toogtredive."

"Klar ved jeres kanoner, folk," råbte Griffith gennem råberen; "men ikke et skud må fyres, før der gives ordre."

Denne advarsel, der var så nødvendig for at dæmpe matrosernes iver, var næppe givet, før de så fjenden indhyllet i ild og damp, mens den ene kanon efter den anden sendte sine jernsendebud til deres skib hurtigt efter hinanden. Der hengik ti minutter, i hvilke de to skibe kom tættere og tættere til hinanden, og i hvilken tid amerikanerens besætning blev tvunget af chefen til at udholde fjendens ild uden at give et skud tilbage. Dette korte tidsrum, der forekom sømændene at være en menneskealder, herskede der en dyb tavshed på den amerikanske fregat. Selv de sårede og døende, som faldt på alle dele af skibet, kvalte deres suk under indflydelse af den strenge disciplin. Endelig gled skibet langsomt ind i kredsen af den ring, der omgav fjenden, og Griffith hørte den mand, der stod ved hans side, hviske ordet "Nu!".

"Lad dem få det!" udbrød Griffith med en stemme, der hørtes i de fjerneste dele af skibet.

Det hurraråb, der lød fra søfolkene, syntes at ryste skibets dæk, og den forfærdede fregat skælvede som et espeløv ved tilbageslaget af dens egne svære kanoner, der havde udsendt en sammenhængende ildmasse, idet søfolkene i deres utålmodighed havde glemt at fyre i sædvanlig orden; det glatte lags virkning på fjenden var endnu mere forfærdelig, for en dødsstilhed fulgte efter kanonernes brølen og afbrødes kun af de skrig og eder, der lød fra dem som de fordømtes stønnen. I de få øjeblikke, mens amerikanerne ladede deres kanoner på ny, og engelskmændene kom sig af deres forvirring, bevægede de førstnævntes skib sig langsomt forbi sin modstander og var allerede i begreb med at gå for om det, da det sidstnævnte pludselig og i betragtning af sin ulige styrke, kan man vel sige, fortvivlet styrede lige ind på sin fjende. De to fregatter tørnede mod hinanden. Det pludselige og rasende angreb, engelskmanden gjorde, idet han kastede sine masser af forvovne søfolk ud på sit bovspryd, havde nær overrasket Griffith; men Manual, som havde fyret sin første salve samtidig med det glatte lag, gjorde nu god tjeneste ved at befale sine folk at drive de fremtrængende fjender tilbage ved en stadig og velrettet ild. Selv den forsigtige lods tabte i dette øjeblik de andre fjender af syne, og glædessmil veksledes mellem ham og Griffith, der begge med et blik så, hvor fordelagtig deres stilling var.

"Sur hans bovspryd fast til vor mesanmast," udbrød løjtnanten, "og vi skal feje hans dæk rent, som han ligger!"

Tyve mand sprang ivrigt frem for at udføre hans ordre, og forrest imellem dem var Boltrope og den fremmede.

"Så, nu er han vor!" udbrød den ivrige overstyrmand, "og vi skal tage os en ejers frihed med ham og brække ham i stumper – for ved den evige –"

"Tys, rå menneske," sagde lodsen i en højtidelig, bebrejdende tone; "i næste øjeblik står du måske ansigt til ansigt med din Gud; tag ikke Hans hellige navn forfængeligt."

Inden overstyrmanden sprang ned på dækket, greb han lejligheden til at kaste et forbavset blik på lodsen, som med en rolig mine, men med et øje, der lyste med krigerens flamme, betragtede den kamp, der rasede rundt om ham som en, der lagde mærke til dens fremgang for at beregne udfaldet.

Synet af englænderne, der fo'r frem med råb og bitre trusler, varmede oberst Howards blod; han trængte sig hen til siden af fregatten og opmuntrede sine venner ved sine bevægelser og sin stemme til at komme nærmere.

"Bort med dig, gamle skrålhals," udbrød overstyrmanden, idet han greb ham i kraven. "Ned i lasten med dig, eller jeg skal lade dig skyde ud gennem en kanon!"

"Ned med jeres våben, oprørske hunde," udbrød obersten, der i kampens hede aldeles tabte besindelsen. "I støvet med jer og bed jeres krænkede fyrste om nåde."

I samme øjeblik affyredes en kanon fra englænderne. Den kæmpende oberst, der allerede var bukket under for sin fjendes arm, følte pludselig sin strube fri for det plumpe greb, og begge de stridende parter faldt afmægtige i knæ lige over for hinanden. "Hvad nu, broder," udbrød Boltrope med et stygt, vildt smil. "Er der kommet noget af det korn i din mølle? Ha!"

Der kunne imidlertid intet svar gives, før begges vaklende skikkelser faldt om på dækket, hvor de lå hjælpeløse midt i den hidsige kamps tummel.

Elementerne drev imidlertid den amerikanske fregat fremad; de svage bånd af hamp og jern sønderbrødes, og Griffith så sit skib klart af englænderen i samme øjeblik som sidstnævntes bovspryd blev slidt løs fra dets surringer og styrtede i havet, efterfulgt af stænger og ræer, så at til sidst intet af dens stolte rejsning var tilbage. Men idet Griffiths eget gode skib skød bort fra sin hjælpeløse modstander, så den unge mand bekymret mod horisonten, hvor han nu erindrede, at han havde flere fjender at stride imod.

"Vi har heldigt rystet trediveren af os," sagde han til lodsen, som fulgte hans bevægelser med særlig interesse; "men dér kommer en anden fyr styrende; han er lige så stor som vi selv og synes at have lyst til at komme i kast med os; halvfemseren nærmer sig nu også, og jeg er bange for, den kun alt for snart vil nå herhen."

Skønt Griffith var optaget af sit vigtige hverv som fører af skibet, hørte han dog i dette øjeblik Barnstables stemme, som kaldte på Merry.

"Sig mig, dreng," sagde han, "er mr. Griffith i behold; man siger, at der er kommet et skud ind på skansen, som har gjort det af med et halvt dusin stykker."

Før Merry kunne svare, drejede Griffith sit hoved efter lyden og så sin ven kigge ængsteligt op af storlugen med et ansigt, der var sort af røg, åben kjole og linned, bestænket med menneskeblod. Deres øjne mødtes, og fra det øjeblik af var det gode forhold imellem de to venner genoprettet.

"Ak, De er der, Griff, og med helt skind, kan jeg se," udbrød Barnstable smilende af glæde; "de har bragt stakkels Boltrope ned i et af hans egne magasiner."

"Men hvad har De gjort med dem, vi er mest forpligtet til at beskytte?"

Barnstable gjorde en betegnende bevægelse mod bunden af skibet, idet han svarede:

"I kabelrummet; så sikre, som træ, jern og vand kan holde dem, skønt Katherine har tre gange haft hovedet oppe for –"

Et signal fra lodsen kaldte Griffith bort. De rådslog nu om, hvad der var at gøre, og man blev enige om at søge flugten. Det gjaldt imidlertid om at få den engelske fregat i den amerikanske fregats kølvand. For at opnå dette, besluttedes nu at benytte sig af en krigslist; man lod, som om man ville indlade sig i kamp med fregatten, og følgelig mindskede englænderen sejl for at optage kampen. Ikke så snart havde han imidlertid gjort det, før amerikaneren satte alle sejl til. Engelskmanden opdagede øjeblikkelig sin fejltagelse, og han besvarede denne list med en artillerisalve. Denne gjorde imidlertid ingen skade på masterne og takkelagen, kun nogle enkelte tove af mindre betydning sprang, hvorfor Griffith besvarede denne salve med et glædesudbrud. Nogle få mænd af dem, der var gået til vejrs for at sætte sejl til, sås imidlertid at klynge sig fast i takkelagen med vild heftighed og derefter at falde fra tov til tov som sårede fugle, der flyver gennem et træ, indtil de plumpede tungt ned i havet, mens det følelsesløse skib strøg dem forbi med kold ligegyldighed. I næste øjeblik var fjendens mers og ræer lige så besatte med mandskab som deres egne, og Griffith satte derfor råberen til munden og råbte:

"Giv dem det, kammerater; skyd deres tovværk i stykker."

Mandskabet efterkom øjeblikkelig denne befaling; men lodsen og Griffith havde miskendt fjendens dygtighed og hurtighed, for til trods for de ufordelagtige omstændigheder, under hvilke engelskmanden forøgede sine sejl, blev denne pligt dog udført ufortøvet og behændigt.

Begge skibe løb nu hurtigt og i parallelle linjer og sendte deres ødelæggelsesredskaber mod hinanden med rasende iver og med sikkert og hårdt tab på begge sider, skønt uden nogen synlig fordel på nogen af siderne. Lodsen og Griffith så med stor skuffelse deres plan mislykket, for de kunne ikke skjule for sig selv, at farten mindskedes, efterhånden som fjendens kugler rev sejlene fra ræerne, og tredækkeren kom nærmere.

I dette øjeblik kom Merry styrtende fra den forreste del af skibet med et ansigt, der tilkendegav hans iver og vigtigheden af den melding, han havde at bringe.

"Brændingen," udbrød han, da han var nær nok til at kunne høres; "vi løber lige mod et blindt skær, og søen er hvid i en afstand af knap to hundrede alen forude!"

Lodsen sprang op på en kanon, og idet han bøjede sig for at se gennem røgen, udbrød han med en så klar og gennemtrængende stemme, at den endog kunne høres gennem kanontordenen:

"Bagbord med roret! Vi er ved Djævleodden! Ræk mig råberen, sir; bagbord med roret, kammerat; giv dem det, gutter – giv de stolte engelske hunde, hvad de har godt af."

Griffith rakte lodsen råberen, og søfolkene affyrede deres kanoner, uden at lægge mærke til den nye fare, skibet kom ind i. Med sikkert blik ledte imidlertid lodsen skibets bevægelser, og efter ti minutters forløb gav han råberen fra sig igen, idet han sagde:

"Hvad der truede med at blive vor ødelæggelse, har vist sig at være vor frelse! – Styr mod banken hist, og med denne kurs vil De på en time kunne passere disse grunde og derved vinde et forspring af fem sømil for fjenden, som kommer til at sejle dobbelt så langt."

Amerikanerne udbrød i frydefuld spot, da de så, at engelskmændene blev ladt tilbage, de to fregatter oven i købet i en temmelig ynkelig tilstand, og de begyndte nu at udbedre skaderne på deres eget skib.

Til den tid, lodsen havde lovet, var den amerikanske fregat passeret sikkert gennem alle farer, og da solen gik ned, så Griffith sit skib atter klart og færdigt til at møde en ny fjende.

På dette tidspunkt blev han kaldt til kahytten på skibspræstens forlangende. Efter at have overgivet kommandoen til Barnstable, der havde været hans virksomme medhjælper ikke mindre under de påfølgende arbejder end i selve kampen, fulgte han denne opfordring.

23

Da den unge sømand, der nu kommanderede fregatten, kom ned i kahytten, mødte der ham en scene, som kom ham fuldstændig uventet. Imellem to af de kanoner, der gav den i virkeligheden ret hyggelige kahyt et besynderlig vildt udseende, var der stillet en stor sofa, på hvilken obersten lå, øjensynlig nær ved sit endeligt. Cecilia græd ved hans side, mens hendes mørke lokker faldt uordentligt ned over det blege ansigt og i deres yppige fylde nåede helt ned til dækket, hun knælede på. Katherine bøjede sig kærlig over den døende oldings skikkelse, mens hendes mørke, tårefyldte øjne syntes at udtrykke selvanklage, blandet med dyb medlidenhed. Nogle få oppassere af begge køn omgav den højtidelige scene, og alle syntes de at være under indflydelse af den håbløse meddelelse, som lægen i dette øjeblik havde givet dem. På en løjbænk lå Boltrope, ligeledes hårdt såret, med hovedet hvilende i kaptajnens stewards skød, mens hans ven, skibspræsten, venligt holdt hans hånd i sin. At overstyrmanden var såret, havde Griffith vel hørt, men først nu fik han meddelelse om oberst Howards tilstand. Da forfærdelsen over denne pludselige opdagelse havde sat sig lidt, nærmede den unge mand sig den sidstnævntes leje og forsøgte at udtrykke sin sorg og medynk med en stemme, der var et tydeligt bevis på dens oprigtighed.

"Sig ikke mere, Edward Griffith," sagde obersten, idet han med hånden svagt påbød ham tavshed; "det synes at være Guds vilje, at dette oprør skal sejre, og det tilkommer ikke det skrøbelige menneske at modsætte sig den Almægtiges gerninger. Jeg har sendt bud efter Dem, Edward, i anledning af en gerning, som jeg gerne ville se fuldbyrdet, inden jeg dør, for at det ikke skal kunne siges, at gamle George Howard har forglemt sin pligt selv i sine sidste øjeblikke. De ser denne grædende pige ved min side; sig mig, unge mand, elsker De pigen?"

"Kan De spørge mig om det!" udbrød Griffith.

"Og vil De elske hende – vil De være hende i faders og moders sted – vil De være hendes uskylds og svagheds kærlige vogter?"

Griffith kunne ikke svare på anden måde end ved varmt at trykke den hånd, han holdt.

"Jeg tror Dem," fortsatte den døende mand, "for om end den værdige Hugh Griffith kan have forsømt at indprente sin søn loyalitet, kan han aldrig have forsømt at gøre ham til en mand af ære. Jeg har næret svage og måske slette ønsker med hensyn til min ulykkelige slægtning, mr. Christopher Dillon; men man har sagt mig, at han var falsk imod sit løfte. Hvis det er sandt, ville jeg nægte ham pigens hånd, om end han var herre over hele det britiske rige! Men han er borte, og jeg står i begreb med at følge ham ind i den verden, hvor vi kun skal finde én herre at tjene, og det ville have været bedre for os begge, om vi mere havde tænkt på vore pligter imod Ham, mens vi tjente jordens fyrster. – En ting til – kender De denne Deres Kongres' officer, denne mr. Barnstable godt?"

"Jeg har sejlet med ham i mange år," svarede Griffith, "og kan svare for ham som for mig selv."

Oldingen gjorde en anstrengelse for at rejse sig, som til dels lykkedes, og han fæstede på ynglingen et skarpt forskende blik, der gav hans blege ansigt et højtideligt, betydningsfuldt udtryk, mens han fortsatte: "Tal ikke nu, sir, som en deltager i hans tomme adspredelser, eller som en letsindig selskabsbroder anbefaler sin kammerat, men husk på, at De udtaler Deres mening for en døende mand, som Deres dom skal tjene til vejledning. John Plowdens datter er et anbetroet pant, som ikke skal forsømmes, og heller ikke vil min død blive let, hvis jeg skal bevare en tvivl om, at hun bliver værdigt forsørget."

"Han er en gentleman," svarede Griffith, "og en mand, hvis hjerte ikke er mindre kærligt end bravt – han elsker Deres myndling, og hvor store hendes fortjenester end er, så er han dem alle værdig – ligesom jeg selv har han også elsket det land, han er født i, frem for sine forfædres land, men –"

"Det er nu glemt," afbrød obersten ham; "efter hvad jeg i dag har været vidne til, er jeg nødt til at tro, at det er Himlens vilje, at I skal sejre. Men, sir, en ulydig undergiven er tilbøjelig til at blive en uforstandig hersker. Den strid, som netop fandt sted imellem Dem –"

"Tænk ikke mere på den, kære sir," udbrød Griffith med ædelmodig iver – "den blev uvenligt fremkaldt og er allerede glemt og tilgivet. Han har hele dagen stået mig ædelt bi, og mit liv på, at han vil behandle en kvinde, som en brav mand skal."

"Så er jeg tilfreds," sagde oldingen, idet han sank tilbage på sit leje; "lad ham blive kaldt."

Den hviskende befaling, Griffith gav om at bede mr. Barnstable komme ned i kahytten, blev hurtigt udført, og han havde indfundet sig, inden Griffith anså det for rigtigt at forstyrre oldingen i hans tanker ved atter at tiltale ham. Da den unge sømands indtræden blev meldt, rejste obersten sig igen og henvendte sig til sin forbavsede tilhører, skønt i en langt mindre tillidsfuld og fortrolig tone end den, han havde talt til Griffith i.

"De erklæringer, De forrige nat afgav, sir, med hensyn til min myndling, afdøde kaptajn John Plowdens datter, har ikke ladet noget tilbage for mig at lære med hensyn til Deres ønske. Modtag altså her, mine herrer, begge to lønnen for Deres hengivenhed! Lad den ærværdige gejstlige høre jer udtale ægteskabsløftet, mens jeg har kraft nok til at lytte til, at jeg kan være et vidne imod jer i Himlen, hvis I skulle glemme dets indhold."

"Ikke nu, ikke nu," mumlede Cecilia. "Forlang det ikke nu, onkel."

Katherine talte ikke, men dybt rørt over den kærlige interesse, hendes formynder udviste for hendes lykke, bøjede hun sit ansigt ned mod brystet i undertrykt følelse og lod de tårer, hendes øjne havde været fyldt med, i store dråber trille ned ad hendes kinder, til de badede gulvet.

"Jo, nu, min kære," fortsatte obersten; "ellers vil jeg ikke kunne opfylde min pligt. Jeg skal om kort tid stå ansigt til ansigt med jeres forældre, mine børn; for den mand, som, når han skal dø, ikke venter at møde den værdige Hugh Griffith og den brave John Plowden i Himlen, kan ikke have noget klart syn på de belønninger, der tilkommer dem, som i deres liv har vist sig trofaste i deres tjeneste mod fædrelandet og brave i deres loyalitet mod kongen! Jeg håber ikke, nogen med rette kan sige, at jeg nogensinde har glemt det hensyn, der skyldes jeres svage køn; men det er nu ikke øjeblikket til tomme ceremonier, når den tid, der er tilbage, må udregnes i minutter, og der endnu er svære pligter at opfylde. Jeg kunne ikke dø i fred, børn, hvis jeg skulle efterlade jer her på det vide ocean, jeg havde nær sagt i den vide verden, uden den beskyttelse, som tilkommer jeres svage år, og endnu mere jeres svage karakterer. Når det har behaget Gud at forflytte jeres formynder, lad da hans plads blive udfyldt af dem, som han vil skal følge efter ham."

Cecilia tøvede ikke længere, men rejste sig langsomt op fra sin knælende stilling og tilbød Griffith sin hånd med en mine, der udtrykte tvungen resignation. Katherine lod Barnstable føre sig hen ved siden af hende, og kapellanen, som havde været en rørt tilhører til den samtale, der var ført, adlød et udtryksfuldt vink af Griffith og åbnede bønnebogen, hvori han havde søgt trøst for den døende overstyrmænd, og begyndte med skælvende stemme at oplæse ægteskabsritualet. Løfterne blev af de grædende brude udtalt mere tydeligt og hørligt, end om de var blevet udtalt imellem de glade skarer, der sædvanligvis samler sig ved et bryllup; for skønt det var uigenkaldelige ord, der for bestandig bandt dem til de mænd, hvis magt over deres følelser de således proklamerede for verden, fortabte dog den jomfruelige tilbageholdenhed sig i den alt beherskende højtidelige bevægelse, som var frembragt ved den ærefrygtindgydende situation, de befandt sig i. Da velsignelsen blev udtalt, faldt Cecilias hoved ned på hendes mands skulder, hvor hun græd heftigt et øjeblik, hvorefter hun atter indtog sin plads ved sofaen og knælede ned ved siden af sin onkel. Katherine modtog roligt Barnstables varme kys og vendte langsomt tilbage til det sted, hvor hun var blevet ført bort fra. Det var lykkedes oberst Howard at rejse sig op, så han kunne være vidne til ceremonien, og ved hver bøn havde han svaret et glødende Amen. Nu faldt han tilbage samtidig med de sidste ord, og et tilfreds blik strålede i hans blege ansigt og bar vidnesbyrd om den interesse, han havde taget i, hvad der var forefaldet.

"Jeg takker jer, mine børn," sagde han endelig, "jeg takker jer, for jeg ved, hvor meget I har ofret for at opfylde mit ønske. De vil, mine herrer, finde alle papirer vedrørende mine myndlinges formuer i min bankiers hænder i London, og De vil også der, Edward, finde mit testamente, af hvilket De vil erfare, at De i Cecilia ikke får en brud uden medgift. Hvad mine myndlinges personer og karakterer er værd, kan I se med jeres egne øjne, og jeg er forvisset om, at dokumenterne i London vil vise, at jeg ikke har været en utro forvalter af Deres pengesager."

"Nævn ikke det – sig ikke mere, eller De får mit hjerte til at briste!" udbrød Katherine, idet hun sukkede højt, pint af heftige samvittighedsnag over nogensinde at have voldt en så sand ven smerte. "O, tal om Dem selv, tænk på Dem selv; vi er uværdige – i det mindste *jeg* er uværdig til en eneste tanke mere!"

Den døende mand rakte hende venligt sin hånd og fortsatte, skønt hans stemme blev svagere, mens han talte:

"For da at vende tilbage til mig selv – jeg kunne ønske ligesom mine forfædre at hvile i jordens skød – og i hellig jord."

"Det skal ske," hviskede Griffith; "jeg skal selv sørge for, at det sker."

"Tak, min søn," hviskede oldingen, "for det er De, idet De er Cecilias mand – De vil i mit testamente finde, at jeg har sørget for alle mine slaver og skænket dem deres frihed – undtagen de utaknemmelige slyngler, som forlod deres herre – de har selv taget deres frihed og de behøver ikke at være taknemmelige mod mig for den. Der er også, Edward, et uværdigt legat til kongen; Hs. Majestæt vil være så nådig at modtage det – fra en gammel og trofast tjener, og de vil ikke komme til at savne den ubetydelige gave."

En lang pause påfulgte, som om han havde opgjort sit jordiske regnskab og fundet en god balance. Derpå tilføjede han:

"Kys mig, Cecilia – og De, Katherine – jeg kan mærke, at De har arvet brave Johns, Deres faders ægte følelser. Mine øjne formørkes – hvilken hånd er Griffiths? – Unge mand, jeg har givet Dem alt, hvad en kærlig gammel mand havde at give – vær god imod det kære barn – vi har ikke forstået hinanden rigtigt – jeg havde taget fejl både af Dem og af mr. Christopher Dillon, tror jeg; måske kan jeg også have taget fejl af min pligt imod Amerika – men jeg var for gammel til at forandre politik eller religion – jeg – jeg – jeg elskede kongen – Gud velsigne ham –"

Hans ord blev svagere og svagere, mens han talte, og sjælen forlod legemet med denne velsignelse på hans blege læber.

Hans legeme blev øjeblikkelig båret ind i stadskahytten, og Griffith og Barnstable førte deres brude til deres kahyt, hvor de forlod dem, siddende på sofaen, grædende i hinandens arme.

Derefter vendte de to sømænd tilbage til Boltrope, som kort efter udåndede, efter at Griffith havde lovet ham at drage omsorg for hans gamle moder.

Griffith gav ordre til, at hans legeme skulle bringes til overstyrmandens kahyt og gik med tungt hjerte op på dækket.

Alacrity havde engelskmændene ikke lagt mærke til under deres ivrige jagt efter fregatten, og begunstiget af dagslyset og sit ringe dybgående, var den med lethed sluppet bort mellem skærene. Den blev ved et signal kaldt ned til fregatten og modtog de nødvendige ordrer om, hvorledes den skulle styre i løbet af natten. De britiske skibe så man nu kun svage spor af, ligesom små hvide pletter på det mørke hav, og da man vidste, at en bred dæmning af grundt vand lå imellem dem, betragtede amerikanerne slet ikke længere deres nærværelse som farlig. Da de nødvendige ordrer var givet og alt var beredt, blev skibene atter bragt op for vinden og styrede mod Hollands kyst. Vinden, som hen imod aften friskede op, drejede rundt med solen, og da dette lys trak sig tilbage fra øjet, havde søfolkene gjort så hurtig fremgang, at den syntes at synke ned i havets skød, efter at landet for længe siden var sunket ned i dette våde leje. Hele natten igennem vedblev fregatten at skære sig gennem bølgerne med en slags melankolsk ro, der virkede mildnende på Katherines og Cecilias melankoli, hvilke to damer i denne sørgelige nat ikke lukkede et øje. Hvad der forøgede deres sorg over den scene, de nylig havde været vidne til, var den omstændighed, at de vidste, at de på grund af nødvendige planer og den ny pligt, som Griffith havde fået at opfylde, skulle skilles om morgenen for et ubestemt tidsrum, måske for bestandigt.

Da det blev dag, blev de døde af besætningen begravet i havet, og oberst Howards legeme blev ført over på *Alacrity*, hvortil Griffith og hans bedrøvede hustru fulgte det. Efter at alt var ordnet, vinkede Griffith med hånden til Barnstable, som nu havde overtaget kommandoen over fregatten og det farefulde hverv at føre den til Amerika gennem Kanalen, som vrimlede af fjendtlige skibe.

Imidlertid styrede *Alacrity* mod Hollands kyster, som den nærmede sig omtrent en time før solnedgang. En lille let båd blev sat i søen, og den unge sømand og lodsen, som næsten uset var gået ombord i kutteren, steg op sammen fra den snævre kahyt. Den fremmede kastede øjet langs kysten, som om han ville forvisse sig rigtig om skibets stilling, og vendte sig derpå ud imod havet og den vestre horisont for at undersøge vejret. Da han ikke fandt noget ved det sidstnævntes udseende, der kunne forlede ham til at forandre beslutning, rakte han frimodigt Griffith hånden og sagde:

"Her skilles vi. Da vort bekendtskab ikke har ført til alt, hvad vi ønskede, så glem De, sir, at vi nogensinde har truffet hinanden."

Griffith bukkede ærbødigt, men tavs, mens den anden fortsatte, idet han med hånden slog foragteligt ind imod land.

"Havde jeg blot halvdelen af denne vanslægtede republiks flåde, skulle selv den stolteste af disse hovmodige øboere skælve i sin borg og føle, at man intetsteds er sikker for en fjende, der har tillid til sin egen styrke og kender sine fjenders svaghed! Men," mumlede han med sagtere og hurtigere stemme, "dette har været som ved Liverpool og Whitehaven – og Edinburgh og halvtreds andre steder. Det er forbi, sir, lad det være glemt."

Hurtigt bukkede han for Griffith, sprang i båden, satte selv sejl til og forsvandt ud imod det åbne hav. Endnu en gang vinkede han med hånden imod kutteren til afsked, og Griffith bildte sig ind, at han trods afstanden kunne skimte et bittert, resigneret smil et øjeblik lyse op på hans ansigt.

Mange vilde og besynderlige gisninger med hensyn til lodsen, der så pludselig var kommet ombord og lige så pludseligt forsvundet, udtaltes mellem kutterens besætning, mens den langsomt drev ind i den venskabelige havn. Griffiths ansigt vedblev at være mørkt, indtil det blev forkyndt, at en lille båd med stærk fart holdt ind i samme havn som de. Da røbede hans blik, hvor lettet han følte sig ved denne opdagelse.

24

Her ville det måske være klogt at lade tæppet falde for vort ufuldkomne drama og overlade til hver enkelt læsers fantasi at uddele det tilbørlige mål af helbred, rigdom og lykke, som efter den poetiske retfærdigheds strenge regler kunne tilkomme de forskellige karakterer i denne fortælling. Men da vi ikke er til sinds at skilles så koldt fra dem, vi så længe har plejet venskabelig omgang med, og da der ikke er noget af, hvad der står tilbage at fortælle, som ikke er lige så sandt som alt det, vi hidtil har berettet, ser vi ingen uigendrivelig grund til at lade dramaets personer forsvinde så snart. Vi skal derfor hurtigt berette det væsentligste af, hvad der i det senere liv tilfaldt hovedpersonerne. Barnstable førte lykkelig og vel sin leende, grædende, glade, men kærlige brud, den sortøjede Katherine, til Amerikas kyster. Som løn blev han udnævnt til kaptajn og virkelig chef for fregatten. Han vedblev i mange år at gøre tjeneste i marinen, og da Katherine ingen børn fik, fulgte hun ham på hans togter. Hun gjorde fuldstændig sin gamle ironiske formynders spådom til skamme og blev både en lydig og en kærlig hustru.

Ynglingen Merry, som med tiden blev mand, fik sin første kommando under sin fætters stander. Han var en uforfærdet og retskaffen sømand, og han havde måske levet endnu, hvis han ikke alt for tidligt var blevet dræbt i en duel med en fremmed officer.

Kaptajnerne Manual og Borroughcliffe havde ikke set hinanden for sidste gang i dette liv. Ved århundredets slutning, da briterne opgav deres feltpostlinjer langs grænsen, fik kaptajn Manual ordre til med sit kompagni at besætte en lille fæstning på vor side af de mægtige floder, der begrænser republikken imod nord. Det britiske flag vajede på en fæstning lige over for på Canadas nye grænser. Tilfældet ville, at kaptajn Borroughcliffe var kommandant for denne fæstning, og de to tidligere modstandere mødtes nu i samdrægtighed og tømte mangen en god flaske Southside-madeira i fællig, indtil kaptajn Manual faldt som offer for sin egen strenge disciplin, idet han blev skudt af en af sine egne skildvagter, da han en gang i beruset tilstand havde glemt feltråbet. Borroughcliffe døde kort efter af den i hine egne herskende farlige feber, efter at han under hele sin sygdom på ingen måde havde kunnet enes med lægen om kurmetoden. Mens lægen nemlig foreskrev afholdenhed, beordrede kaptajnen, efterhånden som sygdommen skred frem, større og større portioner af sin kære madeira, indtil han til sidst bukkede under.

Griffith og hans sørgende brud førte oberst Howards legeme i god behold til en af de største byer i Holland, hvor det blev begravet med al skyldig ærbødighed og sorg, hvorefter den unge mand rejste til Paris i den hensigt at forjage de melankolske billeder, som de foregående dages hurtige og sørgelige begivenheder havde efterladt i hans elskede hustrus sind. Herfra korresponderede Cecilia med Alice Dunscombe, og der blev truffet sådanne passende arrangementer vedrørende hendes afdøde onkels affærer, som tiden ville tillade. Senere, da Griffith fik den kommando, som var blevet ham tilbudt, inden han sejlede ud på togtet i Nordsøen, vendte de sammen tilbage til Amerika. Den unge mand vedblev at være i marinen indtil slutningen af krigen. Så trak han sig helt tilbage fra søen og helligede resten af sit liv til en ægtemands og god borgers forenede pligter.

Da det var en let sag at få oberst Howards godser tilbage, som mere var blevet opgivet af stolthed end af nødvendighed, og som aldrig var blevet konfiskeret, gjorde deres forenede arv dem meget rige.

Det kunne vel være tolv år efter det togt, som det har været vort hverv at berette i dette lille bind, at Griffiths hustru så sin mand, som havde siddet og ligegyldig ladet øjnene glide hen over en avis, pludselig lade denne synke ned og stryge hånden langsomt hen over panden som en, der pludselig var blevet fængslet af fornyede indtryk fra tidligere begivenheder eller forsøgte at genkalde i sin erindring billeder, som for længe siden var udslettet.

"Ser du noget i den avis, som foruroliger dig, Griffith?" sagde den endnu yndige Cecilia. "Nu, da vi har vor forbundsregering, håber jeg, at de forenede stater snart igen vil forvinde deres tab – men det er en af disse planer om at skabe en ny flåde, som dit øje er faldet på! Ak! Du troløse! Du sukker efter at flakke om igen og længes efter dit elskede hav!"

"Jeg er hørt op med at sukke og længes, efter at du er begyndt at smile," svarede han uden at tage hånden bort fra panden.

"Er det ikke sandsynligt, at denne nye tingenes ordning vil have held med sig? Indlader Kongressen sig i strid med præsidenten?"

"Washingtons klogskab og navn vil bane vej for eksperimentet, indtil tiden modner systemet. Cecilia, kan du huske den mand, som ledsagede Manual og mig til St. Ruth den aften, da vi blev din onkels fanger, og som senere førte den afdeling, der befriede os og kom Barnstable til hjælp?"

"Ja, vist kan jeg det; han var lods på jeres skib, sagde man den gang; og jeg kan huske, at den snedige officer, der lå i kvarter hos os, endog havde ham mistænkt for at være en større mand, end han syntes at være."

"Soldaten gættede rigtigt; men du så ham ikke den forfærdelige nat, da han førte os gennem skærene, og du kunne ikke være vidne til det rolige mod, med hvilket han atter førte skibet ind i disse kanaler, da kampens forvirring herskede imellem os."

"Jeg hørte den forfærdelige larm! Og jeg kan let forestille mig den skrækkelige scene," svarede hans hustru, idet erindringen selv nu efter så lang tids forløb jog farven bort fra hendes kinder; "men hvad han? Er hans navn nævnt i denne avis? Ah! det er engelske blade! I kaldte ham Gray, hvis jeg husker ret."

"Det var det navn, han bar imellem os. Han var en mand, som havde dannet sig romantiske begreber om æren og ønskede alt holdt hemmeligt, hvad han havde del i, og som han ikke mente kunne bidrage til hans berømmelse. Det er derfor i overensstemmelse med et højtideligt løfte, som jeg den gang aflagde, at jeg aldrig har nævnt hans navn. Han er nu død!"

"Kan der have været nogen forbindelse mellem ham og Alice Dunscombe?" spurgte Cecilia og lod med et tankefuldt udtryk sit arbejde falde ned i skødet. "Hun var alene med ham den aften, da Katherine og jeg var hos dig i fængslet, og selv den gang hviskede min kusine om, at de kendte hinanden. Det brev, jeg modtog i går fra Alice, var forsynet med sort segl, og jeg følte mig smerteligt berørt ved den melankolske, om end blide måde, på hvilken hun skrev om at vandre fra denne verden over i en anden!"

Griffith så på sin hustru med et blik, der udtalte, at noget pludselig gik op for ham, og svarede da som en, hvis syn begyndte at nyde fordelen af en klarere atmosfære.

"Cecilia, din gisning er sikkert rigtig. Mangfoldige omstændigheder trænger sig frem i min erindring ved den ene tanke – hans nøje bekendtskab netop med det sted – hans tidligere liv – hans ekspedition – hans kendskab til abbediet!"

"Hvorfor har han ikke levet mellem os?" spurgte Cecilia. "Han syntes at være vor sag hengiven."

"Hans hengivenhed for Amerika udsprang fra ønsket om at udmærke sig, hans herskende lidenskab, og måske også fra følelsen af en eller anden uretfærdighed, som han mente at have lidt af sine egne landsmænd. Han var et menneske, og derfor heller ikke uden fejl – blandt hvilke måske kan regnes hans vurdering af sine egne handlinger; men de var i højeste grad dristige og rosværdige; og han fortjente heller aldeles ikke den bagvaskelse, som han måtte lide af sine fjender; hans kærlighed til friheden er måske mere omtvistelig; for selv om han begyndte sine bedrifter for disse frie staters sag, så endte de i en despots tjeneste! Han er nu død – men havde han levet i tider og under omstændigheder, hvor hans fuldendte kendskab til sit kald, hvor hans kolde, betænksomme og endog fortvivlede mod kunne være blevet trænet i en regelmæssig og veluddannet flåde, og havde hans ungdoms opdragelse gjort ham bedre skikket til i ydmyghed at bære de hædersbeviser, som han erhvervede sig i sin alderdom, var der intet navn imellem hans nye landsmænd, som med større berømmelse ville være blevet overleveret til den seneste efterverden."

"Hvorfor, Griffith," udbrød Cecilia lidt overrasket, "er du så interesseret i hans sag? Hvem var han?"

"En mand, som, mens han levede, tog et tavshedsløfte, der på ingen måde er blevet løst ved hans død. Det er nok at vide, at han i høj grad var det redskab, der fremkaldte vor hurtige forening, og at vor lykke måske havde lidt skibbrud på livets rejse, hvis vi ikke havde truffet den ubekendte lods i Nordsøen,"

Da Cecilia lagde mærke til, at hendes mand rejste sig og omhyggeligt samlede aviserne sammen i en pakke, inden han forlod værelset, gjorde hun den gang ingen yderligere bemærkninger, og dette emne blev heller ikke mere genoptaget imellem dem.

Om "Lodsen"

Forfatter: James Fenimore Cooper (1789-1851).
Org.titel: *The Pilot. A Tale of the Sea.* By the author of The Pioneers, Etc., Charles Wiley, New York 1823.
Denne udgave baseret på: J. Fennimore Cooper: *Lodsen. En Fortælling fra Søen.* (Efter Originalens sidste Udgave). Forlagt af Brødrene Salmonsen (J. Salmonsen), København 1882.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter maleri af Thomas Sully (1783-1872): *Cecilia Howard and Katherine Plowden arousing the prisoner Edward Griffith from his slumber* (1841).

ISBN 978-87-7628-473-2
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-753-6 (Ølstykke 2021).

© 2021 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:
Chebek: Et lille tomastet skib, som benyttet i Middelhavet ved de spanske og portugisiske kyster.

Note 2:

Fjerdingvej: en kvart dansk mil, dvs. små to kilometer. *Red.*

Note 3:

Et blad af den berømte virginia-plante: Tobak. *Red.*

Note 4:

Gates: Horatio Gates (1727-1806), nordamerikansk general.

Note 5:

Dux incognitorum: De ubekendtes anfører.

Note 6:
Tender: Et mindre skib, som står under et større skibs kommando.